

AUDREY WEIGHT

*Misterioasa
Calypso*

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Caline își puse sacul de voiaj și valiza pe chei, își ridică pălăria de pai și-și lăsă chipul mângâierii brizei care sufla asupra portului. Feribotul depășise deja extremitatea cheiului, coca sa albă despicând marea ca un pinten strălucitor. O flotilă de bărci de pescuit ancorate de geamanduri colorate în culori vii se legănau alene în siajul său. Caline avu brusc impresia că visează. Soarele, marea de un albastru indigo, micul port pescăresc cu case scăldate în lumină... totul i se părea prea frumos pentru a fi adevărat. Și totuși, nu visa. Era în Grecia!

Îi scăpă un oftat de ușurare. Acest peisaj încântător compensa în mare măsură oboseala drumului de la Londra. Trebuise să schimbe avionul la Atena, apoi să traverseze Ilonika într-un taxi care se zgâlțâia din toate încheieturile, înainte să ajungă la feribotul care asigura legătura săptămânală cu micuța insulă Pikos, pierdută în mijlocul Mării Ioniene. Dar când, după mare, descoperise micul port cu case albe cuibărite între două faleze înalte împădurite care coborau abrupt în apele scânteietoare ale golfului, oboseala îi dispăruse. Era mult mai frumos decât își

imaginase. Peste tot leandri și plante agățătoare se ridicau pe pereții văruiți în alb. Aerul era înmiresmat de parfumul pinilor și al lămâilor. Numai clipeala valurilor de chei și țipătul pescărușilor tulburau liniștea care domnea în jurul ei. Era minunat!

Avea trei luni la dispoziție. Trei luni pentru a-și realiza ilustrațiile. Trei luni de citit, de înotat în acea apă transparentă, să exploreze împrejurimile. Ce fericire!

Dacă Antonia ar fi fost acolo, i-ar fi sărit în brațe pentru a-i mulțumi. Draga Antonia! Datorită ei acest plan de călătorie se putuse concretiza. În urmă cu o săptămână, Caline trecuse s-o vadă pe prietena ei la birou pentru a-i anunța marea veste: o editură celebră îi propusese să ilustreze o carte pentru copii despre mitologia Greciei.

– Ah, Antonia! Îți dai seama! exclamase Caline. E formidabil. M-am decis pe loc să plec cincisprezece zile în Grecia, ca să-mi realizez ilustrațiile acolo.

– Două săptămâni? Dar e mult prea puțin!

Caline refăcuse repede calculele în minte. Salariul ei de chelneriță nu-i permitea nicidecum să-și ofere mai mult de două săptămâni la hotel.

– Dacă găsesc cazare la un localnic, poate aș putea rămâne trei săptămâni, conchise ea.

– Pleci cu Neil?

– Nu.

Pe chipul Antoniei apăruse un zâmbet. Nu-l apreciasе niciodată pe Neil.

– Draga mea, reluase ea, era atât de plin de atenții față de tine în ultimul timp încât mă întrebam dacă n-ați început să ieșiți din nou împreună.

– E ceea ce speră. După ce am depășit cruda decepție cu Marcus, crede că voi reveni la el.

– Și nu e cazul?

– Nu știu, Antonia. Dar un lucru e sigur: nu mă pot purta cu Neil ca și când nimic nu s-a schimbat...

Caline se răsturnase în fotoliul ei și arborase o expresie visătoare.

– Uneori, mi-ar plăcea ca totul să fie ca înainte. Era atât de liniștitor să pot conta pe Neil. Am fost împreună timp de cinci ani, știi. Dar cred că dacă m-aș întoarce acum la el, ar fi numai pentru a regăsi acea senzație de siguranță. De aceea, m-am hotărât să plec singură în Grecia, pentru a-mi dovedi că mă pot descurca fără el.

– Foarte bine. Am crezut întotdeauna că meritați ceva mai bun decât Neil. Îți mărturisesc că nu mai suportam că făcea pe grozavul și înclinația lui de om care le știe pe toate. Aș fi fost atât de mulțumită să te îndrăgostești de Marcus. Bineînțeles, nu puteam să prevăd că va fi un dobitoc și-ți va provoca atâtea suferințe. Altfel, nu ți l-aș fi prezentat niciodată.

Antonia o privi pe Caline cu un aer mâhnit.

– Mă simt cu adevărat vinovată față de tine, Caline. Ar fi trebuit să știu că Marcus era incapabil să se atașeze de cineva.

Emoția colora obrajii Calinei. Aventura cu Marcus fusese experiența cea mai umilitoare din viața ei.

– Nu este vina ta, Antonia. Și apoi, povestea mea cu Marcus m-a făcut cel puțin să-mi dau seama că nu eram îndrăgostită de Neil. Dacă n-aș fi ieșit cu Marcus, Neil și cu mine am fi vorbit fără îndoială despre căsătorie, acum. La urma urmei, Marcus a fost colacul meu de salvare... Și această scurtă vizită în Grecia mă va ajuta să-mi pansez rănilor.

– Tocmai, două săptămâni este prea puțin. Ai nevoie cu adevărat să schimbi aerul.

Antonia se apropie de fereastră și contemplă cu un aer gânditor ploaia torențială care bătea în ferestre. Când se întoarse, fața ei își schimbase expresia și ochii își recăpătaseră strălucirea obișnuită.

– Am o idee! Imaginează-ți că nu plătești cazarea. Vei avea suficiente economii pentru a petrece toată vara în Grecia, nu?

Caline își ridică sprâncenele.

– Cred că da. Am economisit deja costul biletului de avion și cred că restaurantele sunt foarte ieftine în Grecia... Care e ideea ta?

– Ei bine...

Antonia se aplecă spre prietena ei cu un aer conspirator.

– Îl cunoști pe Gerald Havelock?

Caline făcu ochii mari. Dacă îl cunoștea pe Gerald Havelock? Ce întrebare! Toată lumea îl cunoștea. Primul său roman, publicat cu zece ani în urmă, bulversase lumea literară. De atunci, nu se mai puteau număra premiile atribuite operelor sale... Autor adulat, Gerald Havelock detesta totuși publicitatea și refuza cu încăpățănare să fie intervievat. Misterul care înconjura personalitatea sa îi sporise cota de popularitate. Caline era una dintre admiratoarele sale cele mai înfocate și-i cunoștea operele pe dinafară. Fusesse foarte impresionată să afle că Antonia, care lucra uneori cu Stella Wince, agenta lui Gerald Havelock, avusese o dată sau de două ori ocazia să vorbească la telefon cu scriitorul.

– Gerald are o vilă pe o insulă grecească, îi explică Antonia. Insula în sine nu este prea atrăgătoare – nu are nici un bar modern, nici o discotecă, dar ție care preferi locurile liniștite o

să-ți placă. Gerald lasă vila din când în când Stellei, agenta lui. Dacă ea te prezintă drept o prietenă, sunt sigură că ți-ar permite să stai acolo în absența lui. Oricum, el trebuie să-și petreacă toată vara la Los Angeles pentru a colabora la adaptarea cinematografică a ultimului său roman. N-ar trebui așadar să fie nici o problemă. Este soluția ideală, Caline. Cum de nu m-am gândit mai devreme?

Era într-adevăr soluția ideală? Bineînțeles, perspectiva de a locui în vila idolului ei era nemaipomenit de seducătoare. Dar cum va primi Gerald Havelock cererea Antoniei? Un bărbat care își apără cu atâta îndârjire viața particulară nu dorea fără îndoială ca o necunoscută să vină să se instaleze la el în absența lui. Pe de altă parte, necunoscând-o, va fi liber să refuze dacă ideea îi displacea. Atunci, de ce să nu-și încerce norocul?

– Ascultă, Caline. Pot oricum să-i pun întrebarea, sugerase ea în cele din urmă Antonia. Asta nu te angajează cu nimic.

– De acord. Și dacă spune nu, voi sta numai cincisprezece zile.

Peste câteva zile, Antonia trecuse s-o vadă pe Caline acasă la ea și aceasta îi fluturase o cheie sub nas.

– S-a aranjat. Gerald îți lasă vila pentru trei luni. Nu-ți rămâne decât să iei avionul...

Și acum, se afla pe insula Pikos. Hotărât lucru, viața era imprevizibilă!

Când îi descriesese insula Pikos, Antonia nu credea că locul putea fi atât de liniștit. Nu erau decât două pasagere pe feribot: ea și o bătrână cu fața emaciată, și o basma neagră pe cap, care ducea un coș cu provizii. Abia coborâtă de pe feribot, aceasta dispăruse într-un pasaj îngust între două case, invizibil de pe

chei. Dacă n-ar fi văzut-o intrând acolo, Caline ar fi putut crede că se evaporase. Acum, cheiul era pustiu. Desigur, era ora siestei. O privire la ceas o informă că era ora patru.

Unde putea să se afle vila Athena? Antonia nu-i dăduse nici o indicație, considerând că era inutil să-l plictisească pe Gerald Havelock cu asemenea amănunt. „Nu vei avea decât să întrebi un trecător“, spusese ea. Insula este atât de mică încât vila lui Gerald Havelock trebuie să fie tot atât de cunoscută ca biserica satului.

Urmând sfaturile Antoniei, Caline își puse pălăria, își luă bagajele și se îndreptă spre o mică piață umbrită de chiparoși. Acolo, patru pensionari în cămăși jucau cărți sub bolta de verdeată a unei mici tavernе. Puteau oare s-o informeze? Dar vorbeau englezește? Nimic nu era mai puțin sigur. Caline observă o femeie de vreo patruzeci de ani aflată în cadrul ușii, discutând vesel cu unul dintre pensionari. Fără îndoială, patroana tavernei. Caline hotărî să i se adreseze ei. Cu puțin noroc poate că învățase engleza la școală. . .

— Bună ziua, doamnă, zise ea articulând fiecare silabă cât mai distinct posibil. Puteți să-mi spuneți unde se află vila Athena, vă rog?

Femeia scutură din cap și răspunse ceva în greacă, cu un zâmbet neputincios.

— Nu vorbiți englezește? Așteptați!

Fără să se lase descurajată, Caline scoase din poșetă ghidul pe care-l cumpărase la aeroport. Dacă cel puțin ar fi avut timp să studieze câteva expresii utile. A, iată, ce căuta!

— Milate anglika! citi ea cu atenție.

De data asta, femeia clătină din cap și se adresă cuiva din interiorul tavernei. O voce gravă îi răspunse și femeia izbucni în

râs. „Își bat oare joc de mine?“ se întrebă Caline, vag neliniștită. Brusc, femeia se îndepărtă pentru a-l lăsa să treacă pe cel care vorbise.

Caline îl privi curioasă apropiindu-se.

Înalt și lat în umeri, cu părul negru și pielea mată, îi aminti imediat de un erou al antichității. Îmbrăcat într-un tricou alb a cărui țesătură stătea întinsă pe bustul său musculos și cu un șort de blugi cu marginile franjurate, degaja o impresie de putere și de energie ieșite din comun. Intimidată, Caline își ridică privirea pentru a-i întâlni ochii de un albastru intens, însuflețiți de o sclipire ironică. Un surâs arogant, teribil de senzual, apăruse pe buzele lui, ca și cum era conștient de tulburarea pe care o trezea în ea.

Îndată, Caline se întoarce din nou spre femeie, dar aceasta se mulțumi să adauge câteva cuvinte de neînțeles înainte să dispară înăuntru. Evident, singura ei salvare era să se adreseze acestui necunoscut... Timp de o clipă, fu tentată să-și ia bagajele și să se răsucescă pe călcâie, dar se răzgândi. Haide, doar n-o să se lase impresionată de primul venit! Acest bărbat era poate singurul localnic de pe insulă care vorbea englezește. Înmarmându-se cu curaj, Caline îl privi cu un aer sfidător.

– Poate mă puteți ajuta? Cred că doamna nu înțelege bine limba engleză...

– Ei bine, suntem în Grecia, răspunse el într-o engleză perfectă. Caline îl scrută cu stupoare.

– Sunteți englez?

Ochii lui erau albaștri, dar nu un albastru șters atât de obișnuit la anglo-saxoni. Erau de același albastru intens ca Marea Ioniană. Numai vocea cu inflexiuni tipic britanice, îi trădau naționalitatea.

– S-ar spune că vă miră, răspunse el pe un ton malițios.

– Numai pentru că... nu păreți englez.

– A, nu?

Cu un zâmbet ușor pe buze, necunoscutul o măsură din cap până-n picioare, admirând în treacăt formele armonioase care se ghiceau sub țesătura fină a rochiei ei din bumbac imprimat. Caline avea tenul deschis, ochi mari azurii mărginiți de gene lungi și păr negru, tăiat scurt. Cu pălăria de pai și sandalele cu toc jos, părea mult mai tânără decât cei douăzeci și patru de ani ai ei.

– Nici dumneavoastră nu păreți englezoaică, remarcă el.

Sub privirea lui scrutătoare, Caline își feri ochii, obraji colorându-i-se brusc de emoție. De ce o privea oare cu atâta insistență? Se gândi cu jenă la rochia ei mototolită, la sandalele pline de praf și la părul ciufulit de vânt. Poate că asta explica remarca lui? Trebuia să creadă că era lipsită de eleganță!

– Vreți să beți ceva? întrebă el pe neașteptate. Trebuie să vă fie sete.

– Nu, vă mulțumesc. De fapt, aș vrea, să știu unde se află vila Athena.

Surâsul necunoscutului îngheță.

– Vila Athena? repetă el.

Intrigată de reacția lui, Caline continuă cu o voce timidă.

– Da. Vă spune ceva?

– Bineînțeles. Dar înainte de a vă spune, pot să vă întreb cine sunteți?

– În ce scop? întrebă Caline, în defensivă.

O licărire amuzată apăru în ochii necunoscutului.

– Pentru că vreau să știu cu cine am de-a face înainte de a-mi deschide ușa oamenilor.

Ochii Calinei se măriră uimiți.

– Cum? Vreți să spuneți că...

– Stau actualmente în această vilă, domnișoară...

– Grey, Caline Grey. Ascultați, este vorba cu siguranță de o neînțelegere. Domnul Havelock mi-a lăsat cheile vilei sale.

Doi ochi strălucitori o fixară cu neîncredere.

– Gerald Haverlock v-a spus că puteți locui în vila lui? Întrebă necunoscutul.

– Da. Doar nu vă închipuiți că am venit fără permisiunea lui? Petrece vara la Los Angeles și a acceptat foarte amabil să mă lase să locuiesc la el în absența lui.

Rostind aceste cuvinte, Caline strângea cheia în fundul buzunarului ca și cum ar fi fost un talisman. Antonia îi spusese că Gerald Havelock își dăduse acordul, nu?

– Afurisitul de Gerald, murmură necunoscutul scuturând din cap cu un aer neîncrezător. Mă va surprinde întotdeauna.

– Sunteți un prieten de-al lui?

– Într-un fel.

Caline reflectă rapid asupra situației. Se afla la strâmtoare. Făcuse tot voiajul până la Pikos pentru a descoperi că vila era deja ocupată. Dar cum putea fi sigură că acest bărbat era realmente un prieten de-al lui Gerald Havelock? Putea fi un impostor care își alesese domiciliul la scriitor, știind că acesta nu va veni decât la sfârșitul verii. Cum să știe?

– Mă numesc Jack Kingsley, zise necunoscutul întinzându-i mâna. Spuneți-mi Jack.

Caline îi strânse mâna cu regret.

– Veniți să stați jos, zise pe un ton autoritar. Ne vom strădui să limpezim situația.

O invită să se așeze la o mică masă de lemn acoperită cu o față de masă roșie, în timp ce striga ceva în greacă spre chelneriță. Apoi luă loc în fața ei și-și puse ambele coate pe fața de masă.

Cu obrajii prost rași și ochii încercănați, avea un aer aproape neliniștitor. Dacă ar fi trăit în altă epocă și l-ar fi imaginat drept aventurier sau bandit la drumul mare. Trăsăturile prea accentuate ale chipului său erau extrem de seducătoare. O mică licărire ironică strălucea în fundul ochilor și gura cu buzele cărnoase ca de fruct schițau un surâs puțin misterios.

Câți ani putea să aibă? La prima vedere, i-ar fi dat cam treizeci și cinci de ani, deși vârsta lui era greu de ghicit. Degaja o asemenea impresie de forță și de autoritate încât se simțea extrem de vulnerabilă în prezența lui.

De fapt, acest bărbat încarna tot ce detesta: simpla lui prezență fizică o făcea să se simtă prost, aroganța și răceala lui îi dis plăceau. Sensibilă și solitară, Caline avea un temperament artistic, care o făcea să frecventeze tineri artiști sofisticați ca Marcus sau intelectuali ca Neil... Dacă cel puțin ar fi putut fi aici, alături de ea. S-ar fi simțit mai liniștită în fața acestui personaj arogant...

– Caline este un diminutiv, nu-i așa? Cum te numești de fapt?

Caline tresări. Prenumele ei îi dis plăcuse întotdeauna și nu fusese decât o sursă de încurcături de când era foarte mică.

– Caline este prenumele meu răspunse ea, roșind ușor.

– Doar n-o să mă faci să cred asta, replică el pe un ton ferm.

Haide, cum te numești? Caroline? Camille? Carole?

– Nu.

– Cassandra? Calpurnia?

– Bineînțeles că nu!

Dacă ar ști... se gândi ea. Adevărul era și mai jenant.

– Atunci?

– Asta nu te privește, replică ea, strânsă cu ușa.

O licărire amuzată străluci în ochii lui Jack.

- Voi sfârși prin a afla, zise cu un zâmbet ușor.
- Acum, dacă am vorbi despre vilă? reluă Caline pe un ton crispat.
- Ah, da. Așadar, după cum spui, Gerald ți-ar fi propus să locuiești în vila lui.
- De fapt, eu i-am cerut permisiunea și el a acceptat. De altfel, uite cheia.
- Scoase mâna din buzunar și-i întinse o cheie mare cu un desen complicat. Jack o examinează atent, cu sprâncenele încruntate.
- Este într-adevăr cheia vilei Athena, conchise el.
- Urmări cu degetul conturul cheii, apoi ridică ochii și o fixă pe tânăra femeie câteva secunde.
- Spune-mi, Caline, unde l-ai întâlnit pe Gerald? întrebă el în cele din urmă.
- Încurcată, Caline zăbovi înainte de a răspunde.
- Cea mai bună prietenă a mea lucrează uneori pentru agenta sa, declară ea cu prudență.
- Trebuie să fie vorba despre Antonia...
- O cunoști?
- Mi-a vorbit Stella Vince, despre ea... Și cred că încep să înțeleg ce trebuie să se fi întâmplat, adăugă el înapoiindu-i cheia.
- Fără să-i dea nici cea mai mică explicație, se întoarse spre chelnerița care tocmai apăruse, cu un platou în mâini. Ea depuse pe masă două mici pahare pline cu un lichid transparent, precum și două pahare de apă cu gheață.
- Efharisto, Katerina, zise Jack cu un zâmbet larg.
- De fiecare dată când zâmbea, i se formau gropițe în obraji, dându-i un aer puțin poznaș. Acest surâs i-l amintea pe Marcus.

Și el avea dinți albi frumoși, bine aliniați. Imediat, Caline întoarse privirea. Regretase prea mult că într-o zi cedase unui asemenea surâs!

– Parakalo.

Judecând după zâmbetul galeș pe care i-l adresa lui Jack Kingsley, numita Katerina nu era insensibilă la farmecul lui. Îndată ce se îndepărtă, Jack îi întinse Calinei unul dintre cele două pahare.

– Poftim. Este uzo.

Caline mirosi conținutul paharului ei cu suspiciune. Își muie ușor buzele în lichid și-și stăpâni o grimasă. Ce tare era! Când puse paharul jos, își dădu seama că Jack o urmărea cu o licărire malițioasă în fundul ochilor.

Ridică la rândul lui paharul.

– Is iyian! În sănătatea dumitale! exclamă el.

Luă o înghițitură și imediat după aceea bău din paharul cu apă.

– Te sfătuiesc să faci la fel, spuse el. Așa este obiceiul. O să vezi, uzo este mai bun însoțit de o înghițitură de apă proaspătă.

Caline bău puțină apă și clătină din cap în semn de asentiment.

– Bun, reluă Jack. Și acum, dacă mi-ai spune de ce ai venit aici.

– Dar... ți-am spus. Ce pot adăuga în plus?

Caline își plecă ochii, ușor stingherită. Dacă Gerald Havelock i-ar fi răspuns în scris, ar fi putut dovedi ceea ce spunea. Dar se pare că totul se petrecuse la telefon, și Stella fusese însărcinată să-i încredințeze cheia Antoniei.

– Mă mir numai că Gerald nu m-a prevenit de sosirea dumitale. De obicei, e mai curând atent. De ce te-ar găzdui la el? Vă cunoașteți bine?

– Cred că a făcut-o din amabilitate.

– Gerald?

Jack izbucni într-un râs sonor.

– M-ar mira mult.

Jignită, Caline replică:

– Nu înțeleg de ce spui asta, domnule Kingsley. Gerald Havelock s-a dovedit extrem de generos față de mine. Cunoscându-mi situația, a acceptat imediat să-mi împrumute vila în mod gratuit.

Jack redeveni serios și luă o nouă înghițitură de uzo.

– Și de ce ții neapărat să-ți petreci vacanța în Grecia?

– Sunt ilustratoare sau, cel puțin, încerc să devin; lucrez ca chelneriță într-un restaurant pentru a reuși să-mi plătesc chiria.

În felul acesta își plătise și cursurile de desen timp de patru ani. Munca de chelneriță era obositoare, dar îi permitea să aibă ziua liberă pentru a urma cursurile sau să meargă să-și prezinte cartea la diferite edituri.

– Săptămâna trecută mi s-a propus o lucrare, continuă ea pe un ton mai însuflețit. Este vorba de ilustrarea unei cărți pentru copii despre mitologia greacă. Desenele mele trebuie să fie gata la începutul lunii septembrie. Mi-am spus că cel mai bun lucru de făcut era să-mi petrec vacanța în Grecia și să profit pentru pregătirea schițelor.

– Și cum ai intrat în legătură cu Gerald?

Caline ezită. De fapt, începea să se întrebe dacă Antonia reușise realmente să dea de el. Când prietena ei o anunțase că totul era aranjat, Caline a fost atât de fericită încât nici nu se gândise s-o întrebe.

– Nu l-am contactat direct. Antonia s-a ocupat de asta. După ea, nu trebuia să fie nici o problemă. Domnul Havelock

obișnuiește să lase cheia Stellei ca să profite de vila lui când are o săptămână de concediu. Nu exista așadar nici un motiv să refuze.

Caline își aminti bucuria pe care o încercase când Antonia venise să-i aducă cheia. Avusese impresia că plutește pe un nor! Apoi, în zilele următoare, entuziasmul ei scăzuse încetul cu încetul, pentru a lăsa loc unei ușoare temeri. Era pentru prima oară când pleca în străinătate. Va reuși oare să se descurce singură într-o țară unde nu cunoștea limba? Reacția lui Neil îi întărise temerile.

— Ești complet nebună! exclamase el când aflase vestea. Cine îți va veni în ajutor dacă vei avea nevoie?

Descumpănită, Caline se întrebese dacă nu era pe punctul să facă cea mai mare prostie din viața ei. Neil nu greșea cu totul îndoindu-se de capacitatea ei de a supraviețui într-o țară străină. Caline nu avea nici un simț practic și o știa. Timp de cinci ani, lăsase întotdeauna pe seama lui Neil organizarea vacanțelor lor, rezervările la hotel sau închirierea unei mașini... „Ești cu capul în nori, Caline, obișnuia el să-i spună de fiecare dată. Este preferabil să mă lași pe mine să mă ocup. Astfel, vom fi siguri că plecăm“.

Totuși, de data aceasta, o voce lăuntrică îi murmurase că nu trebuia să piardă șansa. O asemenea ocazie nu i se va mai oferi niciodată! Grecia, soarele, plajele cu nisip fin, totul era atât de tentant față de căldura sufocantă a Londrei în luna iulie. Și apoi, după aventura dezastruoasă cu Marcus, simțea o reală nevoie să schimbe aerul. Exotismul Greciei o va ajuta cu siguranță să-și uite amărăciunea.

– Când am aflat că este de acord, mi-am dat imediat demisia de la restaurant și mi-am cumpărat biletul de avion, reluă ea. Este prima oară când plec astfel la întâmplare.

Caline schiță un surâs amar.

– Presupun că era prea frumos ca să fie adevărat. . .

Privirea i se îndreptă din nou spre marea de un albastru indigo, care sclipea sub razele strălucitoare ale soarelui. Visul se termina aici. Nu-i mai rămânea decât să caute un hotel. Exista oare vreunul pe această insulă minusculă uitată de turiști? Poate că va găsi o gazdă? După aceea, va reveni la Londra, unde Neil o va întâmpina cu un zâmbet satisfăcut, ușor disprețuitor. „Vezi, îi va spune el, ți-am spus că îți asumi riscuri“.

Va fi și mai greu să-l facă să înțeleagă că vrusese să se descurce singură. Brusc, Caline se simți cuprinsă de o imensă oboseală. Ultimele zile fuseseră epuizante și totodată extrem de palpitate. Trebuise să rezolve mii de detalii practice înainte de plecare: să găsească o înlocuitoare pentru apartamentul pe care-l împărțea cu o prietenă la Islington, să cumpere materialele necesare pentru schițe, să-și reînnoiască garderoba de vară. . . Pe moment, miza i se părise suficient de importantă pentru a depune toată energia, dar acum regreta că plecase atât de pripit. Dacă ar fi putut prevedea că șederea ei va fi scurtată, ar fi întârziat data plecării. . .

Când își îndreptă din nou privirea spre Jack, Caline realiză că acesta n-o slăbise din ochi. Cu brațele încrucișate la piept, o privea cu un aer vag amuzat. „Situația se pare că-l înveselește“, se gândi Caline, iritată. Toate astea n-aveau totuși nimic rizibil. . .

Brusc, Jack se aplecă și-și puse coatele pe masă.

– Ascultă, Caline. Dacă Gerald ți-a promis să te găzduiască în vilă, nu vād de ce ți-aș interzice accesul. Oricum, vila e destul de mare pentru două persoane.

– Vrei să spui că putem... coabita?

Uimirea îl făcu să zâmbescă.

– Este un mijloc de a împărți egal și avantajele și inconvenientele.

– Dar... nu te cunosc.

– Nici eu. Dar o cunoaștem pe Antonia. Și pe Gerald, bineînțeles.

Caline își întoarse privirea. Trebuia oare să admită că nu-l întâlnise niciodată pe Gerald Havelock, acum că-i propunea să rămână? Dar avea să treacă drept o prefăcută... Ori, ea nu mințise. Se mulțumise numai să dea o versiune simplificată a faptelor.

– În locul dumitale, aș accepta, reluă Jack. Feribotul nu trece decât o dată pe săptămână. Ești așadar imobilizată pe această insulă până joia viitoare.

– Dar trebuie să existe un hotel pe insulă.

Jack scutură din cap.

– Numai câteva gazde cu camere de închiriat la prețuri enorme. Pikos nu este un loc foarte turistic, să știi.

– Oh!

Ce să facă? se întrebă ea descurajată. Neil ar fi știut cu siguranță, ce hotărâre să ia. Dar era singură și trebuia să găsească ea însăși o soluție. Să ia oare o cameră în gazdă? Asta însemna că nu va putea rămâne la Pikos decât două săptămâni. Ce decepție! Rămânea doar să accepte să împartă vila cu Jack. Dar... era oare prudent? Instinctul îi spunea să nu se încreadă în acest bărbat.

– Cât timp intenționezi să stai în vilă? întrebă ea cu disperare de cauză.

– Depinde.

Caline ezită câteva clipe.

– Ești sigur că prezența mea nu te va deranja?

Un surâs diabolic apăru pe buzele lui Jack.

– Viața noastră ar fi teribil de plictisitoare dacă n-ar fi tulburată din când în când de neprevăzut, spuse el. Pentru a răspunde întrebării dumitale, sunt sigur că ne vom înțelege bine.

Caline își încruntă ușor sprâncenele. Jack era periculos de seducător. Și aventura ei cu Marcus o învățase să nu aibă încredere în bărbații siguri de farmecul lor. Era oare rezonabil să accepte propunerea lui? În definitiv, ce știa despre el? Cu înfățișarea lui de pirat nu-i inspira nici o încredere. De altfel, de ce îi oferise să împartă vila cu el? Nu putea să creadă că se lăsase înduioșat de povestea ei. Poate că se temea să nu comită o gafă față de Gerald Havelock atribuindu-și un drept exclusiv asupra vilei?

Oricum ar fi fost, o cunoștea pe Antonia. Era deja ceva. Și dacă, așa cum afirma, vila era destul de mare pentru două persoane, se vor vedea fără îndoială foarte puțin. Oricum, avea intenția să petreacă cea mai mare parte a timpului afară, cu blocul de schițe.

– Așadar? Întrebă el cu ochii fixați în continuare asupra ei.

– Ei bine, de acord, să facem o încercare. Dacă nu vom reuși să ne înțelegem, voi pleca. În orice caz, îți mulțumesc că mi-ai propus.

Capitolul 2

– Nu-mi mulțumi, răspunse Jack. Mulțumește-i mai curând lui Gerald.

– Nu voi uita.

– Este totuși un tip ciudat acest Gerald. Nu găsești?

Jack se așează mai bine pe scaun și-și încrucișă brațele la ceafă.

Un tip ciudat? Caline nu știa nimic despre Gerald Havelock, decât că trebuia să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani și că scria admirabil. Dar Jack nu avea, slavă Domnului, nici un mijloc să afle că nu-l întâlnise niciodată.

– Cred că este o persoană generoasă, sensibilă și un scriitor ieșit din comun, răspunse fără să clipească.

– Serios?

Jack înclină ușor din cap și își întoarse privirea spre mica piață. Gura lui schiță un surâs ușor.

– Dinspre partea mea, aş spune că este egoist, nechibzuit și vanitos.

Caline îi aruncă o privire ofensată.

– Cum poți spune așa ceva? Credeam că-i ești prieten.

– Asta nu mă face să renunț la luciditate. De cât timp îl cunoști pe Gerald?

– Nu de mult, răspunse ea cu prudență.

De fapt, Caline abia dacă avea impresia că minte afirmând că-l cunoaște. Romanele lui Gerald Havelock o impresionaseră atât de mult încât se simțea apropiată de el, apropiată de sensibilitatea lui, de percepția lui asupra lumii și de ideile sale umaniste.

– Dar nimic din ce ai putea să-mi spui nu-mi va schimba părerea despre el, reluă ea cu o voce fermă.

Jack schiță un zâmbet ironic.

– Gerald știe că ești o admiratoare atât de pătimasă a lui?

– Și știe ce fel de prieten îi ești? i-o întoarse Caline.

Zâmbetul lui Jack se lărgi:

– Oh, da. Mă cunoaște bine.

Se aplecă brusc în față și luă paharul Calinei.

– Trebuie să bănuiesc că uzo nu-i o băutură potrivită unei firi atât de delicate ca a dumatile. Dacă-mi permiți voi termina eu ce mai e în pahar. Am oroare de a irosi ceva.

Fără s-o piardă din ochi, duse paharul la gură și-i goli dintr-o dată conținutul. Apoi repuse paharul gol pe masă cu un mic zgomot sec.

– Și acum, să mergem, o anunță el ridicându-se. Te conduc la vilă. Pari epuizată.

În timp ce se duse pentru a plăti consumația, Caline se ridică și ea. Era oare din cauza căldurii, a oboselii sau a alcoolului? Sau o combinație a celor trei? O amețală ușoară o cuprinse când se ridică. Totuși, trebui să se sprijine câteva clipe de spătarul

scaunului, incapabilă să se miște. Capul i se învârtea. Părăsise apartamentul ei din Islington la ora cinci dimineța pentru a ajunge la Gatwick și de atunci nu reușise să doarmă nici în avion, nici în sala de așteptare a aeroportului din Atena, unde așteptase legătura pentru Ilonika. Brusc, Caline tresări. O mână i se așezase pe umăr.

– E în ordine? întrebă Jack, cu o voce surprinzător de blândă.

– Da, nu-i nimic, răspunse Caline sforțându-se să ascundă tulburarea pe care o trezea în ea contactul cu acea palmă caldă și mângâietoare pe pielea ei goală. Doar puțină oboseală.

– Mă ocup eu de bagaje, reluă Jack pe un ton care nu admitea replică. Nu-ți face griji. Drumul nu e foarte lung. Avem tot timpul.

Cu aceste cuvinte, luă valiza și geanta de voiaj ca și cum nu erau mai grele ca o pană și-i făcu semn să-l urmeze.

Vila Athena se ridica la capătul unui drum pietros care șerpuia printre livezile de măslini. De la intrarea pe drum nu se observa decât primul etaj deasupra unui gard viu de leandri și plante agățătoare ornamentale care păreau cu atât mai colorate din cauza zidurilor vilei de un alb imaculat. Jack deschise o ușă mare din stejar masiv și pătrunseră în hol.

– Vino, spuse el, punând valizele într-un colț. Vreau să-ți arăt terasa.

Caline îl urmă printr-un salon imens cu pereți albi ospitalieri, deși mobilat simplu cu un dulap enorm vopsit în bleu, o canapea cu multe perne multicolore și câteva fotolii adânci. O arcadă cu geam se deschidea spre o terasă cu dale, înconjurată

de jardiniere cu mușcate de un roșu strălucitor. Prin câteva trepte, terasa făcu legătura cu un chei la care era ancorată o mică vedetă. Jack deschise ușa-fereastră și ieși pe terasă.

– Ei bine, ce spui? întrebă el. Ți place?

Caline făcu câțiva pași pe terasă, uimită de peisajul sublim care i se oferea ochilor. Vila dădea direct spre mare. În dreapta se vedea portul cu căsuțele lui albe, în timp ce în stânga se ridica o faleză abruptă, acoperită de pini.

– E nemaipomenit, murmură ea.

Merse și se sprijini cu coatele de balustradă și se pierdu în contemplarea mării ale cărei valuri liniștite mângâiau contraforturile vilei. Brusc, se îndreptă și-si întoarse chipul radios spre Jack, care se instalase într-un șezlong.

– Cum te poți resemna să-ți petreci vara într-un mare oraș când ai o vilă în Grecia?

Jack își miji ochii pentru a se feri de soare.

– Într-un mare oraș? repetă el cu un aer surprins.

– Vorbesc despre Gerald Havelock. Nu este la Los Angeles?

– A, Gerald. Da, este exact. Ai dreptate. Este un tip într-adevăr bizar.

Caline încreți sprâncenele.

– Nu asta voiam să spun, reluă ea. Mă gândesc că să pleci să lucrezi la Los Angeles când ai putea să scrii într-un cadru atât de plăcut, reclamă o mare forță de caracter. În orice caz, nu înțeleg de ce domnul Havelock te lasă să profiți de vila lui, când îl critici la tot pasul. Cred că ai o altă atitudine în prezența sa.

– Deloc, răspunse Jack cu un aer satisfăcut. Dar Gerald și cu mine ne înțelegem foarte bine. Ia de la mine ce-l interesează și lasă restul deoparte. Și eu fac același lucru.

Această remarcă o uimi pe Caline. Nu corespundea ideii pe care și-o făcea despre Gerald Havelock. Dar până la ce punct putea să acorde credit declarațiilor lui Jack?

– Cu ce te ocupi, domnule Kingsley? îl întrebă ea pe neașteptate.

Cu ochii fixați asupra lui, Caline se sprijini cu spatele de balustradă și-și încrucișă brațele.

– Să vedem... zise Jack.

Se așează mai bine în șezlong și luă un aer gânditor.

– Mă duc la pescuit, înot. Și cobor din când în când în port pentru a profita de terasa unde ne-am întâlnit.

– Voiam să spun când nu ești în vacanță?

– Dar cine ți-a spus că sunt în vacanță?

Descumpănită, Caline îl întrebă din priviri. Jack afișa un aer imperturbabil.

– Vrei să spui că nu muncești niciodată? reluă ea după o clipă.

– Cât mai puțin posibil. De ce să muncesc când pot să-mi petrec vara într-un cadru atât de idilic?

– Și când poți profita de generozitatea domnului Havelock, nu-i așa? replică ea cu o voce sarcastică.

– Exact!

Gura lui Jack se deschise într-un surâs larg.

– Nu suntem amândoi în aceeași situație? Primiți în această vilă splendidă al cărui proprietar este absent?

– Cu o diferență, totuși, observă Caline. Pentru mine, situația este absolut temporară.

Agasată, privi în altă parte. În fond, Jack avea dreptate. Nu profita și ea de generozitatea lui Gerald Havelock fără măcar să-l cunoască?

– În locul dumitale, nu mi-aș face prea multe griji în privința asta, reluă Jack pe un ton degajat. Te asigur că Gerald nu se formalizează la acest gen de detaliu.

– Ce știi despre asta?

Evitându-i privirea, Caline se întoarse din nou spre mare.

– Domnul Havelock trebuie să se fi săturat să tot fie solicitat din cauza averii și a celebrității sale.

– Asta depinde de cine... Nu cred că ar obiecta ca o tânără atât de seducătoare ca dumneata să-l hărțuiască de dimineața până seara.

Caline ridică o sprânceană. Jack o găsea într-adevăr seducătoare? Avea ochi frumoși migdalați, de un azuriu aproape transparent, dar bărbia i se părea prea ascuțită și gura prea mare. Și apoi, statura ei mică o complexa...

– Pari surprinsă, observă Jack. N-o să mă faci să cred că este prima oară când un bărbat îți face un asemenea compliment?

Caline își simți obraji îmbujorându-i-se ușor sub focul privirii lui. Era ridicol! Doar n-o să se lase prinsă în capcana seducției! Oricum, o complimentase fără îndoială ca s-o facă să se simtă prost. Și își atinsese perfect scopul!

– Nu cred că domnul Havelock ține seama de acest gen de detaliu, reluă ea cu inima bătându-i puternic.

– Nu te găsește pe gustul lui? replică Jack cu un surâs diabolic.

– Nu... în fine, nu știu.

– Haide, toate femeile sunt foarte conștiente de efectul pe care-l produc asupra unui bărbat și cunoscându-l pe Gerald Havelock, pot să te asigur că nu ți-ar fi împrumutat vila dacă nu erai atât de fermecătoare!

– Dar nu, te înșeli! exclamă Caline cu vehemență. Nu putea să știe...

Se întrerupse brusc, conștientă de ce era pe punctul să spună. Cu ochii pe jumătate închiși, Jack o privi o clipă înainte de a relua:

– Pari foarte sigură pe dumneata. Ești sigură că mi-ai spus totul?

Stacojie la față, Caline își plecă ochii.

– Nu l-am întâlnit niciodată pe Gerald Havelock, mărturisi ea cu o voce aproape stinsă.

Cu un gest nervos, rupse o garoafă ofilită și începu să-i smulgă petalele. Iată, știa totul. Ce se va întâmpla acum cu ea? Soarta ei era în mâinile acestui personaj arogant.

– Bănuiam.

Surprinsă, Caline își ridică ochii.

– Adevărat?

Jack clătină din cap zâmbind.

– Dacă-l cunoșteai, nu-l admirai atât de mult.

– Și eu sunt sigură de contrariu. Domnul Havelock este un om excepțional. E suficient să-i citești romanele pentru a-ți da seama.

Caline privi cu ochi visători faleza împădurită care cobora până la apa albastră.

– Gerald Havelock a reprezentat întotdeauna idealul meu masculin, continuă ea. Inteligent, spiritual, sensibil și pasionat. Puțin contează dacă e frumos sau urât. Când îi citesc romanele, e ca și cum i-aș descifra sufletul.

– Ți-ar plăcea să-l întâlnești? întrebă Jack cu o voce dintr-o dată gravă.

– Nu sunt sigură. . .

Privirea Calinei se opri pe pata galbenă pe care o forma o tufă de grozamă deasupra unui ieșind stâncos.

– Cred că dacă l-aș întâlni, continuă ea, aș fi atât de impresionată încât n-aș putea rosti o singură frază coerentă. M-ar găsi fără îndoială complet idioată și insipidă!

– Nu cred că ar reacționa astfel, răspunse Jack.

– Oricum, este preferabil să rămână bărbatul visurilor mele. Realitatea te decepționează deseori, adăugă ea gândindu-se la Marcus.

Când se întoarse din nou spre Jack, acesta își întinsese picioarele pe o măsuță pe care se aflau câteva reviste.

– Ai fără îndoială dreptate, răspunse. La urma urmei, Gerald e un tip foarte obișnuit. La început, succesul aproape îi sucise capul. Devenise peste noapte celebru și toate ziarele au început să-l contacteze pentru a obține interviuri. Dar Gerald a refuzat. Nu din dispreț, cum au scris unii, ci pentru că s-a temut mai curând să nu-și vândă sufletul diavolului, să devină jucăria mass-mediei și să-și piardă adevărata personalitate. De altfel, de aceea a cumpărat această vilă. Cel puțin, aici, este sigur că nimeni nu va veni să-l sâcăie cu un aparat de fotografiat.

– Este ciudat, observă Caline. Adineauri, eram convinsă că-l detestai. Și acum am impresia că îl admiri.

Jack schiță un râs enigmatic.

– Gerald și cu mine semănăm puțin. Fără îndoială, de aceea sunt atât de critic față de el.

Se ridică brusc și se îndreptă spre ușa-fereastră a salonului.

– Vino, am să-ți arăt camera duminică, zise zâmbind. Probabil vrei să te odihnești.

Când se găsi singură în camera ei, Caline se gândi din nou la această conversație ciudată. Jack îi propusese s-o ducă să mănânce la tavernă, dar îi refuzase invitația simțindu-se prea extenuată pentru a coborî din nou în port. Peste câteva minute, îl auzi ieșind pe ușa principală și îndepărtându-se fluierând. Tăcerea se așternuse asupra vilei.

După ce-și desfăcu valizele, Caline intră în baia alăturată camerei sale. Hotărât lucru, se gândi ea, intrând în apa înspumată, această vilă nu adăpostea decât personaje enigmatice: Gerald Havelock, bineînțeles, și acum Jack, care se arăta foarte misterios în privința activităților sale la vilă! Cum putea un om atât de sensibil și de rafinat ca Gerald Havelock să aprecieze compania unui Jack Kingsley care părea la fel de periculos ca un animal sălbatic în libertate? Când se găsea în prezența lui, Caline încerca o senzație ciudată, care o făcea să se simtă stânjenită. Poate se datora forței brutale care emana din persoana sa și care o făcea să fie conștientă de propria ei vulnerabilitate, de nevoia de a fi protejată pe care își refuza cel mai adesea s-o recunoască? Fără să aibă aerul, Jack o obligase să se dezvăluie, în timp ce el nu-i spusese practic nimic despre el însuși. Nu că ar fi interesat-o în mod deosebit persoana lui, dar ar fi fost curioasă să știe prin ce îl găsea Gerald Havelock demn de interes...

În ciuda oboselii care o copleșea, Caline adormi greu, atât de exaltată era de evenimentele zilei. Pe la ora zece îl auzi pe Jack revenind. Începu să fluiera o arie cunoscută pe culoar, apoi se întrerupse brusc, ca și cum și-ar fi amintit de prezența ei. Mult mai târziu, când era pe jumătate adormită, Caline auzi voci înfundate pe terasă, apoi motorul unei bărci care se

îndepărta în golf. „Ce idee stranie să pleci la plimbare pe mare la o asemenea oră!“ se gândi ea înainte de a adormi din nou.

Când se trezi a doua zi dimineață, soarele pătrundea prin fantele obloanelor. Caline contemplă cu un aer visător razele de lumină care brăzdau pereții zugrăviți în alb. Unde se afla? Afară, totul era liniștit. Numai clipocitul valurilor tulbura tăcerea casei. Brusc, își aminti.

Era în Grecia! Caline se întinse cu voluptate în patul mare, surâzându-și fericită. Astăzi, va reciti miturile și legendele care o făcuseră să viseze când era copil și se va lăsa învăluită încă o dată de magia lor. După aceea, se va plimba pe poteci întortocheate, cu blocul de schițe în mână, în căutarea unui peisaj care-i va trezi imaginația.

De ce să nu înceapă prin a scrie părinților că sosise cu bine? Tatălui ei i-ar fi plăcut la nebunie insula Pikos. El o învățase să iubească peisajele sălbatice și stâncile bătrâne. De câte ori nu porniseră amândoi, cu blocurile de acuarele și pensulele sub braț în căutarea unui colț liniștit? Îi va trimite o vedere și Antoniei, pentru a-i spune că voiajul ei decursese bine.

Și Neil? Îi va trimite vederea pe care i-o scrisese în sala de așteptare a aeroportului din Atena? De fapt, când trebuise să aștepte legătura în mijlocul zgomotului și confuziei totale, Caline cedase unui acces de nostalgie. Neil greșise fără îndoială că o protejase atât de mult de lumea exterioară, dar uneori era atât de liniștitor să știe că veghea asupra ei!

Cuprinsă de o neliniște subită, Caline cumpăraseră o vedere și începuse să scrie câteva rânduri. În timp ce scria, rațiunea avu câștig de cauză. Haide, ce se petrecuse cu bunele ei hotărâri, cu dorința de independență și de aventură? La ce bun să se agațe

astfel de Neil când nu mai era foarte sigură că este îndrăgostită de el? Desigur, îl admira încă mult, dar sentimentele ei față de el se schimbaseră incontestabil după aventura cu Marcus.

Și Neil, o iubea oare cu adevărat? Caline își pusese întrebarea când începuse să iasă cu Marcus. Într-adevăr, aflând vestea, Neil reacționase cu atâta nepăsare și aroganță încât se simțise profund frustrată. Nu-i va face o scenă, dovedindu-i că era gelos? Dar nu. Era limpede că privea această aventură drept un capriciu și prefera să facă pe indulgentul, mai degrabă decât să se considere învins. „Își vei înțelege repede greșeala, Caline, păreau să zică ochii lui ironici când îl părăsise și vei reveni la mine“. Timpul îi dăduse dreptate.

Și totuși, fără ca măcar să-și dea seama, Caline se detașase încetul cu încetul de el. Să fi fost oare influența Antoniei? Prietena ei nu se înțelesese niciodată cu Neil și spusese că va cunoaște un alt bărbat. Asta o îndemnase oare să-i propună vila lui Gerald Havelock? „În orice caz, se gândi Caline, când îi voi povesti că la el locuiește un prieten misterios care pare să nu aibă altă ocupație decât să iasă pe mare noaptea, nu-și va crede urechilor!“

Trăsăturile virile ale lui Jack îi reveniră imediat în minte: pomeții înalți, gura generoasă, bărbia voluntară, ochii luminoși. Simți furnicături delicioase străbătându-i ceafa. Devenind brusc conștientă de gândurile ei tulburătoare, își reveni în fire. Ce se întâmpla cu ea? Ea care de obicei se controla perfect. Haide, doar n-o să se lase impresionată de un play-boy! A, dacă Neil ar fi fost acolo... Avea atâta inteligență încât ar fi făcut-o cu siguranță să observe cât de ridicol era Jack în rolul de personaj seducător și ar fi râs amândoi...

Caline scoase un oftat. „Neil, mereu Neil! Uiți o dată mai mult bunele tale hotărâri, biata mea Caline. Nu trebuie să-l chemi pe

Neil în ajutor doar pentru că admiri un bărbat frumos! Oricum, nu există nici un risc să te îndrăgostești de acest tip! Este prea arogant și prea sigur de el! Atunci, profită de sejurul tău și încetează să-ți pese de prezența lui. Și, mai întâi, cât o fi ceasul?“

Caline se ridică din pat și se duse să deschidă obloanele. Soarele se răspândi imediat în cameră, asemenea unui lichid uleios ca mierea. Aerul era încă puțin rece, dar era înmiresmat de parfumul florilor, de la trandafirii și glicinele care se cățarau pe zidurile vilei. Puțin mai departe, prin frunzișul argintiu al unui pâlcc de măslini, se zărea marea, de un albastru atât de intens, încât părea artificială. Pe Caline o cuprinse brusc o bucurie copilărească. Uitându-și dintr-o dată preocupările îmbracă un costum de baie negru și o bluză albă cu mâneci scrute, apoi se grăbi să iasă pe terasă.

Vila era cufundată în liniște. Jack nu revenise oare din expediția lui nocturnă? Ușurată, Caline coborî treptele de piatră care duceau la chei.

Marea se întindea în fața ei, netedă ca o oglindă. Tânăra femeie înaintă până la capătul cheiului. Apa era atât de transparentă încât distingea și cea mai mică pietricică luată de valuri. Ce bine ar fi să înoate într-o apă atât de limpede! Caline lăsă să-i cadă bluza și încercă apa cu degetul mare de la picior. Doamne, era mult mai rece decât prevăzuse. Totuși, incapabilă să mai reziste, Caline se hotărî să plonjeze. Ieși la câțiva metri mai departe, își dădu părul pe spate înainte de a contempla spectacolul care se oferea ochilor ei plini de admirație.

Aerul era atât de transparent încât fiecare detaliu al falezei îi apărea cu o limpezime uluitoare. Liniile armonioase ale vilei, ascunse în parte de tufe compacte de flori colorate, se integrau perfect peisajului înconjurător. În jur, în mijlocul unei vegetații

abundente, se distingeau petele galbene ale lămâilor și cele argintii ale măslinilor. Un timp, Caline se lăsă să plutească pe spate, cu fața la soare. Deasupra ei, cerul forma o cupolă vastă de un bleu azuriu. Ce paradis! O binecuvântă din nou pe Antonia pentru intervenția ei.

Cum începea să i se facă frig, pentru că rămăsese nemișcată, Caline se redresă și porni spre larg în craul. Înotă mult timp, punând la lucru fiecare mușchi al corpului până simți că o cuprinde o moliciune plăcută. Atunci, reveni la mal înotând bras și se întinse pe piatra fierbinte a cheiului pentru a leveni la soare. Mișcarea de du-te-vino a apei pe stânci și murmurul vântului în copaci, ofereau un zgomot de fond liniștitor.

Când se hotărî în sfârșit să meargă la micul dejun, Caline se simțea minunat de bine. Cu inima ușoară, urcă cele câteva trepte ale terasei cântând. Când ajunse la ultima treaptă, încremeni locului. Instalat într-un șezlong, Jack citea o revistă la umbra unei umbrele de soare, cu picioarele lungi întinse peste masa joasă de răchită.

Caline simți că își pierde respirația. Abandonată plăcerii scăldatului, uitase complet că împărțea vila cu Jack! Îmbrăcat cu un șort kaki și cu un tricou alb cu mâneci scurte care îi scotea în evidență bronzul, era extraordinar de seducător. Corpul lui părea imens, de o putere impresionantă. Împietrită, Caline nu îndrăzneă să se miște. În clipa aceea, Jack își ridică privirea.

– Ia te uită, ia te uită. Nimfa a ieșit în sfârșit din mare, remarcă el pe un ton amuzat.

Privirea lui se plimba cu un interes neascuns peste corpul ei. Jenată, Caline își acoperi cu bluza decolteul foarte adânc al costumului de baie.

– Am cumpărat ce trebuie pentru micul dejun, zise el luându-și picioarele de pe masă.

Caline observă un borcan de iaurt grecesc, o cană de miere și smochine proaspete aranjate pe o farfurie.

– N-ai mâncat nimic aseară, reluă el. Cred că ți-e foame.

– Mulțumesc, răspunse Caline pe un ton cam tăios. Dar nu trebuia să te ocupi de mine.

– Gerald Havelock m-ar fi certat că nu m-am ocupat de micul dumitale dejun, replică Jack cu un zâmbet larg.

După care se ridică și trase un al doilea șezlong lângă masă.

– Așază-te, Caline. Mă duc să fac cafea.

Caline se așeză, derutată de atâta amabilitate și atenție. De altfel, dacă voia să fie cinstită cu ea însăși și să facă abstracție de prejudecățile ei față de Jack, trebuia să admită că se arătase fermecător din ajun.

Reveni puțin mai târziu cu două cești de cafea și o farfurioară cu câteva bucăți de zahăr.

– Ține. A dumitale n-are zahăr, preciză el.

Când luă ceașca în mâini, degetele li se atinseră. Acest contact, cât de infim fusese, îi lăsă impresia unei descărcări electrice și își feri privirea ca să nu roșească.

– Te-am observat mai devreme, reluă Jack așezându-se lângă ea. Înoți foarte bine.

– Mulțumesc. Ador înotul.

Caline puse ceașca pe masă și întinse mâna să ia o smochină. Cu un licăr amuzat în fundul ochilor, Jack îi contemplă fruntea înaltă, obrații catifeleți, foarte palizi, nasul mic, buzele roze întredeschise.

– Când ai ieșit din apă, m-ai făcut să mă gândesc la o nimfă, remarcă el cu un surâs în colțul buzelor. Sau la una din fiicele lui Poseidon, de exemplu. Dar din câte știu, Calypso n-are nici o legătură cu Poseidon.

Ochii Calinei se măriră peste măsură.

– Calypso?

– Adevăratul dumitale prenume, reluă Jack cu o voce foarte calmă.

– Cum ai aflat?

Jack deschise revista pentru a scoate un mic carnet albastru și auriu pe care Caline îl recunoscuse imediat.

– Ar trebui să eviți să-ți lași pașaportul oriunde. Oameni rău intenționați s-ar putea folosi de el.

– Nu l-am lăsat oriunde, protestă Caline. Era în poșeta mea. Nu credeam că o să mergi până acolo încât să scotocești prin lucrurile mele!

– Ți-am verificat numai identitatea. O simplă precauție.

Caline rămase fără glas. Cum își permisesese să umble în poșeta ei?

– Când mi-ai mărturisit că nu-l cunoști pe Gerald, reluă el cu un aer imperturbabil, am început să mă întreb dacă nu făceai parte dintre femeile în stare de orice pentru a-și întâlni idolul, inclusiv să se prezinte anturajului său sub o identitate falsă. De aceea, am preferat să mă asigur că ești domnișoara Grey.

– Sper că acum ești mulțumit? întrebă Caline pe un ton glacial.

– Întru totul. Cu atât mai mult cu cât muream de dorința de a cunoaște adevăratul dumitale prenume. De ce nu-l folosești? E încântător.

– Poate, dar nu mi se potrivește, răspunse Caline.

Ce-i spusese Marcus când îi mărturisise că se numea Calypso? „Ce prenume ridicol. Și atât de pretențios. Numai o mare doamnă își poate permite să se numească astfel“.

– Consider dimpotrivă, că ți se potrivește foarte bine, obiectă Jack. Ai fi pe deplin capabilă să păstrezi un bărbat prizonier timp de șapte ani cu farmecele tale, cum a făcut Calypso cu Ulise.

– A sfârșit prin a se întoarce la soția sa, răspunse Caline pe un ton amar.

Jack se încruntă.

– Ești îndrăgostită cumva de un bărbat căsătorit, Calypso?

– Nu, nicidecum. Și mai întâi încetează să-mi mai spui Calypso.

Cu un aer posomorât, Caline puse o linguriță de miere în iaurtul cremos și începu să-l savureze.

– În orice caz, ai un tupeu al naibii să-mi scotocești în lucruri, reluă ea după un timp.

– Îți promit să nu mai fac. Oricum, acum știu aproape tot ce voiam să aflu, adăugă el pe un ton imposibil.

– Adevărat?

Agasată, Caline își dădu la o parte o şuviță de păr care-i cădea în ochi. Hotărât lucru, Jack dădea dovadă de o siguranță insuportabilă.

– Ești absolut sigur? îl întrebă pe un ton sarcastic. Nu rămân unele puncte de clarificat?

– Ai dreptate, răspunse Jack. Unul singur despre care mi-ar plăcea să am unele precizări. Cine este Neil?

Capitolul 3

Uimită, Caline îl privi pe Jack cu un aer neîncrezător.

– Cine?

– Neil, repetă el. Doar n-o să-mi spui că l-ai uitat deja? I-ai scris o vedere.

Caline își aminti prea târziu că pusese vederea în pașaport, ca să nu se deterioreze. Sub ochii ei îngroziți, Jack deschise pașaportul și scoase vederea. După ce se prefăcu extaziat de fotografia Panthenonului, începu să citească ce scria pe verso:

„Dragă Neil. Ai avut dreptate. Îmi lipsești deja. De fapt, regret că despărțirea noastră a fost atât de scurtă“.

Ridicând ochii, adăugă:

– Extrem de mișcător.

Roșie ca racul, Caline îi smulse vederea din mână.

– Nu ți s-a spus niciodată că este nepoliticos să citești scrisorile care nu-ți sunt adresate?

– Nu este o scrisoare, ci o vedere.

– Foarte nostim, ceea ce-i scriu lui Neil nu te privește.
– Este iubitul dumitale?
– Da, răspunse Caline, sperând că acest răspuns va pune capăt definitiv discuției.

Nu dorea nicidecum să-i explice lui Jack complexitatea relațiilor ei cu Neil.

– În cazul acesta, de ce nu este aici?
– Pentru că muncește. Trebuie să-și termine teza în luna septembrie.

– O, este student!

Era rodul imaginației ei sau sesizase o notă de dispreț în vocea lui? Caline consideră imediat că era de datoria ei să ia apărarea lui Neil.

– Neil e foarte inteligent, spuse ea cu un aer sfidător.
O licărire ironică se aprinse în ochii limpezi ai lui Jack.
– Dacă era într-adevăr inteligent, nu te-ar fi lăsat să pleci singură în Grecia.

– Nu i-am cerut părerea, i-o întoarse Caline.

Doamne, de ce-l lăsase să creadă că mai era cu Neil?

– Îl părăsești pentru trei luni la primul pretext apărut și nu-ți cere nici o explicație? Întrebă Jack, fără să înceteze s-o fixeze. În locul lui, mi-aș fi pus întrebări.

– Dar nu ești în locul lui.

– Și n-am nici o dorință să fiu. Din câte spui, pare un tip îngrozitor.

– Neil nu este nicidecum îngrozitor, protestă Caline.

Curios, cuvintele lui Jack o făceau să-l apere pe Neil, în timp ce ea însăși începea să-i găsească unele defecte. Îi aruncă o privire de reproș lui Jack. Era vina lui dacă-l lăuda pe Neil!

– Ei bine, cum e?

– Strălucitor.

Caline încercă să-și reprezinte chipul lui Neil, dar prezența seducătoare a lui Jack o împiedică să gândească limpede.

– Și?

– E foarte calm. Și foarte metodic.

Prea calm. Prea metodic, se gândi ea. Nu putea oare găsi altceva de spus?

– E foarte amabil, conchise ea cu un aer satisfăcut.

– Pare mai ales extrem de plictisitor, remarcă Jack. Este frumos?

Iată cu ce ar fi trebuit să înceapă! Neil avea părul ondulat, mustață, ochi căprui, sclipind de inteligentă.

– Foarte frumos.

– Și ce-l reține la Londra? Subiectul tezei trebuie să fie pasionant, ca să fi refuzat să te însoțească în Grecia.

– Studiază științele politice.

– Științele politice?

Jack luă un aer neîncrezător.

– Și preferă să se ocupe de politică toată vara în loc de fermecătoarea ta persoană?

– Nu asta este problema, replică ea.

Totuși, făcuse și ea exact aceeași reflecție în urmă cu câteva zile.

– Neil nu-și poate abandona dintr-o toană un plan la care lucrează de atâția ani.

– Dar n-a încercat să te rețină? Nu i-a fost teamă că vei întâlni un alt bărbat, în aceste trei luni?

– Nu.

Caline luă o smochină pe care începu s-o curețe.

– Oricum, îmi acordă deplină încredere.

Dar întrebarea era: avea oare motiv să-i acorde încredere? La urma urmei, cedase o dată farmecului unui seducător, frumosul Marcus. . .

– Și în mine ar avea încredere? reluă Jack imperturbabil.

– N-are nevoie să-ți acorde încredere, răspunse Caline. Nu ești deloc genul meu.

Jack avansă spre capătul scaunului și-i zâmbi. Nu încercă s-o atingă, dar o privi cu atâta intensitate încât Caline simți cum corpul i se aprinde ca o torță. Ce i se întâmplase? Fără să știe de ce, puse pe masă smochina pe care o curăța.

– Vom vedea, murmură el.

Apoi se ridică și dispăru în interiorul vilei. În gura lui, aceste cuvinte sunau ca un avertisment.

Când spre sfârșitul dimineții, Caline reveni pe terasă cu cartea de mitologie sub braț, Jack era din nou întins într-un sezlong, bronzându-se la soare. Caline se duse să se așeze ceva mai departe și deschise cartea. Dar prezența lui Jack o făcea să nu poată citi. După ce încercase să se concentreze asupra coborârii lui Orfeu în infern, se ridică și se duse în livada cu măslini, în căutarea unui colț liniștit.

O cărare pietroasă o conduse până la un mic promontoriu de unde avea o imagine splendidă asupra întregului golf. Domnea o asemenea liniște în jurul ei încât timpul părea suspendat. Până și țârâitul greierilor i se părea mai puțin sonor ca de obicei, ca și cum și insectele erau toropite de căldură.

Caline se instalează la rădăcina unui măslin și deschide din nou cartea acolo unde își întrerupsese lectura. Dar curând, fără să-și dea seama, gândurile îi reveniră la Jack.

Cum îndrăznise să-i scotocească în poșetă? Și toate întrebările acelea despre Neil! Un fulger de mânie trecu prin ochii Calinei. Jack era atât de lipsit de tact! Își bătuse joc de Neil într-un mod inacceptabil. Bineînțeles, un bărbat capabil să se concentreze și asupra altui lucru decât un pahar de uzo trebuia să i se pară la fel de ciudat ca un extraterestru.

Dar trebuia să se ferească să-l judece prea pripit pe Jack. În definitiv, ce știa despre el? Chiar dacă-și petrecea timpul prăjindu-se la soare sau pescuia, asta nu însemna că nu făcuse studii sau că nu citea nimic altceva decât reviste...

Cuvintele Antoniei îi reveniră în memorie: „Neil ți-a repetat atât de mult că este inteligent încât ai sfârșit prin a-l crede“. Caline scutură din cap. Neil era într-adevăr inteligent, oricât îi dispăcea Antoniei.

Era amabil, mult mai amabil și mai blând ca Jack, mult mai liniștitor.

Caline îl întâlnise când intrase în primul an la Institutul de Arte Frumoase din Londra. Originară dintr-un orașel de provincie și abia deținătoare a diplomei de bacalaureat, fusese imediat cucerită de Neil, care era atunci în anul trei. Avea toate calitățile pe care le căuta la un bărbat: frumusețe, inteligență, cultură și fusese imediat fermecată de el.

După licență, Caline începuse să lucreze la restaurant. O prietenă îi propusese să împartă un apartament cu ea la Islington. După câteva luni, această prietenă i-o prezentase pe Antonia. Cele două tinere deveniseră foarte repede cele mai bune prietene din lume. Făceau împreună jogging, vizitau

expoziții de pictură, mergeau la concerte... Încetul cu încetul, Caline își dăduse seama că se înțelegea mai bine cu prietenii Antoniei decât cu cei ai lui Neil.

În ceea ce o privea, Antonia nu mergea pe ocolite.

– Cum poți să-l suporti pe Neil? o întrebase ea într-o zi. E orgolios și egoist. Am impresia că nici nu te iubește cu adevărat. Dacă vrei părerea mea, te folosește ca să-l pui în valoare.

Pe moment, Caline se supăraseră și-i interzisese Antoniei să-i mai vorbească despre el în acești termeni. Dar îndoiala îi pătrunsese în suflet. Nu contesta că Neil este inteligent și cultivat. Era suficient să întâlnească pe cineva ca Jack Kingsley pentru a-și da seama. Dar îl iubea cu adevărat? După un timp, sfârșise prin a înțelege că Antonia nu se înșela cu totul. Neil nu era profund îndrăgostit de ea. Altfel, n-ar fi lăsat-o să plece cu Marcus.

Cu gândul în altă parte, Caline întoarse prima pagină a cărții. Jack n-ar fi lăsat-o niciodată să plece singură în vacanță. Ghicea că nu era bărbatul care să nu ducă un lucru până la capăt, nici să accepte compromisurile.

Caline încercă să-și imagineze ce gen de femeie era susceptibilă să-i placă. Fără îndoială creaturi sofisticate, cu bucle blonde lungi și o talie de viespe, întreținută cu un regim draconic. Ceva îi spunea că Jack era maestru în materie de arta seducției. Nu încercase s-o farmece mai devreme, comparând-o cu o nimfă? Dar ea nu se lăsase înșelată. Complimentul lui nu urmărea decât s-o pună în încurcătură! De aici până la a crede sincer că este pe gustul lui era un pas pe care nu era pregătită să-l facă.

Străduindu-se să-și alunge aceste gânduri din minte, Caline își lăsa privirea să rătăcească peste imensitatea albăstrie a mării.

În jos, zărea vila, o pată albă pierdută, într-o multitudine de culori. Un mic iaht era ancorat la chei, lângă vedetă. Ia te uită, își zise Caline, Jack are oare o vizită? Curioasă să știe mai mult, îndepărtă o creangă care-i bara vederea. Jack era în picioare pe punte, în compania altui bărbat. Acesta din urmă, mic și îndesat, părea nervos. În timp ce vorbea, nu înceta să se uite în jurul lui, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nimeni nu-i spiona.

Instinctiv, Caline se retrase la umbra măslinului. Bărbatul scoase un pachet dintr-un sac de marinar și i-l întinse lui Jack, continuând să vorbească. Ce putea să conțină acel pachet? Caline spera ca Jack să-l deschidă imediat, dar n-o făcu. După ce-și strânseseră mâinile, el reveni pe chei, strângând pachetul ca și cum se temea să nu-l scape. După ce se îndepărtă, bărbatul dezlegă iahtul și puse motorul în funcțiune. Iahtul se îndepărtă în direcția portului, lăsând în urma lui o urmă sîdefie.

Intrigată de scena care se desfășurase sub ochii ei, Caline închise cartea și reflectă câteva clipe. Cine era misteriosul interlocutor al lui Jack? Și ce putea conține pachetul? Manevra curioasă a celor doi bărbați o făcea să se întrebe ce făcea Jack în realitate la Pikos. Mai așteaptă puțin fără să se miște, în cazul în care Jack reapărea pe terasă, dar se părea că dispăruse definitiv în vilă. Era ocupat să desfacă pachetul? În disperare de cauză, Caline se ridică și-și scutură fusta de acele de pin care se agățaseră de țesătură. La ce bun să-și pună toate aceste întrebări? Exista fără îndoială o explicație complet banală la acest du-te-vino. Oricum, avea ceva mai bun de făcut decât să se intereseze de activitățile lui Jack.

După-amiaza se apropia de sfârșit când Caline reveni la vilă, după ce se plimbase îndelung pe poteci. Jack îi lăsase un bilet la vedere pe masa din bucătărie.

„Dragă Calypso. Te aștept la tavernă, Jack“.

Agasată, Caline mototoli hârtia și o aruncă la coș. De ce persista Jack să-i spună pe adevăratul prenume? Era o provocare? Oricum ar fi fost, nu avea nici un chef să se ducă după el. Să ia cina liniștită pe terasă la apusul soarelui i se părea o idee mai bună. O dată decizia luată, Caline se duse la bucătărie pentru a-și pregăti o gustare. Dar degeaba căută prin dulapuri și scotoci în frigider, nu găsi decât o sticlă de margarita băută pe jumătate și un borcan cu câteva măslina. Jack nu-i lăsase nici o alegere: trebuia să coboare la tavernă dacă voia să cineze!

Se lăsa noaptea când Caline ajunsese în mica piațetă a satului. Spre marea ei surpriză, domnea o animație veselă la tavernă. Muzică grecească și o hărmălaie de voci. Ce contrast cu ambianța liniștită din ajun! Dar de unde apăruseră toți acești clienți?

Privirea ei se opri asupra a patru veliere de cincisprezece metri lungime, aliniate cuminte în port. Purtau toate patru aceeași siglă: un delfin înconjurat de o geamandură. Fără îndoială, era vorba de o croaziera organizată.

Caline se îndreptă fără tragere de inimă spre intrarea tavernei. Avea oroare de grupuri și de manifestările zgometoase. Ori, judecând după vociferările și râsetele care se auzeau, era exact ce o aștepta.

Venirea ei trecu complet neobservată în mijlocul agitației care domnea înăuntru. Majoritatea meselor erau ocupate de oameni tineri, toți blonzi și bronzăți, îmbrăcați în tricouri colorate și șorturi. Lui Caline îi trebui un timp pentru a-l repera pe Jack. Era așezat la bar în compania unei femei de vreo treizeci

de ani. Înaltă și slabă, avea picioare interminabile și un păr blond lung care îi cădea până la mijloc. Caline simți imediat o înțepătură de gelozie. Ce mult invidia acel blond scandinav și aceea piele de culoarea mierii! De ce trebuise să se nască având acest ten de porțelan care se înroșea îndată ce se expunea la soare? Evident, Jack o cucerise pe tână femeie care nu-l pierdea din ochi, ca și când se temea să nu dispară.

Brusc, Jack o zări pe Caline și-i făcu semn să vină să li se alăture. Dar aceasta preferă să ignore invitația pentru a merge să se așeze ceva mai departe, la o masă liberă. Jack putea să creadă ce voia! Nu dorea s-o cunoască pe sirena aceea.

Îndată ce se așază, Caline se cufundă în lectura meniului. Deși nu vorbea grecește, recunoscuse cuvintele souvlaki și moussaka și-o alese pe aceasta din urmă. Ridicând ochii pentru a chema chelnerița, privirea ei întârzie asupra lui Jack. Încruntase ușor din sprâncene văzând-o că se așază singură, dar își reluase imediat conversația cu companioana sa. „Nu-i pasă să-și petreacă seara cu mine“, își zise Caline cu o mică strângere de inimă. În timp ce-i ținea discret sub observație, o văzu pe femeie șoptindu-i ceva la ureche lui Jack. Imediat, ea întoarse capul. Complicitatea care exista între ei o irita teribil, fără să fie capabilă să analizeze exact de ce. Se decise să nu le mai acorde atenție; de altfel, chelnerița veni chiar în momentul acela abătându-i atenția.

Dar hotărârile ei fură de scurtă durată și privirea i se îndreptă din nou spre cuplu. Se potriveau bine, ea blondă ca grâul și el cu părul negru și pielea bronzată de soare. De când se cunoșteau? Jack nu-i vorbise niciodată despre ea... Of, nu! Iată că grupul de tineri marinari începu să urle de-ți spărgeau timpanele cântece marinărești. Și ea care visase la o seară

liniștită, pe terasă. Exasperată, Caline se concentrează asupra farfuriei, gândindu-se că Neil ar fi detestat acest gen de atmosferă.

– Bună seara!

Surprinsă, Caline își ridică privirea și descoperi un bărbat de vreo treizeci de ani îmbrăcat într-un tricou cu dungi și un pantalon din pânză bej, care stătea în picioare în fața mesei ei. Fața arămie, cu gura fină și nasul acvilin, erau agreabile și ochii căprui vii și răsători. Îi găsi puțin din aerul lui Neil care o făcu să aibă încredere.

– Sunteți singură? întrebă el.

Caline se pregătea să răspundă când privirea i se încrucișă cu cea dezaprobată a lui Jack. Lângă el, tânăra femeie blondă continua să vorbească. Nu-și dăduse evident seama că Jack nu-i mai acorda atenție. Îl cunoștea pe acest bărbat care venise s-o abordeze? Nu erau în raporturi bune? Oricum, Caline se decise să-l ignore pe Jack și se întoarse spre interlocutorul ei cu surâsul cel mai fermecător pe buze.

– Într-adevăr, sunt singură. Luați loc, vă rog.

O privire piezișă în direcția lui Jak o asigură că răspunsul ei își produsese efectul scontat. Jack părea înfuriat!

– Mulțumesc, zise noul venit cu un aer jovial.

Se instalează în fața ei și-i întinse mâna.

– Stefan Wilder.

Caline descoperi o urmă de accent australian în vocea lui.

– Încântată, răspunse Caline, strângându-i mâna. Mă numesc Caline Grey.

– Păreți tristă, remarcă el. Ați vrea să beți un pahar cu noi?

Evident, făcea parte din grupul de navigatori veseli.

– Sunteți foarte amabil, răspunse ea zâmbind. Dar de fapt, nu sunt în dispoziția să vorbesc, seara asta. Cred de altfel că nu voi mai întârzia mult până plec.

În timp ce-i vorbea, Caline simțea în spate privirea lui Jack. Reuși să facă abstracție de el pentru a se concentra asupra lui Stefan.

– Organizez croaziere, explică acesta din urmă. Stagiarii noștri au în general o bună experiență în navigație. Îi primim la Atena și de aici vizităm Insulele Ioniene sau Cycladele. Coechipiera mea și cu mine avem sarcina să-i scutim de toate neplăcerile posibile, cum ar fi un naufragiu sau o serată plictisitoare, conchise el făcându-i cu ochiul.

– În ceea ce privește seratele, puteți spune că vă descurcați bine, răspunse Caline.

În ciuda minei sale relaxate, Stefan părea un adevărat profesionist.

Evident, își lua meseria în serios. Ce contrast cu Jack, care-și petrecea zilele nefăcând nimic.

– Cine este coechipiera dumitale? se informă ea.

– Nikki. E cea de colo. E americană.

Coline avu surpriza neplăcută să constate că Nikki era tânăra femeie blondă care monopolizase atenția lui Jack.

– Nikki are sarcina de a organiza seratele și de a veghea să nu existe o neînțelegere în sânul grupului.

– Sunt sigură că reușește foarte bine.

Stefan nu păru să remarce amărăciunea care se simțea în cuvintele ei.

– Da, e minunată, continuă el. Toată lumea o adoră.

Inclusiv Jack, se gândi Caline strângând din dinți. Întorcându-și privirea spre el, observă că acesta din urmă continua să le arunce priviri necrutătoare. Ce însemna această ostilitate subită? Era gelos pe Stefan? Era puțin probabil. Căci dacă Jack vruse să-și petreacă seara cu ea, ar fi venit de mult la masa ei.

– De ce ați ales să faceți escală la Pikos? îl întrebă ea pe Stefan. Nu e un loc foarte turistic.

– Tocmai asta ne atrage. Nu e nimic de vizitat pe insulă, nici o biserică, nici un muzeu arheologic. Și plajele sunt prea mici pentru a-i atrage pe turiști. Pentru noi, este ideal! Ancorăm într-un golful și luăm barca pentru a acosta. Stagiarii noștri sunt încântați să-și petreacă o întreagă după-amiază pe o plajă fără țipenie de om.

Stefan făcu o pauză. Ochii săi căprui se uitau la Caline cu mare blândețe.

– Și dumneata? Cât timp intenționezi să stai aici?

– Trei luni.

– Adevărat? Și unde locuiești?

– Într-o vilă la vreun kilometru de aici.

– A, înțeleg. O închiriezi?

– Nu. De fapt, o împart momentan cu bărbatul care vorbește cu prietena dumitale, Nikki.

Caline i-l arătă pe Jack cu un semn din cap. Timp de o clipă, o licărire ciudată apărură în ochii lui Stefan. Caline abia avu timp să observe că ochii lui își schimbaseră deja expresia.

– Îl cunoști? întrebă ea încruntându-se ușor.

Cu un zâmbet larg, Stefan răspunse:

– Bineînțeles. Cine nu-l cunoaște pe Jack? Dacă stai la vilă, ne vom revedea cu siguranță. Ți-ar plăcea să participi la unul din grătarele noastre?

Caline își întoarse privirea spre Jack înainte de a răspunde. Acesta se afla din nou în plină conversație cu Nikki. O înțepătură de gelozie îi străbătu imediat inima. Mai bine să moară decât să petreacă o după-amiază în compania acestei seducătoare! În acel moment, Jack întoarse privirea în direcția lor. Un val de

nemulțumire îi întunecă chipul când constată că Stefan se afla încă acolo. Îi murmură ceva lui Nikki care ridică privirea cu un zâmbet indulgent, apoi se îndreptă direct spre ei.

Presimțind furtuna, Caline se grăbi să-i răspundă lui Stefan înainte ca Jack să ajungă la ei.

– Aș fi încântată. Ador grătarul...

Un surâs fericit apărură pe chipul lui Stefan.

– Stagiarii noștri trebuie să ajungă la Atena mâine. Dar vom fixa o dată cu grupul viitor.

Stefan se întoarse cu spatele spre bar și nu remarcă prezența lui Jack decât când îl auzi întrebând:

– O dată pentru ce?

Tonul vocii lui nu trăda nici o iritare, dar privirea lui o fixa cu duritate pe Caline. Stefan se ridică imediat pentru a-i strânge mâna.

– Bună, Jack. Caline va merge să exploreze golfulețele cu noi, anunță el cu un aer satisfăcut.

Se întoarse apoi spre Caline.

– Sunt încântat de cunoștință, Caline. Sper să te revăd curând. Nu voi uita să te anunț îndată ce vom fixa o dată.

– Mulțumesc. Sunt nerăbdătoare să particip la acest grătar, răspunse ea cu o notă de sfidare în glas.

Stefan îi adresă un mic semn amical cu mâna, apoi se duse la stagiarii lui.

– De ce nu mi-ai spus că vrei să explorezi golfulețele? o întreabă Jack, îndată ce Stefan se îndepărtase. Te-aș fi putut duce eu.

– Nu am intenția să-ți monopolizez timpul, zise Caline ridicându-se.

Își luă poșeta și aruncă o privire în direcția lui Nikki.

– Ocupă-te mai degrabă de această tânără femeie fermecătoare. Pare să-ți aprecieze mult compania.

Jack își încrucișă brațele la piept și o privi cu un aer amuzat.

– Mă mulțumesc s-o distrez. Sper că n-ai nimic împotriva.

– Bineînțeles că nu! Ce întrebare idioată!

– În acest caz de ce îmi aruncai priviri ucigăse în timp ce vorbeam cu ea?

– Ești nebun! protestă Caline. Abia dacă te-am privit. Oricum, nu văd de ce ai fi în măsură să afirmi aceste lucruri, pentru că n-ai încetat s-o sorbi din ochi pe companioana ta.

– Ți-aș fi acordat fără îndoială mai multă atenție dacă ai fi catadicsit să vii la noi, spuse Jack.

– Am preferat să iau masa singură. Dar liniștește-te Jack. N-ai de ce să te ocupi de mine. Pot să mă descurc fără tine.

– Știu. Credeam numai că ți-ar fi plăcut s-o cunoști pe cea tânără femeie, care nu voia decât să te cunoască.

– Adevărat? Mi-a făcut mai degrabă o impresie contrară: că prefera să fie singură cu tine, zise ea cu privirea îndreptată spre Nikki. În parte, de aceea m-am așezat la masa asta.

– A, iată-ne ajunși la asta. Acum înțeleg de ce mă priveai cu un aer dezaprobator!

– Nicidecum, răspunse Caline cu demnitate. N-ai de ce să-mi dai socoteală. Și, de altfel, nici eu. Bună seara!

Nemaidându-i atenție, ridicând semeț capul Caline își croi drum printre mese și se îndreptă spre bar pentru a plăti nota. În timp ce căuta bani în poșetă, Jack se întoarse la Nikki, care-l primi cu o exclamație de bucurie. Cu inima strânsă, Caline îi dădu chelneriței suma datorată și apoi ieși fără să se uite înapoi.

Piațeta era acum pustie. Întorcând spatele tavernei de unde venea o muzică asurzitoare și zvon de voci vesele, Caline se

îndreptă spre port. Zgomotele încetaseră, pentru a lăsa loc liniștii, abia tulburată de legănarea ușoară a catargelor și de târâitul monoton al greierilor. Fără să știe prea bine de ce, Caline se simțea încordată și ușor deprimată. Nu mai avea decât o dorință: să ajungă cât mai repede la vilă și să nu se mai gândească la nimic până a doua zi. Cu mâinile înfundate în buzunarele fustei, se îndreptă spre străduța pe care mersese ieri cu Jack și care urca coasta colinei.

Când ajunse la vilă, domnea o liniște impresionantă în marile camere goale. Fără să aprindă lumina, Caline traversă salonul și ieși să ia aer pe terasă. Discul argintiu al lunii se reflecta într-o mare de culoarea cernelii. Jos, luminițele portului sclipeau ca un roi de licurici. Într-un impuls, Caline alergă să-și ia un costum de baie și coborî pe chei.

Apa o acoperi ca un voal de satin rece. Caline începu să înoate spre larg, forțându-se să dea uitării gândurile sumbre prin efort fizic. După ce parcurse vreo cincizeci de metri, porni înapoi. Apa acționa ca un balsam asupra corpului și a minții obosite. Ajunsă la câțiva metri de chei, rămase un timp să plutească pe spate, contemplând bolta înstelată de deasupra ei. Toate tensiunile pe care le simțise mai devreme dispăruseră. Jack are poate dreptate, se gândi ea puțin amuzată. Poate sunt fiica lui Poseidon!

După câteva minute, Caline ajunse la mal înotând pe sub apă, așteptând până în ultima clipă să-și reia respirația. Nu-l văzu pe Jack decât în momentul când ieșea din apă.

— A! Iat-o în sfârșit pe nimfa mea!

La sunetul acestei voci, Caline se încordă și înghiți o gură de apă sărată. Începu imediat să tușească și trebui să accepte mâna pe care i-o întindea ca s-o ridice pe chei.

– Sper că nu te-am speriat, remarcă Jack, bătând-o ușor pe spate pentru a-i potoli tusea.

Caline tresări la contactul cu degetele lui pe pielea ei goală și se îndepărtă de el.

– Ce faci aici? întrebă ea, aplecându-se să-și ia prosopul.

– Mă duc la pescuit.

– Adevărat? Unde ți-e undița?

– Îl aștept pe Spiro.

În timp ce vorbea, privirea lui întârzia pe corpul Calinei, aureolat de argintiul reflexelor lunii. Tulburată de licărul senzual care lumina ochii lui Jack, Caline strânse prosopul în jurul ei.

– Mă întrebam dacă nu ești supărată pe mine, reluă el cu o voce blândă.

– Supărată? Nu sunt supărată.

– Atunci de ce ești atât de nervoasă?

Ignorându-i întrebarea, Caline își frecă viguros corpul cu prosopul. Parfumul de apă de toaletă masculină plutea în aer, un amestec voluptuos de ambră și de esență de chiparos. Se forță să nu-i dea atenție și reluă:

– Nu mă așteptam să revii atât de devreme. Păreai în plină conversație când am plecat.

– Pentru cineva care nu se interesează deloc de faptele și de gesturile mele, te descopăr o observatoare bună, Calypso.

– Ar fi fost foarte greu să nu-mi dau seama că prietena ta Nikki se distra la nebunie în compania ta. Râsul ei nu era foarte discret!

Caline își înnodă prosopul în jurul coapselor și-și dădu părul ud pe spate.

– Ai fi preferat să șușotim cu un aer misterios, ca Stefan Wilder și cu tine? exclamă Jack pe un ton sarcastic. De altfel, ce voia? De ce a venit să-ți vorbească?

Caline se înfioră. Jack o scruta cu o asemenea intensitate încât avea impresia că simte o arsură pe piele.

– Stefan ți-a spus-o el însuși, răspunse ea cu o voce răgușită. Mi-a propus să particip cu grupul lui la un viitor grătar.

– Înțeleg. În orice caz, a înregistrat un veritabil succes pe lângă tine. N-ai încetat să-i surâzi și să clipești din gene. Dar spune-mi, ce-ți place la el?

Iritată, Caline îl măsură cu privirea. Unde voia să ajungă?

– Nimic în mod deosebit; replică ea tăios. Este amabil.

– Da, amabil. Nu mai e nimic de spus.

– S-ar spune că nu-l placi prea mult.

Jack ridică din umeri.

– N-am încredere în oamenii prea amabili.

– Adevărat? Totuși, Nikki pare foarte amabilă cu tine.

– Amabilitatea ei e sinceră. N-aș spune același lucru despre cea a lui Stefan.

– Ce știi despre asta? Și, apoi, îmi pierd timpul cu tine. Lasă-mă să trec!

Dar în momentul când încerca să ajungă la scară, Jack îi bară drumul.

– O să-ți arăt cât de amabil pot să fiu și eu, Calypso, spuse el cu o voce răgușită.

Capitolul 4

Caline își simți inima tresărind de emoție. Luptând împotriva panicii, avu un mic râs nervos.

– Nu fi ridicol, Jack. Lasă-mă să trec. Începe să-mi fie frig.

– Nu te teme. Nu-ți fac nici un rău.

Înainte să aibă timp să înțeleagă ce-l apucase, Caline se trezi lipită de bustul lui, prizoniera brațelor lui puternice care-i strângeau talia într-o menhină de oțel. Simți un lung fior, un amestec ciudat de teamă și nerăbdare.

– Lasă-mă, Jack, îi ceru cu o voce tremurătoare.

Ridică mâinile pentru a-l respinge, dar degetele începură să-i tremure când îi atinse părul de pe piept, fin ca mătasea. Jack îi prinse bărbia și-o obligă să ridice ochii spre el.

– Nu imediat, Calypso, murmură el. Mai întâi, vreau să-ți arăt cât de tandru pot să fiu.

Privirea lui arzând de dorință o făcu să simtă lungi fiori pe șira spinării. Dacă mai rămânea încă puțin lângă acest corp splendid,

își va pierde capul! Dar în momentul când încerca disperată un mijloc de a se desprinde din îmbrățișarea lui, Jack se aplecă și puse stăpânire pe buzele ei.

Amețită de senzualitatea săruturilor lui, Caline închise ochii pentru a se abandona gurii îndrăznețe care o sorbea pe a ei. Încercă să apeleze la rațiune, să se convingă că Jack era pe punctul să se distreze pe seama ei, dar nu reuși. Corpul nu-i mai dădea ascultare. Din proprie inițiativă, mâinile ei se ridicară de-a lungul brațelor lui musculoase pentru a se încolăci în spatele cefei cu păr negru. Când Jack începu să-i muște lobul urechii, ea își lăsă capul pe spate, vibrând de pasiune.

– Jack, te rog, încetează, bâigui ea.

Surd la această implorare, Jack se aplecă și-i sărută pielea moale și albă a gâtului. În timp ce strângea tot mai tare, prosopul alunecă la pământ. Caline se înfioră. De acum înainte, numai țesătura subțire a costumului de baie o mai proteja de asalturile febrile ale lui Jack. Când îi simți degetele alunecând sub bretelele costumului de baie, inima îi tresări în piept. Trebuia să fugă! Dar o forță magnetică o împingea să simtă fiecare centimetru al acestui corp puternic, să fie una cu al lui...

Brusc, degetele lui Jack se crispară. În liniștea nopții, zgomotul surd al unui motor de barcă se făcu auzit. Zgomotul se apropia. Revenindu-și încet în fire, Caline întoarse capul spre larg. La vreo sută de metri de chei se profila masa întunecată a unui iaht.

– E Spiro, anunță Jack cu o voce neutră. Vine să mă ia.

Brusc, o lăsă pe Caline pentru a ridica prosopul căzut pe jos. Ea se simți străbătută de un fior înghețat. Cum putea să-și păstreze un asemenea calm? Nu era tulburat, ca ea, de săruturile

pe care le schimbaseră? Când Jack se ridică și-i acoperi umerii cu prosopul, îi scrută chipul în penumbră. Dar trăsăturile lui impasibile nu lăsau să-i transpară nimic din gânduri.

– Pariez că Neil nu te-a făcut niciodată să te simți atât de bine, zise el pe un ton ironic.

Caline făcu ochii mari. Așadar, asta era! Vrusese doar să-i dovedească faptul că putea să-i sucească ușor capul. Și ea se lăsase ca o proastă! Dar cum putuse oare să creadă o singură secundă că simțea cea mai mică atracție pentru ea? Cu lacrimi în ochi, își strânse prosopul în jurul umerilor.

– Tu... tu... se bâlbâi ea.

Dar jena Calinei era atât de mare încât nu se simțea în stare să rostească cea mai mică frază coerentă. Își reproșa atât de mult că cedase avansurilor lui. Jack o privea fără să se miște, cu un zâmbet ușor pe buze. Caline crezu chiar că descoperă în ochii lui un mic licăr de triumf. Toate astea îl amuză, se gândi ea cu disperare. „Nu-i pasă să știe ce am simțit adineauri!“ Cu o tresărire de orgoliu, Caline își adună ultimele forțe și plecă alergând în direcția vilei.

În noaptea aceea Calinei îi trebui mult timp să adoarmă. În timp ce se zvârcolea în așternut fără să reușească să-și găsească somnul, un vârtej de gânduri îi agita mintea. Ce voia de la ea Jack Kinsgley? De ce o sărutase? Din joacă? Din dorința de a o provoca? Privind în urmă, Caline se simțea rușinată că se abandonase îmbrățișărilor lui. Ar fi trebuit să strige, să se zbată, să protesteze cu toate forțele. În schimb, îl sărutase la rândul ei

cu o ardoare care o surprinsese și pe ea. Experiența ei cu Marcus nu-i fusese suficientă? Își promisese totuși să nu mai cedeze farmecului unui seducător. Marcus o făcuse să sufere atât de mult... Scurta lor idilă se terminase cu un șir de deziluzii. Va fi același lucru cu Jack. Deși erau foarte diferiți unul de altul, ghicea că Marcus și el aveau în comun o viziune extrem de cinică privind dragostea. O trăiau ca pe un joc, din care trebuia să iasă câștigători, oricare ar fi fost consecințele.

Dar la ce bun să-și pună toate întrebările astea? Era absurd! Nu-l iubea pe Jack Kingsley. Aroganța lui îi dis plăcea. Și apoi, oricum, nu era genul ei. Atunci, de ce să-și tortureze mintea mai mult? Avea trei luni de vacanță în fața ei și era decisă să profite de plăcerile pe care i le oferea insula Pikos. Nu se punea problema să-și strice sejurul abandonându-se unei aventuri sentimentale fără viitor.

Liniștită de acest gând, Caline adormi în sfârșit. Luase hotărârea să uite acest episod supărător și să se comporte ca și când nu se întâmplase nimic între ei. Jack va sfârși prin a înțelege că nu marșa la jocul lui...

A doua zi dimineață, totuși, Caline își simți bătăile inimii accelerându-i-se când ieși pe terasă și-l văzu pe Jack lungit nepăsător pe un șezlong. Acesta din urmă își pusese un braț sub cap și contempla înaintarea lentă a unui velier care traversa golful în diagonală. Înainte de a avea timpul să deschidă gura, se întoarse spre ea și-i zâmbi.

— Bună, Calypso. Și eu care credeam că pictorii se scoală o dată cu primele raze ale soarelui. Ai dormit bine, cel puțin?

Caline își ridică bărbia cu un aer sfidător.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Am pregătit cafeaua. Vrei o ceașcă?

– Da, mulțumesc. Dar nu te mișca, mă duc să-mi iau singură.

Caline înaintă până la masa joasă și luă cafetiera. Turnă cafea într-o ceașcă de porțelan alb, după care se duse să se așeze cât mai departe de Jack, în fața mării care scliffea sub soarele de iunie. Parfumul lămâilor înmiresma delicios atmosfera. Caline bău o înghițitură de cafea, extrem de conștientă de prezența lui Jack la câțiva metri de ea. Brusc, privirea i se îndreptă spre cheiul pe care în ajun se sărutaseră cu pasiune. O străbătu imediat un lung fior. Cum putea să-l facă pe Jack să creadă că ce se întâmplase între ei nu o afecta câtuși de puțin, când era suficient să privească acel chei pentru a se simți tulburată până în adâncul ființei?

– Șansa a fost de partea ta, noaptea trecută? Întrebă ea întorcându-se spre el.

– Șansa?

– Nu mi-ai spus că te duci la pescuit?

– Da, așa e, răspunse Jack. Din nefericire, n-am fost în formă aseară.

Obrajii Calinei se colorară ușor și își întoarse privirea.

– Spune-mi, reluă Jack. Am de gând să merg la Ilonika cu vaporul, pentru provizii. Ce-ai spune dacă m-ai însoți?

Caline ezită. Să-și petreacă dimineața cu Jack era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Dar pe de altă parte, masa la tavernă se dovedise mai scumpă decât prevăzuse. Chiar dacă nu plătea chirie, trebuia să facă economii dacă voia să stea trei luni în Grecia. N-ar fi mai înțelept să facă provizii pentru zilele următoare? Magazinele din Ilonika erau fără îndoială mai bine

aprovizionate decât unica băcănie din portul Pikos, unde nu găseai decât pachete de biscuiți, sticle de apă minerală și tablete enorme de unt. Și, dacă nu aștepta următorul feribot, nu avea nici un mijloc de a merge la Ilonika.

– Mi se pare o idee bună, răspunse ea în cele din urmă. Când pleci?

– Îndată ce ești gata. Te aștept pe chei. Ia un pulover cu tine. Câteodată e foarte rece pe mare.

Caline se duse repede în cameră. Vârî câteva bancnote în buzunar și aruncă un pulover pe umeri; apoi plecă să-l întâlnească pe Jack pe chei. Spre marea ei ușurare, acesta era deja la bordul vedetei. Dacă l-ar fi întâlnit pe chei, aceasta i-ar fi reînviat amintirea nopții trecute.

– Cui îi aparține ambarcațiunea? întrebă Caline urcându-se la bord.

– Lui Gerald.

– Și aceste undițe de pescuit? Sunt tot ale lui?

Jack schiță un zâmbet ironic.

– Da. Gerald adoră pescuitul. Te miră?

– Puțin.

– Ai o impresie mult prea idealistă despre Gerald, Calypso, remarcă Jack. Știi că n-a scris niciodată vreun rând în vila asta? Vine aici pentru a-și schimba ideile. Când are destule pentru a-l încarna pe celebrul Gerald Havelock.

Caline se așeză pe banchetă, în timp ce Jack pornea motorul. O briză ușoară îi sufla prin păr, răcorindu-i ceafa. Curând, vedeta se lansă pe apele liniștite ale Mării Ioniene.

– Unde locuiește în restul timpului? întrebă ea când ajunseră în largul insulei Pikos.

– Ici și colo. E genul de bărbat care nu suportă să stea mai multe luni în același loc.

– E căsătorit?

– Nu, e încă celibatar. Dar cine știe? Poate că într-o zi va întâlni femeia vieții lui și va decide să se instaleze definitiv în vila asta.

– Dar dacă soția lui nu dorește să se instaleze? Dacă îi convine această viață itinerantă? sugeră Caline cu un aer visător.

Orice ar fi putut să spună Jack, ea nu era pregătită să și-l imagineze pe Gerald Havelock un bun tată de familie căruia să-i placă să stea mult acasă. Nimic nu putea să-i scoată din cap ideea că era făcut pentru mișcare, pentru călătorii, într-un cuvânt: pentru aventură!

Caline își întoarse privirea spre Jack. O rază de soare îi provoca reflexe aurii.

– Ascultându-te, s-ar spune că ești o candidată foarte distinsă pentru a deveni doamna Havelock, o tachină Jack. Ești una dintre admiratoarele lui cele mai înflăcărate și ești gata să abandonezi totul pentru a-l urma peste tot în lume, nu-i așa?

– Nicidecum, răspunse Caline. Sunt foarte bine cu Neil.

Minciuna o făcu să roșească ușor, dar își întoarse chipul spre mare, înainte ca Jack să observe. După un sfert de oră, intrau în rada insulei Ilonika. Soarele și marea o coloraseră pe Caline. Îndată ce acostară, ea sări pe chei și încercă să ancoreze vedeta urmând instrucțiunile lui Jack. Văzând că nu reușește, el veni lângă ea și-i arătă cum să facă.

– Presupun că Neil era foarte ocupat să-ți facă o expunere a situației economice internaționale pentru a te învăța să faci un nod, observă el pe un ton caustic.

Caline ignoră remarca lui ironică. Se mulțumi să noteze dexteritatea cu care mâinile lungi ale companionului ei manevrau frânghia. Noaptea trecută, aceleași mâini se așezaseră pe umerii ei. Contactul fusese atât de plăcut, atât de mângâietor.

– Ai înțeles?

Caline tresări. Clătină din cap, gândindu-se că va fi incapabilă să refacă același nod.

– În acest caz să mergem!

Jack o antrenează mai întâi într-un magazin de fructe și legume situat în piața portului. În timp ce el schimba glume în grecește cu vânzătorul cu fața brăzdată de riduri, Caline își umplu sacoșa cu roșii, salată și portocale. Apoi intrară într-un mic magazin aflat în penumbră, unde era destul de răcoare și cumpără o bucată mare de brânză de oaie, miere, iaurturi și măslina. Jack intrase într-o conversație însuflețită cu proprietara magazinului. Acesta râdea din toată inima și schimba ocheade cu Caline, care nu înțelegea nimic din discuția lor, dar se simțea molipsită de buna dispoziție contagioasă a femeii.

– Să mergem să bem un pahar, Calypso, propuse Jack ieșind din magazin. Mor de sete. Tu nu?

Caline îi aruncă o privire iritată.

– Nu poți să încetezi să-mi spui Calypso? Ți-am spus deja că nu-mi place acest prenume.

Jack se opri brusc și se uită în ochii ei.

– Iartă-mă, este ceva care mă depășește, recunosc el. Vrei să-ți spun de ce? Pentru că semeni cu o nimfă. O nimfă a cărei dorință secretă este de a se elibera de piedicile ei terestre pentru a reveni în mare. Nu e nevoie să fii psihanalist pentru a ghici. N-o simți tu însăși când ești în mare și înoți, departe de orice

legătură, deși departe de Neil, care reprezintă pământul, aservirea. Părăsește-l pe Neil și vei putea fi, în sfârșit, ceea ce vrei să fii în adâncul sufletului, fără să ai nevoie să te conformezi modelului pe care vrea să ți-l impună el.

– Toată analiza ta se bazează pe faptul că-mi place să înot? întreabă Caline pe un ton în care se sesiza ironia.

– Nu. Se bazează pe modul în care m-ai sărutat ieri seară.

Caline își simți obrajii îmbujorându-se.

– Nu te-am sărutat, protestă ea, cu o voce tremurătoare. Tu m-ai sărutat. Și te rog să nu reîncepi.

– Ești sigură? murmură Jack, cu o licărire ironică în privire.

Înainte de a avea timp să-i răspundă, o luă de braț și o conduse spre terasa unei taverne.

– Vino. Mergem să bem o cafea.

În timp ce Jack discuta cu proprietarul tavernei, care-l primise cu atâta efuziune ca și cum își regăsise un fiu risipitor, Caline se instală la o masă. Ce trebuia să creadă despre ce-i spusese Jack? Să-l ia în serios sau să râdă de gluma lui... dacă totuși era vorba de o glumă. Cu el, nu știa niciodată la ce să se aștepte.

După câteva clipe, Jack reveni să se așeze lângă ea și comandă două cafele grecești și o bucată de baclava cu multă miere pentru Caline.

– Cum se face că vorbești grecește atât de bine? întreabă ea savurând prăjitura.

– Bunica mea era originară din Pikos, îi explică el. Bunicul era unul dintre acei englezi excentrici pasionați de arheologie de la începutul secolului. Era convins că Ulise era originar din Pikos și nu din Itaca. A venit să exploreze insula în căutarea vestigiilor,

dar nu a găsit nimic. În timp ce aștepta feribotul pentru Ilonika, a întâlnit-o pe bunica mea. A fost dragoste la prima vedere, ca în povești. În cele din urmă, a rămas să trăiască mai multe luni pe insulă înainte de a se întoarce la Londra cu bunica mea, care între timp devenise soția sa.

Caline înconjură cu mâinile ceașca de cafea.

– Este destul de surprinzător că n-a găsit nimic, nu crezi? zise ea cu un aer visător. Insula trebuie să fi fost locuită din antichitate. Ar trebui să existe resturi de vase de ceramică sau mozaicuri pe undeva, nu?

Jack o privi cu un licăr ciudat în fundul ochilor. Păru pe punctul de a-i spune ceva, dar se răzgândi în ultimul moment și bău o înghițitură de cafea înainte de a relua:

– Niște arheologi francezi fac săpături în nordul insulei, dar nu cred să fi găsit încă ceva.

– Păcat.

– De ce spui asta?

– Pentru că dacă ar găsi un sit arheologic, Pikos ar deveni celebru ca Delos sau Delphes sau chiar Naxos, cu poarta templului lui Apollo.

– Da. Și insula ar fi atunci invadată de turiști. Prefer ca Pikos să fie la adăpostul unui asemenea gen de invazii.

– Dar turismul este sursa principală de venituri a insulelor grecești.

– Este o momeală! exclamă Jack. Vrei să știi cine profită de acești bani? Antreprenorii. Ei se instalează pe insule și construiesc hoteluri. Sute de metri pătrați de beton. Cât despre locuitorii care trăiau odinioară din pescuit și agricultură, devin vânzători de suveniruri și chelneri în restaurante.

Caline îi aruncă o privire surprinsă. Nu-l mai văzuse pe Jack vorbind cu atâta vehemență.

– Ai dreptate, fără îndoială, declară ea. Poate, e preferabil să nu se găsească ruine pe Pikos.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Jack reluă:

– Da, este mai bine așa.

Brusc, Caline observă un bărbat cu o mutră bună de spânzurătoare și care se îndrepta spre ei cu un pas hotărât. Cu silueta sa îndesată și părul negru rar, îi aminti de cel care-i dăduse lui Jack pachetul misterios cu câteva zile în urmă. Când Jack îl văzu venind, îi făcu un semn din cap.

– E Spiro. Mă întreb ce face aici, îi spuse el Calinei.

Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte, apoi Jack îl invită pe prietenul său să se așeze la masa lor.

– Kalimera, zise Caline.

Era unul dintre rarele cuvinte grecești pe care le cunoștea. Spiro schiță un zâmbet vag și se adresează lui Jack.

– Ce-a spus? întrebă Caline.

– Că înțelege de ce nu am venit să pescuiesc cu el acum două zile.

– Oh!

Fără să se mai sinchisească de ea, cei doi bărbați se lansară într-o discuție însuflețită, din care Caline nu înțelese un cuvânt. Dar văzând expresia îngrijorată a lui Jack, bănuî că-l preocupă ceva. Era pentru prima oară când avea o expresie atât de sumbră. Ochii lui erau ficși și gura îi devenise o linie subțire pe chipul încordat.

Calinei îi făcu ciudata impresie că avea de-a face cu un alt bărbat. Cel care era acum așezat lângă ea nu era Jack Kingsley,

care se bronza toată ziua la soare și căruia îi plăcea să glumească. Era un bărbat serios și hotărât. Se gândi la modul cum ancorase vedeta puțin mai devreme. Jack trebuia să-și rezolve afacerile în același fel. Cu eficiență și precizie.

În acel moment, cei doi bărbați se ridicară.

– Scuză-ne puțin, îi spuse Jack. Nu durează mult.

– Jack, e ceva în neregulă?

– Numai de rezolvat un amănunt. Așteaptă-mă aici.

În timp ce dispărură în interiorul unei case, Caline scoase niște vederi din poșetă. Ceva îi spunea că Jack Kingsley și acolitul său aveau necazuri, dar nu voia să se amestece în afacerile lor. Așteptându-i să se întoarcă, scrise o vedere părinților ei, apoi alta lui Neil, omițând să-i vorbească despre Jack. Tocmai începea o a treia către Antonia când o umbră se profilă peste masă. Caline ridică ochii și-l descoperi pe Stefan, care o privea zâmbind, cu mâinile în buzunare.

– Bună ziua, Caline! exclamă el. Faci pe turistă?

Caline îl invită să se așeze lângă ea. Era sincer fericită că-l revedea. Aerul lui vesel și dezinvolt, ochii râzători și zâmbetul cald îi plăceau mult.

– Nu mă așteptam să te văd aici, Stefan, declară ea pe un ton vesel. Unde sunt vasele voastre?

– Sunt ancorate în partea cealaltă a portului. Un al doilea grup de participanți trebuie să sosească mâine. Profităm de această zi de răgaz pentru a face câteva mici reparații la veliere și provizii pentru săptămâna viitoare.

– Și noi am venit exact pentru același lucru.

– Noi?

Stefan își ridică sprâncenele.

– Am venit cu Jack... Jack Kingsley. Ți amintești? Împart vila cu el.

– A, da, Jack.

Stefan o privi cu un aer intrigat.

– Se arăta mai degrabă posesiv față de tine, seara aceea. Cum te înțelegi cu el?

– De fapt, nu-l prea văd des, minți Caline pentru a pune capăt discuției.

– Nu-l apreciezi?

– N-am spus asta. Dar avem puține interese comune.

Ce știa ea de fapt de interesele lui Jack? Caline își dădu brusc seama în ce măsură Jack rămânea un mister pentru ea. Nu știa nici ce face în viață nici de ce era pe insulă.

– În orice caz, se înțelege bine cu femeile, reluă Stefan. Nikki îl admiră orbește.

Caline își miji ochii.

– Adevărat? Ei bine, sincer vorbind nu știu ce găsește la el.

În timp ce rostea aceste cuvinte, amintirea îmbrățișărilor lor pasionate o făcu să roșească. Nu cedase și ea farmecului lui, câteva momente? Când întâlne din nou privirea lui Stefan, observă că acesta o fixa atent. Ghicise ceva? Pentru a-și ascunde tulburarea, adăugă:

– Se pare că nici tu nu-l apreciezi prea mult.

– N-am încredere în el, răspunse Stefan. Ceva mă intrigă. Am vorbit cu locuitorii din Pikos. Nimeni nu știe exact ce face. Se plimbă mult, vorbește aproape cu toată lumea și totuși nu se știe nimic despre el.

Privirea lui Stefan deveni dură.

– Bănuiesc că este periculos.

– Crezi? exclamă Caline cu o voce gătuată.

Stefan clătină din cap.

– Aș da oricât să aflu ce face aici. Nu ți-a spus nimic?

– Nu.

Caline își aminti că Jack se arătase foarte evaziv când îi pusese această întrebare. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își spunea că Jack îi ascunde ceva. Era mai întâi acel pachet misterios pe care i-l dăduse Spiro și despre care nu-i spusese nimic. Apoi tot acel du-te-vino din seara când ajunsese la vilă. Jack o făcuse să creadă că se duce la pescuit, dar dacă era adevărat, ar fi adus desigur pește! Caline se încruntă.

– Crezi că ar putea fi implicat în afaceri necurate?

– Nu știu. Dar comportamentul său mă intrigă.

În timp ce vorbea, el salută un bărbat care trecea prin fața terasei cafenelei.

– E Philippe, îi spuse Stefan. Un arheolog francez. Face săpături arheologice pe insula Pikos. Poate ai văzut echipa lui la lucru.

– Nu. Dar Jack mi-a spus ceva despre asta.

– Jack? Când a fost asta?

– Deunăzi. Mi-a spus că se fac săpături în nordul insulei.

În acel moment, Caline îl observă pe Jack care se întorcea în direcția ei.

– Trebuie să plec, Caline, reluă Stefan ridicându-se. Am cumpărături de făcut. Dar ne vom revedea foarte curând. În orice caz, dacă Jack Kingsley îți pune cea mai mică problemă, nu ezita să mă anunți.

Caline îl salută cu un aer absent. Gândurile ei erau concentrate asupra lui Jack. Fusese suficient să-i vadă chipul frumos pentru ca temerile să i se pară brusc ridicele. Se pregătea să-i facă semn când o tânără femeie ieși dintr-un magazin și-l acostă pe Jack cu un surâs larg. Cu o strângere de inimă, Caline o recunosc pe Nikki. Venise fără îndoială cu Stefan la cumpărături.

Îmbrăcată cu o rochie cu spatele gol care-i sublinia zveltețea și cu sandale cu toc înalt, era absolut încântătoare. Părul ei blond, lung, căpăta reflexe aurii la lumina soarelui. Jack părea încântat că o revede. Nebună de gelozie, Caline scoase capacul stiloului și scrisese.

„Dragă Antonia. Am avut surpriza să întâlnesc un personaj straniu la vilă. Spune că se numește Jack Kingsley și pretinde că este invitatul lui Gerald Havelok. Ai putea verifica dacă Gerald l-a invitat să stea la el? Bănuiesc că este amestecat în afaceri necurate. În rest, totul merge bine. Viața pe Pikos e foarte agreabilă. Mulțumește-i încă o dată lui Gerald Havelok pentru generozitatea lui față de mine. Orice ai crede Antonia, este și va fi întotdeauna eroul meu“.

Capitolul 5

Când Jack reveni, Caline se grăbi să lipească un timbru pe vedere și s-o strecoare sub celelalte.

– Așadar, Stefan a insistat din nou? Întrebă el cu un aer sarcastic.

– A trecut doar să-mi spună bună ziua.

– Adevărat? Dar ați vorbit destul de mult.

– Și ce-i cu asta? Nu este interzis din câte știu.

Exasperată, Caline începu să-și strângă sacoșele cu provizii. Ce tupeu. Tocmai el, care abia se despărțise de Nikki cu care flirta excesiv, îndrăzneă să-i critice comportarea?

– Dacă vrei, pot să-ți pun la poștă vederile, propuse Jack, ridicându-se. Trebuie neapărat să trec pe la poștă.

– Nu!

Caline abia avu timp să pună mâna pe vederi înainte ca Jack să le ia.

– Le pun eu, mulțumesc.

Jack schiță un surâs ironic.

– Ce s-a întâmplat? N-ai încredere în mine?
– Am oroare să-mi citească cineva corespondența...
– Haide, Caline. Îți promit că de data asta voi rezista tentației de a citi vederea către Neil. Oricum, dacă mărturia ta de dragoste ține de o vedere, nu trebuie să fie deosebit de palpitantă.

Râzând, Jack se îndepărtă nepăsător în direcția poștei, în timp ce Caline, furioasă, își punea vederile în poșetă. Dacă Jack nu s-ar fi arătat atât de detestabil, ar fi rupt-o pe cea care o scrisese Antoniei. Dar acum nu vedea nici un motiv s-o facă: trebuia să fie pus la locul lui! Și dacă Antonia îi va spune că pătrunsese în vilă fără permisiunea lui Gerald Havelock, va avea ce auzi!

Călătoria de întoarcere fu foarte tăcută. De când ieșise din biroul de poștă, Jack părea frământat de gânduri sumbre. Cât despre Caline, se decisese să adopte o atitudine rece și distantă față de el, dar constată cu amărăciune că era oricum inutil: Jack nu-i acorda nici o atenție.

Îndată ce ajunseră la vilă, Jack se duse să se închidă în camera lui, în timp ce Caline se instalează pe terasă pentru a studia o carte de mitologie greacă. La sfârșitul după-amiezii coborî în port și profită să-și pună la poștă vederile. Când se întoarse peste o oră, vedeta nu mai era acolo. Jack dispăruse, dar de data asta nu-i lăsase nici un bilet cu explicații. Era tot într-o dispoziție proastă? Sau plecase în grabă? Pe la ora nouă, cum încă nu venise, Caline cină singură pe terasă o salată de crudități, apoi încercă fără mare succes, să se concentreze asupra unui roman. De fapt, nu se putea împiedica să se întrebe dacă bănuielele lui Stefan în privința lui Jack erau fondate. Cine era în realitate Jack Kingsley? Și ce făcea pe insulă? Cuvintele lui Stefan îi reveniră în minte: „Bănuiesc că este periculos“. Caline simți cum i se accelerează

bătăile inimii. Și dacă era adevărat? Își promise să-l evite pe cât posibil, până când va primi un răspuns de la Antonia.

A doua zi dimineață, Caline își luă micul dejun pe terasă când Jack apăru în ușa-fereastră, îmbrăcat numai într-un slip.

– Bună, Calypso. Te-ai sculat deja?

Caline tresări auzindu-i frumoasa voce gravă.

Rezistă totuși tentației de a se întoarce, prefăcându-se concentrată asupra iaurtului în care pusese o linguriță de miere.

– Bună.

Dar Jack nu se sinchisi. Înaintă până la ea și-și vârî un deget lacom în iaurtul ei.

– Hmm! Delicios! Îți plac lucrurile dulci, Calypso. Bănuiam. Ești tu însăși la fel de dulce ca mierea.

– Mai este iaurt în frigider, dacă vrei.

Prezența lui Jack o făcea să se simtă prost. Abia îndrăzne să ridice ochii spre el, atât de seducător era în slipul lui bleumarin.

– Prefer să-l împart pe al tău, zise Jack vârându-și din nou un deget în borcanul ei. Ce faci azi?

– Mă gândeam să merg la plimbare, declară Caline cu un aer evaziv.

– Unde?

– Nu știu exact. Pe faleză.

– Celălalt versant e mai interesant. Și potecile sunt mult mai bine amenajate.

Jack vorbise pe un ton detașat, dar nu-și putea ascunde complet nervozitatea. De ce voia s-o trimită pe versantul celălalt? se întreabă Caline. Se temea să nu descopere ceva pe acesta? În timp ce-și bea cafeaua, urmări cu privirea poteca ce pornea din grădină pentru a se pierde printre pini.

– Această potecă duce în vârf? întrebă ea.
– Da, așa cred.
– Perfect. Am chef să merg astăzi, declară Caline cu un zâmbet poznaș. Aș vrea să văd dacă e posibil să cobor la acea mică plajă care se vede acolo.

– Ce plajă?
– Oh, cred că e o faleză. De fapt, nu sunt sigură. Privește acolo.

Jack își duse mâna la ochi ca să se apere de razele soarelui.
– Vezi pinul acela care are o formă curioasă, aproape de jumătatea pantei? Dacă vei coborî pe verticală din acel punct, distingî o mică pată albă. Seamănă cu o plajă, nu?

Jack clătină din cap.
– Ai o vedere foarte bună, remarcă el.
– Da, răspunse Caline, cu ochii fixați mereu pe pata albă.
Acel golfuleț rămăsese poate neexplorat de ani de zile. Locuitorii insulei nu păreau deloc interesați de plaje. Cât despre turiști, rămâneau atât de puțin pe insulă, încât nu se îndepărtau niciodată de potecile marcate... Hotărât lucru, cu cât Caline se gândea la asta, cu atât o tenta mai mult această plimbare. Va lua cu ea blocul de schițe, creion de cărbune și o cutie de creioane colorate.

– Voi veni cu tine, declară Jack din senin. Puțină mișcare nu-mi va face rău.

– Vrei să vii? exclamă Caline.
În fața aerului ei neîncrezător, Jack se încruntă.

– Ce este? Te deranjează?
Cum să-i spună că tocmai se hotărâse să plece la plimbare ca să scape de prezența lui?

– Nu, nicidecum, răspunse ea pe un ton încurcat. Dar riști să te plictisești cu mine. Mă voi instala fără îndoială într-un colț cu creioanele mele și nu mă voi mișca toată dimineața. Nu va fi nimic palpitant pentru tine.

– Te înșeli. Nu mă plictisesc niciodată în compania unei femei frumoase.

Caline roși ușor. Ochii lui Jack nu mai erau decât două fante strălucitoare care o fixau cu intensitate și semăna cu un tigru care-și pândește prada. Era oare prudent să plece pe un drum pustiu cu el?

– Nu-mi place ideea să te las să pleci singură la întâmplare, zise Jack. Dacă ți s-ar întâmpla ceva nu mi-aș ierta-o niciodată.

– De ce ți-e teamă? Că o să rătăcesc drumul?

Jack schiță un zâmbet malițios.

– Cine știe? Ai putea fi văzută de un duh sau rechemată în mare de Poseidon! Și atunci, ce s-ar întâmpla cu mine?

– Ai avea vila numai pentru tine.

– Fără tine, n-ar fi același lucru.

Neștiind cum să interpreteze remarcă lui, Caline se ridică.

– În orice caz, plec în cinci minute. Dacă ai intenția să mă urmezi, ai face bine să te pregătești.

– Detest plecările grăbite, spuse Jack pe un ton dezinvolt. Pariez că nici nu te-ai gândit la ce iei cu tine.

– N-am nevoie decât de blocul de schițe.

– Uiți masa de prânz.

Caline ridică din umeri.

– Am cumpărat biscuiți la Ilonika. Vor fi de-ajuns.

Jack strâmbă din nas.

– Doar nu crezi că o să prânzesc numai cu câțiva biscuiți? Neil poate s-ar mulțumi, dar eu nu!

– Neil are alte preocupări în minte decât stomacul, răspunse Caline cu demnitate.

– Asta nu mă miră la el. După cum mi l-ai descris, îmi închipui că-și petrece toată masa vorbind despre politică fără să găsească timp să se aplece asupra farfuriei!

Jack se ridică la rîndul lui.

– Bine, ascultă. Dă-mi o jumătate de oră să pregătesc picnicul. În acest timp, poți să răsfoiești o revistă, de acord?

Cum să reziste unui asemenea zâmbet? Incapabilă să rostească un singur cuvânt, Caline se mulțumi să clatine din cap. Privirea lui Jack, de un albastru ca marea, o tulbura extrem de mult. Oare din cauză că i se păruse că sesizase în ei un licăr de tandrețe? Oricum ar fi fost, Jack avea dreptate. Era preferabil să piardă puțin timp înainte de plecare și să rămână acolo toată ziua. Și dacă locul îi plăcea într-adevăr, nimic n-o împiedica să se întoarcă singură în zilele următoare.

În cele din urmă, porniră la drum după o oră. Jack ducea un coș plin cu merinde acoperit de un prosop în carouri roșii și albe. Părea că luase cu el mâncare pentru o armată întreagă. Dar văzându-l mergând cu un pas vioi pe cărarea pietroasă care serpuia printre pini, s-ar fi spus că acel coș nu era mai greu decât o pană.

În timp ce-l urma, Caline nu se putea împiedica să admire musculatura puternică a picioarelor lui lungi, bronzate. Erau picioare de atlet, obișnuite cu efortul mersului. Neil nu făcea sport deloc. Considera orice efort fizic drept o pierdere de timp și prefera să-și petreacă weekendurile citind sau discutând

chestiuni demne de interes cu prietenii. Caline încercă să și-l imagineze mergând pe acest drum, între marea de culoarea turcoazei și vegetația arsă de soare. Dar imaginea era atât de deplasată încât, timp de o clipă, fu incapabilă să-și amintească chipul lui. Apoi, îl revăzu cum arăta când îl anunțase că pleacă în Grecia, încremenit într-o expresie pe jumătate mirată, pe jumătate dezaprobatoare. Lui Neil nu i-ar fi plăcut nici căldura care domnea pe insulă, nici lumina strălucitoare a Greciei. Era adeptul tonurilor moderate, nesuportând excesele. Nu i-ar fi plăcut nici de Jack.

Caline încetini pasul pentru a admira marea care se afla jos. Adora Pikos. Se simțea bine în compania lui Jack. De ce să pretindă contrariul? De fapt, o atrăsese din ziua când îl întâlnise. Dar ceva o reținuse, o teamă greu de definit, care scăpa controlului rațiunii. Fire timidă, Caline înaintase întotdeauna în viață cu pași mici, prudenți. Aventura ei cu Marcus fusese prima ei nebulie, o nebulie pe care o regretase amar după aceea. După acest eșec sentimental, fugise să se refugieze lângă Neil, decisă să uite acea înflăcărare subită. Asta fusese a doua greșală. Și-a dat repede seama, de fapt, că nu va fi niciodată fericită cu Neil. Timp de cinci ani, încercase în zadar să se conformeze imaginii lui despre femeia ideală. Dar fericirea nu poate exista în constrângere. Aici, la Pikos putea să fie ea însăși și să savureze bucuriile simple ale vieții: o rază de soare care-i încălzea spatele, trezindu-i furnicături delicioase pe coloana vertebrală, parfumul cimbrisorului amestecat cu cel al pinilor...

După o oră de mers, deciseră să prânzească la umbra unui măslin. Ajunseră la locul reperat de Caline, dar nici o potecă nu părea să ducă la plaja pe care o zăreau jos.

– Poate am putea coborî, escaladând stâncile? spuse Caline.

– Vom vedea curând, dacă nu te superi. Dar mor de foame! Erai atât de grăbită să pleci încât n-am avut timp să ciugulesc nimic.

– Dacă te-aș fi lăsat să-ți iei micul dejun, n-am fi plecat înainte de a se însera, replică ea cu un aer ironic. Trebuie să-ți amintesc că te-am așteptat o oră pe terasă?

– Este adevărat. Dar crede-mă că nu vei regreta!

Într-adevăr, când scoase proviziile din coș, Caline descoperi că adusese salată de vinete, brânză, un borcan de măsline negre, roșii și pâine. Un veritabil festin!

– Ei? Ți se pare mai bine ca un pachet de biscuiți?

– Mult mai bine.

În timp ce Jack destupa o sticlă de vin grecesc, Caline mușcă dintr-o roșie bine coaptă, apoi își șterse cu dosul palmei puțin suc care-i cursese la colțul gurii. Se simțea aproape euforică. Niciodată nu i se păruse o roșie atât de delicioasă, nici aerul atât de parfumat! Jack îi întinse zâmbind un pahar de vin. Soarele, care se filtra prin frunzișul măslinului, avea un joc de umbre și de lumini pe chipul lui. Brusc, bănuielile pe care le încercase în privința lui i se părură absurde. Dacă măcar n-ar fi trimis acea vedere stupidă Antoniei! Vrusese să se răzbune pentru că o tachinase în legătură cu Neil...

Și, mai ales, pentru că o sărutase, îi șopti o voce interioară și pentru că nu putuse rezista pasiunii săruturilor lui.

Stefan o pusese în gardă împotriva lui Jack, dar Caline își dădea seama acum că pericolul venea de la ea și nu de la el. Fără să-și dea seama, căzuse pradă farmecului acestui bărbat

misterios, despre care nu știa nimic. Dar trebuia cu orice preț să-și revină în fire. Nu putea face de două ori la rând aceeași greșeală.

– La ce te gândești, Calypso? Pari visătoare.

Caline roși ușor.

– Oh... Îmi spuneam că am un noroc nemaipomenit să fiu aici! Locul acesta este atât de frumos!

Brusc, Jack se aplecă spre ea și-i așează delicat una din șuvițele rebele în spatele urechii, atingându-i în treacăt obrazul.

– Sunt fericit că gândești astfel, murmură el.

Caline deschise gura pentru a vorbi, dar nu ieși nici un sunet. Fascinată de privirea atât de blândă și atât de luminoasă a lui Jack, rămase nemișcată, incapabilă să-și desprindă ochii din ai lui. Apoi vraja fu întreruptă. Jack se întorsese și contempla marea cu un aer gânditor, cu bărbia sprijinită pe un genunchi.

– Cine a avut ideea ingenioasă să te boteze Calypso? reluă el cu o voce visătoare. Când te-ai născut, părinții tăi nu puteau totuși ghici cât de bine ți se va potrivi acest nume.

Timp de o clipă, Caline se întrebă dacă nu cumva râdea de ea, dar vocea lui părea sinceră și chipul ei redevenise serios.

– Tatăl meu, răspunse ea în cele din urmă. Predă limba și literatura greacă și latina. Este un pasionat de mitologie. Petrecea seri întregi povestindu-mi legende până să adorm. Am cunoscut Odiseea cu mult înainte de a putea citi.

– A dat nume de personaje mitice fraților și surorilor tale?

– Nu, numai mie. Cei doi frați ai mei se numesc Christopher și Colin. Am considerat asta întotdeauna nedrept.

Jack schiță un zâmbet ironic.

– Este adevărat. Părinții tăi puteau să-i boteze Apollo și Adonis, de exemplu!

Caline izbucni în râs. Nu și-i imagina nicidecum pe frații ei, doi tipi solizi, unul profesor de chimie, celălalt student la medicină, purtând prenume atât de sugestive!

Picnicul se desfășură într-o atmosferă destinsă. Fericiti de noua lor complicitate Caline și Jack vorbiră liniștit de una și de alta. Țârâitul greierilor, murmurul brizei prin copaci și zgomotul valurilor ofereau un freamăt de fond liniștitor.

– Bun. Și acum, dacă n-ai nimic împotriva, voi face câteva schițe, declară Caline.

Înghiți o ultimă măslină, apoi își șterse degetele pe un servetel de hârtie.

– Deja? Dar e ora siestei! exclamă Jack care-și scoase tricoul și se lungi pe spate.

Caline își vârî mâna în sacul ei de pânză în căutarea creioanelor de cărbune.

– Trebuie să încep, dacă vreau să termin toate schițele înainte de a pleca acasă, spuse ea.

„Acasă“. Cât de fals suna acest cuvânt acum! Nimic n-o aștepta la Londra, în afară de câțiva prieteni, apartamentul și munca de ilustratoare. Și când se gândea că peste două luni și jumătate va trebui să părăsească soarele și marea pentru a regăsi atmosfera cenușie a Angliei! În clipa asta, i se părea imposibil să-și imagineze că vacanța avea un sfârșit. Și mai ales să nu-l mai revadă niciodată pe Jack!

Dar întreaga vară era încă în fața ei. La ce bun să-și facă griji? Lăsându-l pe Jack să-și facă siesta, Caline se ridică și urcă vreo zece metri pentru a ajunge la un mic pronontoriu stâncos, de

unde domina măslinul și marea albastră. O dată instalată, începu o schiță a falezei acoperită de măslini și pini, dar sfârși prin a întoarce pagina, lăsând desenul neterminat. Gândurile i se întorceau fără încetare la Jack... Cum putuse să creadă, fie și o clipă că era implicat în afaceri necurate? Îl zărea prin frunzișul măslinului întins, nepăsător pe spate, cu bustul gol oferit soarelui. Ținea ochii închiși și gura lui schița un zâmbet liniștit. Ce frumos era, abandonat astfel somnului!

Când coborî la el după o oră, Jack întredeschise ochii:

– Ei? Ești mulțumită cu ce ai făcut?

Caline scutură trist din cap.

– Nu chiar. Am lucrat unele detalii.

Slavă Domnului, nu putea ști că nu se gândise decât la el, de atunci...

– Să văd!

Caline desenase cu grație de netăgăduit micile flori albe de mirt cu stamine pufoase și corolele violete de rozmarin, atât de clare și de exacte, încât aproape te așteptai să le simți parfumul. Schița următoare reprezenta măslinul, cu marea mai jos. Prin frunzișul copacului se distinge silueta unui bărbat lungit. În câteva linii, Caline știuse să reproducă impresia de forță și energie pe care o degaja Jack, chiar când se odihnea.

Jack contemplă schițele ei în tăcere, apoi închise blocul de desen.

– Este excelent.

– Nu sunt decât simple schițe, spuse roșind Caline.

– Nu fi atât de modestă, Calypso. Ai talent, asta se vede imediat.

Talent? Caline îi aruncă o privire sincer mirată. Neil se arătase întotdeauna foarte critic față de lucrările ei. Cât despre Marcus, regretase sincer că-i arătase acuarelele!

„Să nu-mi spui că vă învață să pictați atât de convențional la Institut!“, râsesse el.

Această remarcă a lui Marcus o descurajase atât de mult încât nu mai pusese mâna pe pensulă în următoarele două săptămâni.

– Vino, să coborâm pe plajă, propuse Jack cu un surâs larg.

– De acord!

Strânse repede resturile mesei în coș, pe care-l puse la rădăcina măslinului, apoi îi făcu semn să-l urmeze.

– Nu luăm coșul? întrebă Caline.

– Ne va încurca. Oricum, vom fi obligați să trecem pe aici pentru a ne întoarce la vilă. Dar nu te neliniști. Nimeni nu ni-l va fura!

Caline își lăsă sacul lângă coș și-l urmă pe Jack. Coborâră prudent, agățându-se de crengile copacilor și de rădăcini. De două ori, Caline alunecă pe solul argilos și trebui să se agațe de Jack. În cele din urmă, ajunseră la ultimele stânci care dădeau pe mica plajă care semăna cu un corn, cu nisip alb strălucitor sub razele soarelui. Apa era atât de limpede încât se distingeau pietricelele rotunde care decorau fundul golfului. Jack sări pe nisip și se întoarse spre Caline.

– Agață-te de mine! îi ceru el.

Cu inima bătându-i accelerat, Caline își puse mâinile pe umerii lui, în timp ce el o prindea de talie. Apoi, se lăsă să cadă în brațele lui. Jack o depuse încet pe nisip, reținând-o lângă el câteva secunde înainte să-i dea drumul. Tulburată, Caline se plecă să-și scoată pantofii, evitând astfel să-i întâlnească privirea.

- Hai să facem o baie, spuse Jack.
- Nu pot, n-am costum de baie.
- Și ce-i cu asta? Ce importanță are?

Fără să mai aștepte, Jack își scoase tricoul pe care-l aruncă pe nisip. Se pregătea să-și scoată șortul când întâlni privirea speriată a Calinei.

– Bun, foarte bine. O să-l păstrez, zise pe un ton iritat. Nu voiam să te șochez.

- E numai, deoarece...

Cum să-i explice că se simțea deja suficient de tulburată de prezența lui când era complet îmbrăcat.

– La urma urmei, faci cum vrei, zise ea întorcând ochii. Mi-e egal.

– Ți-e egal? Ei bine, mie nu mi-e egal. Îți interzici să mergi să înoți în această apă albastră și transparentă deși mori de dorință, pentru unicul motiv că nu vrei să te dezbraci în prezența mea! Ar fi timpul să te debarasezi de inhibițiile tale.

- Brusc, Jack înaintă spre ea și o ridică în brațe.

– De altfel, pentru că nu vrei să mergi singură, o să-ți dau o mână de ajutor! exclamă el pe un ton ironic.

- Lasă-mă, Jack, protestă ea. Ești nebun.

Caline încercă să se degajeze, dar brațele lui Jack o strângeau ca o menghină și cu cât se agita, cu atât contactul cu el îi stârnea și mai mult simțurile. Își imaginează că-i va da drumul la treizeci de centimetri adâncime, dar el așteaptă până când apa îi ajunsese la jumătatea coapsei pentru a-i murmura la ureche:

- Și acum, vei coborî în apă foarte încet.

Caline simți strânsoarea lui slăbind și picioarele alunecându-i în apa rece. Instinctiv, se agăță de el.

– Merge? Nu e prea rece?

Caline scutură din cap, incapabilă să vorbească. Se simțea ca electrizată la contactul cu acest corp muscular. Când Jack îi mângâie ceafa cu vârful degetelor, o străbătură furnicături delicioase și își ridică ochii spre el ca pentru a cere îndurare.

Jack nu rosti nici un cuvânt, dar o văpaie de pasiune ardea în ochii lui. Vârând o mână în părul Calinei, îi atrase chipul spre al lui, unind gurile lor într-un lung sărut tandru. Caline lăsa să-i scape un mic geamăt și închise ochii de plăcere. Fără a înceta s-o sărute, Jack începu s-o dezbrace, scoțându-i mai întâi tricoul, apoi șortul de blugi, pe care-i aruncă pe nisip. Caline fu cuprinsă de panică. Ce se întâmpla? Era aproape goală pe o plajă pustie, la discreția unui bărbat pe care abia îl cunoștea! Dar zâmbetul pe care i-l adresa Jack și privirea lui jumătate admirativă, jumătate emoționată în timp ce-i admira sânii mici și albi ca niște porumbești, îi alungă toate temerile.

Fără să se mai gândească, se aruncă în brațele lui și-i căută gura cu o ardoare nouă. Măinile lui Jack se așezară pe coapsele ei, făcând să-i alunece slipul de satin alb. Când degetele lui trecură la mângâieri mai senzuale ca cele precedente, Caline își simți corpul luând foc. Dorința creștea în ea ca un val de adâncime. Nimic și nimeni n-o mai putea opri în această clipă. Înțelegând urgența dorinței ei, Jack se dezbracă la rândul său și o îmbrățișă cu pasiune.

– E timpul să plonjăm, Calypso, murmură el, cu o voce răgușită. Am așteptat destul.

– Să plonjăm? exclamă Caline, cu sprâncenele ridicate.

Dar înainte să aibă timp să reacționeze Jack o îmbrățișă și o târî sub apă.

Capitolul 6

Se ridicară la suprafață în același timp. Caline, care plonjase cu gura deschisă și înghițise apă sărată, fu cuprinsă de un acces de tuse.

— Din vina ta! protestă ea între două sughituri. Brută!

Începu să-l stropească abundant cu apă pe Jack, până când acesta îi ceru îndurare.

— Ține! Asta te va învăța să nu mă mai ataci! exclamă ea râzând.

Jack întinse brațul s-o prindă, dar Caline se eschivă și plecă în craul spre larg. Jack o ajunse ușor din urmă. Plonjă sub ea și-i prinse picioarele ca s-o ducă la fund. De data asta, Caline era pregătită și nu încercă să reziste. Jack o făcu să se răsucească și o înlănțui, apoi cu o lovitură viguroasă de picior pe nisip, se ridicară amândoi la suprafață.

— Ești făcută să trăiești în apă, remarcă el zâmbind.

Brusc, puse stăpânire cu lăcomie pe buzele ei, lipind-o de el. Caline lăsa să-i scape un mic strigăt de surpriză. Dar ultimele ei

inhibiții dispăruseră o dată cu hainele. Nu se mai gândea la nimic: nici la Neil, nici la Marcus, nici la promisiunea pe care și-o făcuse să reziste cu orice preț atracției lui Jack.

– Cred că sunt vrăjit, Calypso, murmură acesta din urmă lângă buzele ei.

Privirile lor se întâlniră, plini de aceeași dorință arzătoare, apoi Jack își trecu un braț în jurul mijlocului ei și înotară spre țărm. Se rostogoliră în apa caldută și apoi pe nisip îmbrățișați. Jack o mângâia din ce în ce mai senzual, amestecând-o cu sărutările lui. Incapabilă să-și controleze reacțiile pe care le stârnea în ea, Caline își arcuia spatele, gema, antrenată într-o spirală irezistibilă. Din proprie inițiativă, coapsele sale se ridicară în întâmpinarea deliciilor promise de mângâierile lui Jack

– Jack! îl chemă ea, incapabilă să mai reziste focului care o mistuia.

El răspunse cu ardoare chemării ei. Murmurându-i cuvinte tandre, corpul lui îl ghida pe al ei, impunându-i ritmul și antrenând-o într-un ocean de plăceri în care se prăbușiră după un timp într-un țipăt lung de extaz.

Rămaseră apoi mult timp unul lângă altul, fără să se miște, savurându-și fericirea în tăcere. Cu ochii închiși, Jack se odihnea pe nisip, cu o mână pusă cu tandrețe pe umărul Calinei. Ea se întoarse spre el.

– Jack? murmură ea cu o voce blândă.

– Da?

Jack deschise ochii și-i zâmbi cu tandrețe.

– Nu știam că... putea fi atât de...

Jack îi puse un deget pe buze ca s-o oprească.

– Calypso iubită. Am știut întotdeauna că în tine se află o ființă pasionată care nu cerea decât să se elibereze de inhibiții. Ești fiica lui Poseidon, nu uita. Nimic și nimeni nu poate să te încătușeze...

Schimbară un sărut lung, apoi se întoarseră să înoate în apa transparentă, fără să vorbească, legați de un sentiment de bucurie inexprimabilă. După îmbrățișările fierbinți, apa îi învălui ca un vâl plăcut și răcoros care le readuse toată energia. Caline ajunse prima la mal. Scutură hainele și le întinse pe stânci. Puțin după aceea, Jack ieși din apă și se întinse pe nisip, cu mâinile sub cap.

Caline îl contemplă cu dragoste. Era pentru prima oară când se simțea atât de liberă și naturală cu un bărbat, liberă să-l privească, să-l atingă, să-l sărute. Corpul ei vibra încă de mângâierile lui voluptuoase și i se părea că toate simțurile i se înzeciseră de când făcuseră dragoste. Fiecare senzație îi parvenea cu o claritate uimitoare: nisipul cald sub picioare, picăturile de apă care i se evaporau pe piele, savoarea mării pe buze. Ce bine era să savureze plăceri atât de simple!

Cu un suspin de satisfacție, Caline se întoarse lângă Jack și-și puse mâna în a lui. El o duse la buze ca să depună pe ea un sărut, apoi zise cu o voce foarte blândă, fără să deschidă ochii:

– Sper că nu te simți vinovată față de Neil?

– Nu.

Caline își sprijini capul pe umărul lui și închise și ea ochii.

– N-am nici un motiv să mă simt vinovată. Credeam că sunt îndrăgostită de Neil dar îmi dau seama acum că n-am fost niciodată.

– Și el, crezi că te iubea?

Caline rămase tăcută câteva clipe înainte de a răspunde:

– Nu cred. Nu cu adevărat. Îi plăcea să petreacă momente privilegiate cu mine, dar mai presus de orice ținea la independența lui. De altfel, când mi-am părăsit camera de studentă pentru a căuta un apartament, el n-a pus niciodată problema să locuim împreună.

– În acest caz, înseamnă că nu te iubea cu adevărat. Cât timp ați fost împreună?

– Cinci ani!

– Dar cum ai făcut să-l suporti pe acest tip atâta timp?

Caline scoase un suspin.

– Din lipsă de curaj, fără îndoială. Când am ajuns la Londra, m-am simțit complet pierdută. Era pentru prima oară când locuiam într-un mare oraș unde nu cunoșteam pe nimeni. L-am cunoscut pe Neil la o săptămână după începerea cursurilor. S-a arătat foarte amabil și ocrotitor față de mine. M-am lăsat târâtă în urma lui și nu l-am mai părăsit. Era un mod de a mă apăra de lumea exterioară. La început, eram foarte îndrăgostită de el și apoi, pe măsura trecerii anilor, relațiile noastre au devenit tot mai rutiniere.

Jack se ridică într-un cot și urmă cu degetul conturul buzelor ei.

– Ce pierdere de timp, Calypso! N-ai fost niciodată tentată să rupi legăturile și să trăiești o pasiune?

– Ba da.

Caline se întinse pe nisip și începu să facă desene.

– Dar nu prea mi-a reușit. Într-o seară, Antonia m-a invitat la o serată. Acolo l-am întâlnit pe Marcus.

Făcu o pauză, absorbită de amintiri. Prima oară când îl văzuse, vorbea cu Antonia. Șuvițe fine și crețe de păr blond îi cădeau pe frunte. Avea ochi mari verzi, un nas mic și drept și buze subțiri. Când zâmbea, îi apăreau două gropițe în obraji, dându-i o prospețime copilărească. Caline fusese imediat fermecată de el.

– Era inteligent, spiritual, ambițios. M-am îndrăgostit imediat de el și m-am aruncat nebunește în această poveste. Doream atât de mult să trăiesc o mare aventură!

Se întrerupse câteva clipe. Jack îi respectă tăcerea și se mulțumi să-i strângă mâna pentru a-i semnala că o asculta cu atenție.

– Dar Marcus nu era îndrăgostit de mine cu adevărat. Mi-am dat seama peste câteva săptămâni. Stabilisem să luăm masa împreună la restaurant. De fapt, mi-am petrecut seara așteptându-l acasă. N-a venit. Am încercat să-l sun, dar nu era acasă. A doua zi am reușit să dau de el la biroul lui. Când mi-a spus că pur și simplu a uitat că trebuia să ne vedem, am înțeles că nu mă iubea.

– Și cu ce se ocupă? Întrebă Jack, cu o voce în care se simțea o mânie surdă.

– Lucrează la o editură. Se pare că ocupa un post important, dar n-am știut niciodată ce face realmente.

– Hmm. Marcus. Ciudat prenume. Nu m-ar mira să se numească Marc, în realitate. E fără îndoială genul de personaj care nu ezită să-și schimbe prenumele pentru a părea interesant.

Caline nu se putu opri să nu izbucnească în râs.

– Da, probabil ai dreptate. Unele prenume au o putere sugestivă la care nu reziști.

Caline filtră un pumn de nisip printre degete, cu un aer visător.

– Singurul punct pozitiv al acestei scurte aventuri cu Marcus este că am reușit să înțeleg că nu-l iubeam cu adevărat pe Neil.

– Cum a reacționat când i-ai spus că totul s-a terminat cu Marcus?

– S-a arătat foarte înțelegător. Mi-a spus că am vrut să-mi dovedesc independența, ceea ce era cât se poate de normal, dar că, în fond, nu aspiram decât la siguranță. M-a considerat întotdeauna o persoană prea fragilă, prea vulnerabilă pentru a înfrunta lumea. Oricum, era gata să uite tot ce se întâmplase și să reluăm totul de la început.

– Ce mare nobil! remarcă Jack pe un ton sarcastic.

– I-am răspuns că nici nu se punea problema, că era prea umilitor pentru el, dar nici n-a vrut să asculte. Mă suna tot timpul, folosea orice pretext pentru a trece pe la mine, spunea oricui voia să-l asculte că ne împăcasem. Cred că dacă rămâneam în Anglia, aș fi sfârșit prin a-i ceda. Călătoria aceasta a venit într-adevăr la timp.

Caline făcu o pauză înainte de a continua:

– Dar eram departe de a-mi imagina ce se va întâmpla.

Jack o prinse de umeri și o întoarse pe spate, apoi îi curăță cu delicatețe boabele de nisip care-i rămăseseră lipite pe pânțele.

– Sunt fericit că mi-ai vorbit despre Marcus, spuse el. Am impresia că te înțeleg mai bine.

– E trecutul, Jack. Îmi dau seama în prezent până la ce punct mă înșelasem în privința lui. Nu eram absolut deloc făcuți unul pentru altul.

– Și eu sunt sigur de un lucru, Calypso. Noi suntem făcuți să ne iubim.

Caline îi zâmbi și-și trecu cu tandrețe brațele după gâtul lui, cu buzele întredeschise, ca petalele unei flori. Își pecetluiră dragostea printr-un sărut lung, apoi Jack se ridică și contemplă tandru chipul oval al Calinei, micul nas drept și gura ei senzuală.

– Vreau să-ți arăt ceva înainte de a părăsi plaja asta, dragostea mea.

– Ce să-mi arăți?

În ochii lui Jack strălucea acum o licărire ciudată, aproape fericită.

– O să vezi. Ține, îmbracă-te.

Îi întinse tricoul și șortul, care se uscaseră deja și-i îmbrăcă rapid pe ai săi. Apoi o luă de mână și o conduse la extremitatea plajei, în umbra falezei. Caline aruncă o privire perplexă în jurul ei. Ce vroia să-i arate? Nu era nimic deosebit acolo, decât stânci și nisip.

– Ce e, Jack? Nu văd nimic.

– Așa crezi tu! Vino să vezi.

O conduse la o stâncă ieșită în afară care ascundea o deschidere destul de largă pentru ca cineva să se strecoare.

– Asta-i bună! O trecere! exclamă Caline, strângând brațul lui Jack.

– Nu se vede de pe plajă, comentă Jack cu un zâmbet enigmatic. Urmează-mă.

Jack se strecură suplu prin deschizătură și înaintă în interior.

– Intrarea e puțin cam îngustă, dar restul e destul de accesibil.

Vocea lui Jack răsună în adâncimea cavității. Cu inima bătând mai repede, Caline intră la rândul ei și-l ajunse câțiva metri mai departe. Interiorul era cufundat în întuneric. Numai o rază slabă de lumină ajungea până la picioarele lor.

– Te voi duce într-un loc pe care nu l-am arătat nimănui, declară Jack cu o voce gravă. Dar înainte, vreau să-mi promiți că vei păstra secretul.

– Îți promit, răspunse Caline cu o voce emoționată.

Jack se aplecă spre ea pentru a-i depune un sărut pe buze.

– Dă-mi mâna, spuse. Și ai grijă să nu te lovești la cap, trecerea nu e prea înaltă.

Urmându-i exemplul, Caline se aplecă și merse de-a lungul peretelui pe pipăite.

– Cum ai descoperit locul ăsta?

– Când eram mic, petreceam toate verile la bunica mea. Am găsit intrarea într-o zi când am venit să mă joc aici.

În momentul când își termina fraza, țâșni lumina, de o strălucire orbitoare. Orbită, Caline clipi de mai multe ori din ochi, înainte de a distinge o grotă vastă, perforată de o breșă prin care năvălea soarele. După întunecimea umedă a intrării, Caline avu brusc impresia că este învăluită de o căldură binefăcătoare. Marea pătrundea în grotă printr-un tunel subteran și forma un lac mic în centru. De jur-împrejur, eroziunea atacase peretele de stâncă, sculptând forme ciudate, care dădeau grotei un aspect aproape supranatural. Pânza de apă era înconjurată de un banc alb de nisip, care părea să nu fi fost niciodată călcat.

– Ce frumos! murmură Caline, reținându-și respirația.

Jack clătină din cap, cu un zâmet ușor pe buze.

– Suntem primii care pătrundem în grota asta? întrebă Caline.

– Nu. Cineva a venit deja înaintea noastră. Privește.

Întinse degetul spre o cavitate mică, naturală, situată la înălțime, în care strălucea ceva.

– Ce este?

– Vino. Asta voiam să-ți arăt.

Caline urcă stâncile în urma lui Jack. Când ajunseră aproape de cavitate, ochii i se măriră de uimire, descoperind un splendid mozaic străvechi, reprezentându-l pe Poseidon înarmat cu tridentul lui. Culorile erau puțin șterse, dar contururile își păstrasera toată strălucirea. În jurul lui Poseidon săreau în apă delfini plini de grație. Jack îi arătă o nimfă al cărui păr negru era înconjurat de o coroană de flori.

– M-a făcut să mă gândesc la tine, zise el întorcându-se spre Caline.

Dar Caline era atât de emoționată de frumusețea străveche a mozaicului încât i se tăiase respirația.

– O, Jack! Este într-adevăr splendid, reuși ea în cele din urmă să articuleze.

– Nu-i așa?

– Dar de ce se află aici acest mozaic?

– Îmi închipui că grota asta trebuie să fi fost un templu consacrat lui Poseidon. Este posibil să fi fost amenajat când cultul lui Poseidon era interzis. Sau dacă nu cumva locuitorii insulei veneau aici să aducă ofrande mării. E posibil să fi fost celebrate ritualuri aici. Am găsit cioburi de urcioare și de oale care trebuie să fi servit libațiunilor.

– Și asta, ce este? exclamă Caline, arătând cu degetul un obiect închis la culoare, plasat în fundul unei mici nișe săpate în stâncă.

– O statuetă, răspunse Jack.

O scoase din ascunzătoarea ei și o întinse Calinei. Statueta din bronz reprezenta un băiețel cu o expresie visătoare și cu

buzele înghețate într-un surâs enigmatic. Stătea într-un picior, cu buclele întinse deasupra capului, ca și cum se pregătea să-și ia zborul spre zei.

– Ce frumoasă este! zise Caline. Trebuie să prețuiască o avere!

– Fără îndoială. Pentru asta o las aici.

– Dar Jack! Nu poți continua mult timp să ascunzi asemenea minunății!

– De ce nu? Este ceea ce fac de aproape treizeci de ani.

– Dar sunt piese de colecție. Au o valoare inestimabilă.

– Atâta timp cât sunt singurul care cunosc existența lor, nu au altă valoare decât cea pe care le-o atribui eu și care n-are nimic de-a face cu cea pe care le-ar atribui-o experții în obiecte de artă.

– Dar trebuie să aduci la cunoștința specialiștilor și istoricilor descoperirea ta. Arta nu aparține nimănui, Jack. Nu poți să păstrezi acest mozaic numai pentru tine singur.

– Nu-l păstrez pentru mine, replică Jack cu o notă de iritare în glas. Îl las acolo unde trebuie să stea, acolo unde a fost întotdeauna. Dacă anunț administrația insulei descoperirea mea, vor trimite acest mozaic la un muzeu din Atena, unde oamenii îl vor admira în spatele unei vitrine. Eu nu vreau să părăsească această grotă.

Jack puse o mână pe umărul Calinei.

– Uite ce frumos e, continuă el. Nu va fi niciodată la fel de frumos într-un muzeu. De ce crezi că a fost creat aici, Caline? Răspunsul e simplu: face parte din această grotă, la fel ca stâncile și nisipul. Acest loc e sacru. Nu i se poate lua mozaicul fără a-l profana.

Uimită de vehemența lui, de modul cum își apăra punctul de vedere, Caline contemplă din nou nuanțele de albastru și ocră ale mozaicului. Ea însăși învățase pictura petrecând ore întregi în muzee, copiind tablouri vechi. Nu era nedrept ca nimeni să nu admire frumusețea și grația acestei opere vechi de secole? Nu trebuia să se aducă omagiu artistului care-l crease permițând cât mai multor oameni să-l vadă?

Și totuși, dintr-un anumit punct de vedere, îl înțelegea pe Jack. Iubea prea mult acest loc pentru a accepta să fie transformat în sit turistic.

– Ești singurul care cunoaște existența grotei? reluă ea.

– Nu. Spiro a fost deja aici. Și bunica mea cunoștea trecerea. Când i-am povestit ce descoperisem, m-a făcut să-i promit că nu voi spune nimănui. Este totuși posibil ca și alți locuitori ai insulei să-l fi explorat. Secretele sunt în general bine păstrate în comunitățile mici.

Cum Caline rămăseseră gânditoare, el adăugă:

– Nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta, Caline. Mi-ai promis.

Caline scoase un oftat, apoi clătină din cap.

– Se înțelege.

Jack îi zâmbi.

– Mulțumesc, zise el simplu. Să mergem. E preferabil să ne întoarcem acasă înainte de apusul soarelui.

Caline îi înapoie statueta, pe care Jack o puse cu grijă în ascunzătoarea ei. Apoi, unul după altul, se strecurară în trecerea întunecată care ducea spre ieșire.

– Jack?

– Da?

– Îți mulțumesc că mi-ai arătat această grotă.

Își recuperează pantofii și se pregăteau să părăsească plaja. Jack se apropie de Caline și-i aranjează o șuviță de păr care-i cădea în ochi.

– La drept vorbind, nu aveam intenția să te aduc aici. Am considerat întotdeauna că este periculos să împărtășești un secret cu cineva care nu locuiește pe insulă. Dar în după-amiaza asta...

O licărire apărură în fundul ochilor săi limpezi.

– ... n-am putut rezista dorinței de a-ți împărtăși secretul meu.

Caline roși. Privirile li se încrucișară un moment mai lung, apoi Jack se aplecă spre ea și-o sărute.

– Să ne întoarcem, zise el. E deja târziu și ne așteaptă un drum lung.

Capitolul 7

Când ajunseră la micul promontoriu unde lăsaseră coșul cu provizii, apusul soarelui lumina marea cu razele sale roșiatice. Porniră la drum în tăcere. Caline nu putea să nu se gândească la clipele minunate pe care le petrecuseră pe acea plajă pustie. Îi reveneau imagini în minte: mâinile bronzate ale lui Jack pe pielea ei albă, privirea lui arzând de dorință, zâmbetul lui strălucitor când, înlănțuiți pe nisipul cald, atinseseră apogeele voluptății.

Niciodată nu-și închipuise că va face într-o zi dragoste pe o plajă pustie cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Și totuși, o fi ceva! Dacă Neil ar ști... Dar Caline alungă imediat acest gând din mintea ei. La naiba cu Neil și cu prejudecățile lui! O subjugase timp de cinci ani într-o constrângere de care începea cu greu să se debaraseze. Acum, trebuia să tragă o linie peste trecut și să privească spre viitor.

În drum, se opriră pe un versant abrupt de unde se vedea tot golful. Marea strălucea ușor sub ultimele raze ale soarelui și falezele erau inundate în nuanțe de auriu și purpură. Patru veliere navigau în șir indian la orizont.

– Privește, Jack, zise Caline, arătând cu degetul în acea direcție. E grupul lui Stefan, nu?

– E posibil.

Jack își duse mâna streășină la ochi pentru a se apăra de soare.

– Nikki mi-a spus că sosesc noi stagiați în dimineața asta și că Pikos va fi cel mai probabil prima lor escală.

Auzindu-l pe Jack rostind numele tinerei femei americane, Caline tresări. O uitase complet pe Nikki cea zveltă și suplă, care avea părul blond, lung și care nu scăpa nici o ocazie de a monopoliza atenția lui Jack. Fu cuprinsă imediat de gelozie, ca un torent de lavă incandescentă.

– Lucrează cu Stefan tot anul? întrebă ea, încercând să-și stăpânească emoția.

– Nu, numai din aprilie până în octombrie, răspunse Jack cu un aer absent. În restul anului, se ocupă de pensiunea ei din Elveția.

– În timp, trebuie să fie plictisitor, nu se putu opri să nu remarce Caline.

Faptul că știa exact ce face Nikki o irita. Cunoștea oare la fel de bine viața ei particulară ca itinerarul profesional?

– Oh, Nikki nu vede lucrurile astfel, răspunse Jack. Meseria îi permite să întâlnească foarte mulți oameni și să practice sportul tot timpul anului, în condiții excelente. Iarna, profită de pârtiile de schi și vara de navigație.

– Da, evident, admise Caline cu un aer înțepat. Dacă îi place sportul, presupun că e un lucru bun.

Evitând privirea lui Jack, porni din nou la drum. De ce reacționase astfel? Comportamentul ei era ridicol și pueril. Cum putea să se arate geloasă pe Nikki după ce trăise cu Jack?

Ajunseră la vilă o dată cu noaptea, obosiți de drum, dar fericiți. În timp ce Jack se instala în fotoliul lui pentru a da un telefon, Caline urcă la ea în cameră pentru a face un duș și a se schimba. Rămase mult timp sub jet, îndepărtând toate firele de nisip rămase lipite de piele și masându-și mușchii care o dureau. Când ieși din baie, înfășurată într-un halat confortabil, Caline se simți minunat de relaxată. Își uscă părul, apoi își puse o rochie de culoare mov foarte strânsă pe corp. Pielea îi căpătase o culoare frumoasă de miere și ochii ei limpezi, pe pleoapele cărora aplică o tușă liliachie, străluceau pe chipul ei bronzat. Când de diferită se simțea de tână femeie care sosise la Pikos cu câteva zile în urmă, cu tenul palid și ochii încercănați!

Trecând prin fața camerei lui Jack, Caline îl auzi fluierând sub duș. Rezistă dorinței de a merge la el pentru a se duce în bucătărie și a-și pune un șorț. De când făcuseră cumpărături la Ilonika, încăperea părea mai atrăgătoare. Un coș de fructe era pus pe masa mică rotundă din stejar și proviziile ocupau o etajeră a bufetului. Caline se decise să frigă un pui la rotisor și să pregătească o salată de roșii ca garnitură.

Când Jack veni pe terasă după o oră, luna se reflecta într-o mare la fel de netedă ca o oglindă și aerul era înmiresmat de parfumul măslinilor. Cinară la lumina lumânărilor, în farfuria de porțelan pe care Caline le descoperise într-un bufet din bucătărie. Cum discutau de una și de alta, Caline se miră să constate cât de în largul ei se simțea cu Jack. Și când se gândea că chiar în dimineața aceea se hotărâse să plece la plimbare pentru a scăpa de prezența lui!

— La ce te gândești? întrebă Jack, în timp ce ea contempla marea cu un aer visător.

Caline întoarse spre el privirea în care dansau flăcările lumânărilor.

– Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi decis să merg să explorez plaja aceea, zise cu o voce dulce.

Jack îi adresa unul din zâmbetele sale cele mai irezistibile.

– Am fi făcut dragoste în altă parte, răspunse el liniștit. Mă decisesem să te urmez oricare ar fi fost programul tău.

– De aceea ai pretins că nu cunoști acea plajă, când ți-am arătat-o?

– Mă temeam să nu vorbești despre ea cu alții. Dacă ai fi menționat existența ei lui Stefan, de exemplu, ar fi putut dori să-și ducă stagiarii acolo. De aceea ți-am cerut să păstrezi secretul.

– Da, înțeleg. Dar nu crezi că, oricum, cineva va descoperi până la urmă grota aceasta? Nu poți să faci de gardă zi și noapte în fața intrării.

Jacke clătină din cap cu un aer grav.

– M-am gândit la asta. Mai ales când acești arheologi francezi au debarcat la Pikos să facă săpături. Din fericire, și-au stabilit tabăra pe versantul de nord al insulei, fără să se gândească să exploreze coasta de sud.

Bău din paharul de vin cu un aer gânditor înainte de a relua:

– Îmi dau seama că e numai un răgaz. Într-o zi, cineva va găsi grota și va face cunoscută descoperirea sa autorităților grecești. Sper că asta se va întâmpla cât mai târziu posibil.

– Și bunicul tău cunoștea existența grotei? Întrebă ea.

– Din păcate, nu. Dar cred că a fost mai bine. Nu s-ar fi putut stăpâni să nu dezvăluie descoperirea întregii lumi a arheologilor!

– Dar mi-ai spus că bunica ta cunoștea existența ei.

Jack schiță un zâmbet enigmatic.

– Sunt sigur că nu i-a spus niciodată. Îi era, fără îndoială, teamă să nu transforme grota în sit arheologic.

– Bietul de el! Și n-ai fost tentat să-i spui adevărul?

– A murit cu doi ani înainte de a face descoperirea. Altfel i-aș fi spus totul. Abia îmi închipui ce reacție ar fi avut dacă l-aș fi dus, ca pe tine în după-amiaza aceasta, în fața mozaicului. Ar fi rămas cu gura căscată, desigur...

Caline schiță un surâs.

– Dacă nu m-aș fi reținut, așa mi s-ar fi întâmplat și mie! Știi, n-am simțit niciodată o asemenea emoție în fața unei opere de artă. Mozaicul este atât de frumos, în acea grotă uitată...

Un licăr de tandrețe străluci în ochii lui Jack.

– Și tu ești foarte frumoasă, Calypso. Incredibil de frumoasă. Vino lângă mine.

Împinse scaunul și-i făcu semn să vină lângă el. Caline se supuse, cu inima strânsă. Jack o luă de mână și o așeză pe genunchi.

– Cum faci să fii atât de seducătoare? îi murmură el la ureche.

Cu o mână pe ceafă, începu să-i muște lobul urechii. Caline închise ochii pentru a se abandona mai bine senzațiilor voluptuoase care o cuprindeau. Jack îi sărută gâtul, apoi urcă încet până la gură, în timp ce cu mâna îi mângâia pielea. Corpul Calinei era din nou în flăcări. Cum îl putuse bănuî pe Jack că era un impostor? Privite acum, dubiile pe care le încercase față de el i se păreau ridicele și complet nejustificate. Când se gândea că, în urmă cu câteva zile, îl spionase, ascunsă în umbra unui măslin...

– Jack! exclamă ea deodată. Așteaptă. Am ceva să-ți spun.

– Hm?

– Am făcut un lucru îngrozitor.

– Ce? murmură el, lângă buzele ei.

– Când am fost la Ilonika, i-am scris o vedere Antoniei. Eram foarte furioasă pe tine, bâigui ea.

– De când te cunosc, ești furioasă pe mine, remarcă Jack zâmbind.

– Da, dar în ziua aceea i-am scris Antoniei că te consideram suspect și am rugat-o să verifice pe lângă Gerald Havelock dacă ești într-adevăr invitatul lui.

– Și ce-i cu asta?

Lipsa lui de reacție o copleși.

– Dar Jack, riști să-ți ceară să pleci. Așa cum o cunosc pe Antonia, va deforma ce i-am scris și-l va face să creadă că mă deranjezi.

Cu un nod în gât, adăugă:

– Poate ar trebui să-i dau un telefon s-o liniștesc și să-i spun că totul este în ordine.

– De ce? Dacă Gerald decide să vină, asta îți va oferi prilejul să-ți întâlnești idolul.

– Nu vreau să-l întâlnesc. Vreau să rămân cu tine.

– Credeam că erai una din admiratoarele lui cele mai înfocate. Va fi foarte decepționat să afle că nu mai dorești să-l cunoști.

– Nu-i vorba despre asta, Jack. Mi-aș reproșa extrem de mult dacă te-ai certa cu el din cauza celor ce i-am scris Antoniei.

– Nu-ți face griji, Caline. Eu nu-ți reproșez nimic.

Caline scutură din cap.

– Mi-aș reproșa dacă te-ar da afară.

– Nu și dacă ai veni cu mine.

Brățele lui se strânsă din nou în jurul ei.

– O vei face?

– Da, răspunse ea fără să ezite.

– Ești sigură? Ce a pățit Calypso, care ezita să-și părăsească Anglia natală pentru a se arunca într-o aventură?

– Te-a întâlnit pe tine! exclamă ea râzând.

Jack râse și el, strângând-o cu dragoste la piept. Apoi redeveni serios și-și cufundă ochii în ai ei.

– Calypso. Și eu trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Dar se întrerupse pentru a ciuli urechea. Zgomotul unui motor de vapor răsuna în depărtare. Caline simți că mâinile lui Jack se crispează pe umerii ei.

– Iartă-mă, draga mea, trebuie să fie Spiro.

Se ridicară amândoi în același timp și-și întoarseră privirea spre mare. La oarecare distanță de chei, farul unui iaht străpungea noaptea. Caline îl examinează pe Jack pe furis. Avea chipul încordat și privirea bănuitoare. Ce problemă putea să-l frământeze? Întâlnirile lui cu Spiro aveau oare vreo legătură cu grotă? Câteva momente mai târziu, iahtul acosta și cineva sărea pe chei pentru a-l ancora. Puțin după aceea, Spiro apărut pe scări cu o expresie și mai întunecată decât de obicei. Îndată ce-l văzu pe Jack, începu să vocifereze ridicând brațele spre cer.

Deși nu înțelese nici o boabă din conversație, Caline ghici că se întâmplase ceva grav. Jack îl chestiona pe Spiro pe un ton sec, ca și cum voia să știe situația în cele mai mici detalii. Evident, Spiro dorea ca Jack să meargă cu el undeva. Jack păru să ezite un moment, apoi se întoarse spre ea cu un aer stingherit.

– Trebuie să plec, Calypso. E foarte important.

– S-a întâmplat ceva la grotă?

Chipul lui Jack se crispă.

– De ce mă întrebi asta?

– Pentru că e singurul lucru care pare că are importanță pentru tine! exclamă ea.

De ce nu-i spunea ce se întâmpla? Brusc, Caline se simți coplesită de un sentiment de frustrare și de ciudă. Nu avea încredere în ea?

Jack veni la ea și-i luă fața în mâini.

– Nu spune asta, Calypso. Știi bine că nu-i adevărat.

O sărută pe buze cu mare delicatețe, apoi îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

– Deocamdată, nu pot să-ți spun mai mult. Îmi pare rău.

Înainte de a-i lăsa timp de replică, se întoarse la Spiro și dispărură în noapte.

O dată singură, Caline se lăsă să cadă pe scaun, cuprinsă de tristețe. Plecase fără să-i dea cea mai mică explicație. De ce? Își asuma un pericol? La acest gând, simți un fior de spaimă. Numai să nu i se întâmple ceva!

Ceva îi spunea că această plecare subită avea legătură cu grota. Nu-i spusese Jack că Spiro cunoștea existența mozaicului? Degeaba încercase să-și alunge prejudecățile din minte, dar bărbatul acesta nu-i inspira încredere. Din ce motiv avea Jack de-a face cu acest tip cu o mutră bună de spânzurătoare?

Un val de gânduri i se învârteau în minte. Încercând o nevoie subită să se miște, Caline începu să strângă masa. După ce îngrămădi farfuriile, paharele și tacâmurile în chiuvetă, spălă repede vesela și apoi se întoarse să se așeze pe terasă. Florile pe care le pusese într-o vază de ceramică albastră degajau un parfum delicios. Calinei îi veni brusc ideea să le ducă la ea în cameră. Oricum, nu servea la nimic să aștepte întoarcerea lui Jack pentru că, fără îndoială, nu va reveni înainte de miezul nopții. Luă vaza și merse la ea în cameră, având grijă să nu verse apa pe scări. Dar când se pregătea să o pună pe noptiera ei,

îngheță. Vaza era aproape de aceeași mărime cu statueta din grotă. Brusc, își aminti unde îl văzuse pe Jack manipulând un obiect de aceeași dimensiune, cu mii de precauții.

Era a doua zi după sosirea ei, când îl văzuse pe chei în compania lui Spiro. Acesta din urmă îi înmânase un pachet ambalat cu grijă, pe care Jack îl dusesse în interiorul vilei. Ce conținea acel pachet? Cu puțin noroc, poate se mai găsea încă aici.

Concentrată asupra gândurilor ei, Caline puse vaza pe masă și se așeză pe pat. Acest pachet ar fi putut cu siguranță să o facă să înțeleagă ce se întâmpla. Era vorba de o a doua statueta? Dar de ce Jack o ascunsese în vilă, când îi subliniasse importanța păstrării intacte a grotei?

Exista desigur, o explicație posibilă la toate aceste expediții nocturne misterioase, dar Caline refuza să o creadă. Jack nu era cu siguranță capabil de așa ceva! Totuși, fără voia ei, Caline începu să reflecteze la această perspectivă. Dacă Jack și Spiro se decisese să vândă obiectele prețioase din grotă pe piața neagră? Asta ar explica de ce Jack se temea că secretul său putea fi divulgat. De altfel, dacă ea nu s-ar fi decis să exploreze plaja, i-ar fi vorbit vreodată de grotă?

Inima i se strânse la gândul că Jack ar fi putut s-o mintă; dar la urma urmei, ce știa despre el, în afară de faptul că era un amant minunat?

Pe de altă parte, Jack îi oferise o explicație plauzibilă în privința grotei. Atunci, de ce să caute mai departe? Această poveste cu traficul de statuete părea puțin prea romantică pentru a fi adevărată.

Trebuia totuși să caute misteriosul pachet? Poate că nu conținea decât o sticlă de whisky! Dar dacă totuși conținea altceva?

Incapabilă să reziste mai mult curiozității, Caline coborî în salon și începu să exploreze sertarele și dulapurile. Era stăpînită de un sentiment de culpabilitate, dar nu mai putea da înapoi. Trebuia să știe cine e Jack. Din salon nu află nimic. Urcă la primul etaj pentru a scotoci în camerele neocupate, dar nu se afla nimic în șifoniere, nici sub paturi. Rămînea camera lui Jack.

Cu mîna pe clanța ușii, Caline ezită din nou. Și dacă aștepta întoarcerea lui? Jack va accepta probabil să-i spună ce conținea pachetul livrat de Spiro. Dar cum să știe dacă-i spune sau nu adevărul? Haide, trebuia acționat cât mai era încă timp. Dacă i-ar fi vorbit deschis lui Jack despre pachet, l-ar putea ascunde acolo unde nu l-ar mai fi găsit niciodată... Luându-și inima în dinți, Caline deschise ușa.

Camera lui Jack era o încăpere mare cu pereții zugrăviți în alb, mobilată sobru în stilul local. Un pat larg, acoperit de o pilotă de damasc ocupa centrul. Caline căută mai întâi în șifonier, fără rezultat. Observă atunci un cufăr vechi lângă un perete, sub un tablou. Cuferele nu serveau oare pentru a ascunde comori? Cu inima bătându-i tare, Caline deschise capacul cufărului din lemn masiv și-și reținu respirația. Pachetul era acolo, aranjat cu grijă, între două teancuri de cearșafuri. Caline îl ridică delicat și-l puse pe pat, apoi cu degete tremurînde, desfăcu ambalajul, avînd grijă să nu rupă hîrtia. Era o statueta de lemn, aproape identică celei din grotă. Aparent, cele două statuete erau perechi. Trăsăturile figurii erau sculptate cu aceeași delicatețe și Caline îi găsea aceeași expresie puțin visătoare pe care o admirase la cealaltă figurină. Brusc, îi dădură lacrimile.

De ce îi ascunsese Jack existența acestei a doua statuete? Pretinsese că nu este interesat de valoarea comercială a acestor

obiecte. Dar, în acest caz, de ce nu lăsase statueta în grotă? Exista o parte de sinceritate în ceea ce-i spusese pe plajă?

Devenise oare amantul ei pentru a se asigura de tăcerea ei? Caline refăcu pachetul și-l puse la locul lui înainte de a se întoarce în camera ei. Va aștepta întoarcerea lui Jack ca să-i ceară explicații.

Dar, epuizată de o zi bogată în emoții, Caline sfârși prin a adormi. Când se trezi a doua zi dimineață, temerile ei se estompaseră și reacția ei i se păru ridicolă și disproporționată. Puțin rușinată, se gândi că Jack va descoperi că intrase în camera lui. Lăsase oare totul în ordine? Nu uitase să netezească pliurile pilotei înainte de a ieși? Găsise o statueta și ce-i cu asta? Poate că Jack o adusese acasă pentru a o examina în condiții mai bune. De aici până să tragă concluzia că voia s-o vândă, era un pas... Trebuia să-l acuze că e traficant de opere de artă? Toate astea pentru că era furioasă deoarece își petrecuse restul serii singură.

Trebuia să-i mărturisească lui Jack că-i scotocise camera? Ar fi mai cinstit. Dar, pe de altă parte, Caline se temea de reacția sa. Putea să nu mai aibă niciodată încredere în ea? Fără să știe însă ce să-i spună, Caline își puse o rochie și plecă în căutarea lui Jack.

Îl găsi în bucătărie, aplecat asupra unui blocnotes pe care scrisese deja câteva rânduri. Îndată ce o văzu intrând, un zâmbet îi lumină fața.

– Calypso! Abia așteptam să te văd în dimineața asta! Tocmai îți scriam un bilet.

Se ridică pentru a veni s-o ia în brațe. Toate dubiile care o asaltaseră pe Caline noaptea trecută se evaporaseră imediat. Când Jack puse stăpânire pe buzele ei, îl lăsă fericită să simtă căldura corpului său lângă al ei, amețită de parfumul puțin picant al apei lui de toaletă.

– Plecai? îl întrebă ea când buzele lor se despărțiră.
– Da, voiam să mă duc în port să cumpăr pește proaspăt pentru cină. Și de data asta, eu fac mâncarea. Vrei să mergi cu mine? Luăm micul dejun la tavernă.

Cum să reziste unui zâmbet atât de luminos?

– De acord, răspunse Caline. Mă duc să-mi iau pălăria.

În timp ce mergeau pe cărarea care șerpuia printre măslini, Caline se decise să abordeze subiectul care-i stătea pe inimă.

– La ce oră te-ai întors acasă?

– Trebuie să fi fost ora unu. Am venit la tine în cameră, dar dormeai adânc. N-am avut inima să te scol. De fapt, nu dorința îmi lipsea adăugă el cu un zâmbet fermecător.

– Totul s-a... petrecut bine?

Chipul lui Jack se întunecă. Păru că se gândește câteva clipe înainte de a răspunde.

– Pentru a fi cinstit, nu tocmai.

Ochii Calinei se umbriră de neliniște.

– Ce se întâmplă, Jack?

– Dacă vrei să aștepti până diseară, îți promit să-ți explic totul. Ți convine?

Caline simți o ușurare imensă. Jack îi va spune totul. În seara aceea, misterul statuei va fi elucidat. Îndată ce-i va explica ce însemnase escapada din noaptea trecută, îi va mărturisi că intrase în camera lui și-i va cere iertare.

– Bine. Ne-am înțeles. Vorbim despre asta la cină.

Când ajunseră să vadă portul, velierele pe care le observaseră în ajun erau ancorate la chei.

– Am avut dreptate. Stefan a revenit, observă Caline, arătând cu degetul în direcția portului. Sunt velierele lui.

Jack se încruntă.

– Da, într-adevăr. Dar mă miră că mai sunt aici la ora asta. De obicei, ridică ancora la primele licăriri ale zorilor.

De data asta, echipajul nu părea pregătit să plece. Cea mai mare parte a stagiatorilor se bronzau, lungiți pe punte, în timp ce alții întindeau lenjerie pe o frânghie suspendată între două catarge, discutând cu voioșie. Caline îi observă atunci pe Stefan și Nikki. Erau așezați pe terasa tavernei și păreau în plină discuție. Piciorul lui Nikki, acoperit cu un bandaj, se odihnea pe un taburet.

– Ohe! exclamă americana îndată ce-i văzu apropiindu-se. Veniți să stați cu noi.

– Bună ziua, Nikki, zise Jack cu un aer vesel. Ce ți s-a întâmplat? Ți-ai sucit glezna?

În timp ce Jack se apleca spre ea s-o sărute, Stefan se ridică s-o întâmpine pe Caline.

– Încântat să te revăd Caline. Ce mai faci?

Decisă să-l inducă în eroare pe Jack, Caline îi adresă cel mai fermecător surâs al ei.

– Foarte bine, mulțumesc.

Stefan se mulțumi să-l salute pe Jack cu un semn scurt din cap, înainte de a se reășeza.

– N-ai cunoscut-o încă pe Nikki, mi se pare? o întrebă Stefan pe Caline.

Aceasta se forță să-i zâmbescă lui Nikki, dar nu primi în schimb decât o privire ostilă. Era clar, chiar dacă nu știa ce se întâmplase între ea și Jack, că Nikki o considera drept o rivală.

– Ei bine, povestește-ne ce ți s-a întâmplat, Nikki, reluă Jack pe un ton călduros.

– Am căzut și mi-am luxat glezna.

Nikki își puse un cot pe masă, excluzând-o astfel pe Caline din discuție.

– Este vina mea, continuă ea cu accentul ei tărăgănat care-i trăda originea californiană. Am alergat în partea din față a vasului ca să cobor o velă și mi-am prins piciorul în niște corzi.

Izbucni în râs.

– Și când mă gândesc că chiar în ziua aceea am ținut un discurs întregului echipaj despre precauțiile pe care trebuie să ți le iei la bordul unui velier. Să te uiți unde pui piciorul făcea parte din primele recomandări! M-am acoperit de ridicol.

– Te doare? Întrebă Caline, care nu voia să pară insensibilă la necazurile lui Nikki.

– Atâta timp cât țin piciorul ridicat, este suportabil. Dar îndată ce sunt la bord, e un infern. Dacă nu am grijă, toți ar călca pe piciorul meu.

Jack îi adresează un zâmbet compătimitor. Caline simți imediat un junghi de gelozie și trebui să se rețină să nu facă vreun comentariu sarcastic. O gleznă luxată, nu era totuși sfârșitul lumii!

– Tocmai ne întrebam dacă Nikki n-ar face mai bine să rămână la țarm câteva zile, remarcă Stefan.

În fața chipului său cinstit și deschis, Caline se întrebă încă o dată de ce Jack se arăta atât de ostil față de el.

– Nu vrem să încerce să manevreze cu o gleznă bandajată. Și apoi, noii noștri stagiați se descurcă foarte bine. Cred că mă pot descurca singur cu ei într-o croazieră de câteva zile.

– Știi cât mă supără asta, Stefan. E atât de important să asigur coordonarea între echipe, mai ales în primele zile. Și tu vei fi prea ocupat ca s-o faci...

– Nu-ți faci griji, Nikki. Totul va fi bine. Nu dorec decât ca glezna ta să se vindece cât mai repede posibil.

Nikki scoase un oftat.

– O să mă plictisesc, singură aici.

– Dar nu, haide, interveni Stefan. Jack se va ocupa de tine.

Nu-i așa Jack?

Acesta din urmă încuviință.

– Bineînțeles. N-ai de ce să-ți faci griji pentru ea.

Nikki se întoarse spre Jack cu un surâs radios, care străpuse inima Calinei ca o săgeată înveninată.

– O! Jack! Știi că mi-ar plăcea? Să rămâi cu mine în momentul în care velierele vor pleca. Mi-e groază de despărțiri și nu mă văd rămând singură pe chei fluturând batista.

– Înțeleg.

Caline își dădu seama că strânsese din pumni pentru a-și stăpâni furia. Sclifoselile lui Nikki o iritau, dar nu la fel de mult ca atitudinea lui Jack. De la venirea lor la tavernă, nu avea ochi decât pentru Nikikki. Este adevărat că tânăra femeie era deosebit de atrăgătoare, cu părul ei blond lung care flutura pe umeri. Purta o bluză bleumarin cu decolteul adânc și un șort alb care-i puneă în valoare picioarele bronzate. În comparație cu ea, Caline se găsea îngrozitor de palidă și de prost îmbrăcată. De ce nu-și pusese rochia de satin bleu-turcoaz decât această fustă de bumbac înflorată, ale cărei culori păreau decolorate?

Posomorâtă, îl urmărea pe Jack în timp ce Katerina le servea cafea. Se înșelase în privința lui? Prezența lui Nikki lângă ei o făcea să-și pună unele întrebări. Jack părea că simte o mare plăcere să stea la taclale cu ea. Și asta nu era deloc uimitor! Nikki era atât de veselă! Caline se gândi că în comparație cu ea trebuia să-i pară extrem de serioasă. Nu se va plictisi curând de firea ei rezervată pentru a prefera exuberanța lui Nikikki?

– De ce n-ai veni să petreci câteva zile la vilă? îi propuse el brusc. Caline și cu mine ne-am putea ocupa de tine.

Vexată, Caline își întoarse privirea pentru a-și ascunde ciuda. Cina lor de îndrăgostiți rămânea baltă! Nikki, ai cărei ochi străluceau de bucurie, își oferi totuși luxul să se lase rugată.

– Acasă la tine Jack? Ești foarte amabil. Dar asta riscă să-ți complice viața. Nu vreau să-ți creez griji suplimentare.

– Bineînțeles că nu, replică Jack, fără măcar s-o consulte din priviri pe Caline. Vom fi încântați să te avem oaspete. O să ne distrăm bine, toți trei.

– Adevărat? Ești atât de amabil, Jack gânguri Nikki. Nu-i așa, Stefan?

– Absolut.

Nikki puse o mână peste cea a lui Jack.

– Sunt atât de fericită! Mi-era atât de teamă să petrec trei zile plictisindu-mă, așteptând într-o cameră de gazdă!

Ochii ei verzi se întoarseră spre Caline, care se forță să păstreze un chip de marmură, apoi reveni la Jack.

– Am o idee minunată. De ce nu mi-ar ține Caline locul?

Se întoarse din nou spre Caline, cu un licăr de triumf în fundul ochilor.

– Stefan intenționa să-ți propună să organizăm împreună cu ceilalți un grătar. Dar o croazieră de câteva zile va fi mult mai amuzantă.

– Bineînțeles, supralicită Stefan. De ce nu m-am gândit mai devreme?

Fără a-i lăsa timp Calinei să relice, continuă:

– Te-ai putea instala în cabina lui Nikki. Vom avea velierul numai pentru noi, pentru că sunt mai puțini stagiați săptămâna asta.

Se întoarse din nou spre Nikki cu un aer jovial.

– Ai dreptate, Nikki. Nu văd de ce Jack și cu tine nu v-ați distra bine împreună.

Așadar, Stefan se gândea și el că Jack și Nikki doreau să fie singuri, numai ei doi...

Jack arbora o mină sumbră.

– Trebuie să lucrezi la ilustrațiile tale, Caline. Nu cred că e cel mai bun moment să pleci în croazieră.

– Va avea timp să recupereze la întoarcere, Jack, interveni Nikki. Ar fi păcat să rateze o ocazie atât de frumoasă!

Caline ezita. Nu avea chef să-i lase partea frumoasă lui Nikki. Dar, pe de altă parte, Jack îi propusese să stea la vilă și asta fără să-i ceară acordul. Ce concluzie trebuia să tragă?

– Haide, Caline. Lasă-te tentată, insistă Stefan. Timpul e perfect. Navigația va fi foarte agreabilă.

– Caline a venit aici să deseneze, remarcă Jack. Nu ca să navigheze.

Stefan ridică din sprâncene, contrariat.

– Oricum, nimic nu mă împiedică să-mi iau blocul de schițe, declară Caline cu o notă de sfidare în glas. Cred că ai dreptate, Stefan. Ar fi o prostie să nu profit de această ocazie.

– Atunci, e da?

Caline dădu din cap.

– Accept cu mare plăcere. Croaziera îmi va schimba ideile.

– Genial! exclamă Stefan.

Sări imediat în picioare.

– Să mergem să-ți luăm sacul, Nikki. Vom preveni echipajul că vom face apelul într-o oră. Asta îți va lăsa suficient timp să te pregătești, Caline?

Cu un nod în gât, Caline încuviință cu un semn din cap. Dumnezeu, de ce acceptase această invitație? Dar acum era prea târziu să dea înapoi.

Când Nikki reveni, șchiopăta cu atâta sânguință încât Jack hotărî s-o ducă în brațe până la vilă. Dinspre partea ei, Caline se ocupa de sacul ei.

– Ești un înger, Caline, exclamă Nikki cu cel mai fermecător zâmbet al ei.

„Și pe deasupra își bate joc de mine“ își zise Caline strângând din dinți.

Ca de obicei, Nikki monopoliză atenția lui Jack pe tot parcursul, ceea ce lui nu păru să-i displacă. Dimpotrivă! Râdea mult și nu pierdea ocazia s-o tachineze pe Nikki privind stângăcia ei. Totuși, când se întoarse spre Caline, privirea îi devenea dură.

„De ce mă privește astfel? Totul este din vina lui, se gândi Caline profund iritată. Dacă nu s-ar fi arătat atât de atent cu Nikki, n-aș fi acceptat niciodată invitația lui Stefan.“

Cu inima grea, se gândi că Nikki și Jack vor cina fără îndoială la lumina lumânărilor pe terasă. Și după aceea, ce se va întâmpla? Vor urca în camera lui Jack? Nebună de gelozie, Caline iuți pasul sub pretextul că Stefan o aștepta și-i anunță în trecere că va lăsa sacul lui Nikki pe culoar. Apoi, fără să aștepte, traversă livada de măslini cu pași mari și trânti ușa vilei după ea.

Capitolul 8

Caline urcă în fugă în camera ei și-și strânse în grabă cele câteva lucruri de care avea nevoie. În momentul în care coborî scara, Jack apăru în hol.

– Calypso! Trebuie să vorbim. Îți datorez explicații.

Caline își strânse instinctiv sacul cu lucruri la piept și continuă să coboare treptele.

– Asta poate să aștepte. Oricum, ce importanță are?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu știu nici cine ești, nici ce faci aici, Jack și mă întreb dacă vreau să știu.

– Ți-am promis că îți voi spune totul în seara asta.

– Dar acum ai alte planuri, nu-i așa? murmură ea pe un ton caustic. Nu-ți face griji. Voi aștepta.

Brusc, Jack îi prinse încheietura mâinii și i-o strânse până la durere.

– N-am încredere în Stefan, murmură el printre dinți.

– Și eu am mai multă încredere în el decât în tine. El, cel puțin, nu m-a mințit niciodată.

– Nu te-am mințit!

Ochii lui Jack, de un albastru de oțel, aruncau fulgere. Păru că vrea să-i spună ceva când Nikki își făcu apariția pe culoar.

– Vila asta este splendidă, Jack! exclamă ea veselă.

Caline simți imediat menghina slăbindu-i încheietura mâinii. Profită de ocazie să-l ocolească pe Jack și să se îndrepte spre ușa de la intrare. Când să iasă, se întoarse spre el.

– Te las să te ocupi de invitata ta, îi zise cu o voce șuierătoare. Arată-i cât de amabil ești când cineva știe cum să te ia!

O expresie de uimire și totodată de mânie apărură pe chipul lui Jack, dar înainte de a putea să-i răspundă, Caline trânti ușa. Avu totuși timp s-o audă pe Nikki invitându-l pe terasă înainte de a coborî scările.

Cu obrajii scăldați în lacrimi, Caline merse poticnindu-se pe cărare, apoi trânti poarta grădinii și coborî alergând spre port. Nu se opri decât când ajunse în piațeta satului pentru a-și șterge lacrimile și a-și recăpăta suflul. Nu se putea prezenta într-o asemenea stare în fața stagiarelor lui Stefan! Dar spre marea ei ușurare, când ajunse pe chei celelalte trei veliere se îndreptau cu ajutorul motoarelor spre intrarea portului. Stefan se agita pe ultimul velier, strigând ordine celor doi stagiari de vreo douăzeci de ani. Din fericire pentru Caline, era prea ocupat pentru a-i remarca ochii înroșiți și expresia abătută.

– În sfârșit, iată-te, Caline! exclamă el cu un zâmbet larg. Urcă repede, suntem gata de plecare.

Îi luă cu un gest prompt sacoșa și o ajută să se urce pe pasarelă.

– Bun venit la bord! În cele din urmă totul s-a aranjat de minune, nu-i așa? Știam că Nikki spera să poată sta la vilă, dar nu

mă gândisem să te propun în locul ei. Ideea a fost excelentă. Jack și Nikki sunt încântați să fie în sfârșit singuri și eu să te am parteneră.

Se aplecă spre ea pentru a-i murmura la ureche:

– Cât despre tine, nu trebuie să fii supărată că scapi de compania lui Jack pentru câteva zile. Știu că nici tu nu-l ai la inimă.

– Oh! Lucrurile se aranjaseră între noi, răspunse ea cu o voce gâtuită.

Dar Stefan nu auzi ce-i spusese. Se dusesse să se instaleze la prora pentru a dirija manevra.

Oricum, nu putea fi supărată decât pe ea însăși, se gândi ea, nefericită. Era vina ei dacă Stefan crezuse că îi face un bine. Când îl întâlnise la Ilonika, îl lăsase într-adevăr să înțeleagă că nu era în termeni buni cu Jack.

Dar de ce acceptase să plece în croazieră? De ce? Îndată ce ieșiră din port, briza umflă pânzele și vasul începu să se încline pe o parte. Așezată în spate, Caline contempla marea cu un aer absent. Nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Jack și la Nikki.

„Sunt încântați să fie în sfârșit singuri numai ei doi“ spusese Stefan. Aceste cuvinte îi sfâșiau inima. Așadar, Nikki prevăzuse să-i ceară ospitalitate lui Jack? Caline se întreabă dacă își luxase într-adevăr glezna sau dacă nu inventase acest pretext pentru a fi invitată de Jack. Fără îndoială, îi va cere s-o ducă până la pat, pentru că încăperea ei se găsea la etaj? La acest gând, pe Caline o trecu un fior de gheață. Nu-i era greu să și-o închipuie pe Nikki în brațele lui Jack, părul ei blond lung plutindu-i pe spate, ochii ei verzi fixați asupra lui, oferindu-se sărutărilor. Ce bărbat ar

putea rezista unei asemenea invitații? Nikki nu era numai frumoasă, era veselă și amuzantă. De altfel, Jack era să-i aprecieze mult umorul.

În timp ce se afla în prada acestor gânduri sumbre, Stefan veni la ea pe punte.

– Ești complet visătoare, Caline, remarcă el, luând loc lângă ea. La ce te gândești?

Caline ridică din umeri și-și puse bărbia pe genunchi.

– La nimic în mod deosebit. Marea mă face melancolică.

Stefan schiță un zâmbet.

– Cum poți fi melancolică atunci când soarele strălucește și apa este atât de transparentă? Nu e minunat?

Caline clătină din cap fără convingere. Dar privind în jurul ei, observă că unul din stagiari termina de coborât pânzele.

– Ne oprim deja?

– Da. Am reperat un golfuleț cu câțva timp în urmă. Ți-am promis să facem explorări. Iată ocazia să descoperim o plajă pe care poate nimeni n-a călcat-o încă. Ne ducem acolo cu barca. Vino!

Când se ridică să-l urmeze, Caline își dădu seama cu spaimă că ancoraseră chiar în fața plajei unde fusese cu Jack. Mai departe, pe faleză, se zărea vila Athena, pe jumătate acoperită de plante câțărătoare. Inima ei se strânse. Numai să nu descopere Stefan grotă! Jack ar fi capabil să creadă că îl trădase și că îl dusesse din proprie inițiativă. De altfel, dacă mai era la vilă nu scăpase să observe că unul din veliere se îndrepta spre mica plajă. Doamne, ce va crede? Trebuia să-l împiedice neapărat pe Stefan să exploreze această plajă.

Caline îl ajunse la spatele vasului, unde verifica materialele de scufundare.

– Cunosc plaja asta, Stefan. E foarte mică și fără prea mare interes. Nu cred că este potrivită pentru grătar.

Ridicând capul, ochii lui o fixară cu intensitate.

– Ai văzut grote aici? Am făcut multe scufundări pe această coastă și am găsit deseori grote subterane.

Caline nu se putu împiedica să roșească ușor.

– Nu. Din câte mi-aduc aminte, nu existau. De fapt, plaja asta nu avea nimic deosebit de atrăgător.

Stânjenită, se prefăcu absorbită în contemplarea peisajului pentru a evita să-i întâlnească privirea. Dar Stefan rămase inflexibil.

– Atâta timp cât suntem aici, să mergem. Poate vom descoperi ceva.

Caline nu putu face altceva decât să coboare în barca pneumatică legată în spatele velierului. Stefan i se alătură și dezlegă barca. Apoi se așează pe mica bancă centrală și începu să vâslească.

Caline spera în mod confuz că va face cale înapoi când își va da seama că plaja era minusculă, dar Stefan vâsli cu hotărâre până la țărm. Îndată ce barca ajunse pe nisip, sări din ea. În timp ce făcea turul plajei, Caline se așează pe nisip, emoționată să regăsească locul unde în ajun, Jack și cu ea se iubiseră. Cu ochii fixați pe sol ca și cum căuta acolo urma corpurilor lor, Caline își aminti pasiunea care-i dusesese pe amândoi spre culmile plăcerii și voluptății. În brațele lui Jack, dragostea se trezise în ea cu toată forța, cu toată intensitatea. Va mai cunoaște oare într-o zi o plăcere atât de desăvârșită? Nimic nu era mai puțin sigur, acum. La ora asta Jack era poate în brațele lui Nikki.

Cu inima străpunsă de durere, își întoarse privirea de la această plajă cu nisip alb pentru a privi în direcția falezei. Brusc, îl văzu pe Stefan. Ajunsesese aproape de intrarea grotei. Caline își ținu respirația, întrebându-se dacă va descoperi breșa. Dar el trecu prin fața stâncii care o ascundea fără să se oprească și merse de-a lungul plajei până la mare. Acolo, escaladă câteva stânci și scrută cu atenție fundul apei, ca și cum căuta ceva precis.

După câteva minute, Caline îl văzu ușurată venind spre ea.

– Această plajă nu este lipsită de farmec! exclamă el.

Cu ochii fixați asupra Calinei, părea că-i pândește reacția.

– Mi se pare mai frumoasă decât prima oară când am venit aici. Poate este o chestiune de lumină?

Vocea nu-i tremurase, dar își simțea inima bătând să se rupă.

– În orice caz, reluă Stefan, plaja asta ar putea fi foarte potrivită pentru un grătar. Este orientată spre sud și adăpostită de vânturi. Este exact ce ne trebuie.

Cu un nod în gât, Caline își reprezentă plaja pusă la dispoziția tuturor navigatorilor începători pe care Stefan avea să-i recruteze în cursul sezonului. Țipetele și râsetele lor vor tulbura liniștea ei. Și, într-o zi sau alta, cineva va descoperi intrarea grotei.

– Rămâne faptul că accesul este dificil. Velierele vor fi obligate să ancoreze destul de departe din cauza stâncilor, obiectă ea.

Stefan o privi cu atenție.

– Da, ai dreptate. Mă întreb dacă nu putem găsi ceva mai bun. Cine știe, cu puțin noroc, vom descoperi plaja ideală în cursul croazierei noastre.

Caline fu cuprinsă de o ușurare imensă, dar se forță totuși să-și ascundă emoția. Împinseră barca pneumatică în apă, apoi Stefan o ținu cât timp Caline se urcă la bord. Vântul se pornise și valuri mici încrețeau suprafața apei.

— Sunt sigur că te vei distra bine în cursul zilelor următoare, declară Stefan care vâslea viguros în direcția velierului. Mult mai mult decât dacă ai fi rămas la vilă. Grupul din această săptămână este foarte simpatic.

Caline își lăsa privirea să rătăcească de-a lungul coastei, până la micul cub alb al vilei Athena. Se gândi cu invidie că Jack și Nikki erau probabil instalați pe terasă și se bronzau pe șezlonguri. Lui Nikki puțin îi păsa că nu participa la grătar! Vor cina oare la lumina lumânărilor pe terasă sau vor alege salonul, mai intim și mai confortabil? Caline alungă acest gând din minte. Trebuia să înceteze să mai fie obsedată de Jack. Oricum, făcuse alegerea invitând-o pe Nikki. Întorcându-se spre Stefan, reuși să schițeze un zâmbet.

— Și eu, Stefan, sunt convinsă că această croazieră va fi foarte reușită.

În realitate, zilele care urmau fură cele mai lungi și cele mai plicticoase din viața ei. Așa cum spusese Stefan, noii stagiați formau un grup de băieți de viață, veseli, simpatici și nostimi. Caline făcu tot ce putu ca să se amuze și să râdă în compania lor, dar inima nu-i era acolo. Jack îi lipsea extrem de mult. Era atât de nerăbdătoare să-l revadă!

Totuși, Stefan se arăta foarte atent față de ea. Când o chestionase pe plajă, avusese o impresie ciudată, ca și cum descoperea brusc un alt Stefan decât cel pe care credea că-l cunoaște, dar imediat după aceea, impresia dispăruse. Plaja

aceea o făcea să se simtă ciudat și să-și închipuie Dumnezeu știe ce. Îi fusese atât de teamă să nu descopere grota!

În orice caz, avertismentul lui Jack în privința lui Stefan i se părea complet de neînțeles. Dacă l-ar fi văzut în mijlocul stagiatorilor, prietenos și jovial, și-ar fi schimbat cu siguranță părerea. În mai multe rânduri, îi dăduse de înțeles că-i plăcea, dar Caline ignorase mereu aluzia. Desigur, Stefan era un companion fermecător, dar nu avea ochii luminoși ai lui Jack, nici zâmbetul lui.

De când părăsiseră Pikos, nu trecea o oră fără să se întrebe ce făceau în acel moment Jack și Nikki. Erau întinși pe nisip sau înlănțuiți la malul apei? O sărutase oare Jack? Încercă fără prea mare succes să schițeze câteva peisaje, dar chipul lui Jack sfârșea prin a-i apărea într-un loc sau altul al lucrului ei. Își dădea seama că nu-i era deloc dificil să-l deseneze din memorie. Fiecare mic detaliu era gravat în mintea ei: alunița de pe obrazul drept, ridurile minuscule care-i marcau colțurile ochilor, o mică cicatrice pe care o avea deasupra sprâncenei. Când desenul era terminat și-i privea chipul cu expresia ironică, o cuprinsese o suferință profundă și corpul îi ardea de dorință să-l revadă.

Zilele treceau cu o încetineală descurajantă. Când, în cele din urmă, ajunseră să vadă micul port Pikos și șirul de case albe mărginind faleza, Caline își simți inima plină de bucurie. În cursul acestei croaziere, admiraseră locuri splendide, faleze abrupte cu stânci aproape roz, coline acoperite de chiparoși, de portocali și lămâi, în vârful cărora se ridica uneori câte o capelă mică în întregime albă, golfuri cu ape adânci și calme, mărginite de plaje fascinante. Și, totuși, fără Jack, aceste locuri i se păruseră triste și fără viață. Era pentru prima oară după trei zile, când se simțea atât de emoționată de frumusețea unui peisaj.

După o jumătate de oră, toată lumea era la tavernă pentru a bea un ultim pahar. Caline profită să-și ia rămas-bun de la stagiari, care urmau să ia avionul chiar a doua zi, unii spre Statele Unite, alții spre Anglia sau Australia și să-i mulțumească lui Stefan.

– Sunt fericit că te-ai distrat bine în compania noastră, Caline, îi spuse el.

Caline îl privi uimită pe Stefan, dar expresia lui păru pe deplin sinceră. Nu sesizase tristețea ei... Se felicită în sinea ei pentru talentele de actriță și își luă rămas-bun de la micul grup, cu sacul pe umăr.

În timp ce urca o străduță cu casele văruiate în alb, auzi răsunând o voce gravă în spatele ei. Spre marea ei surpriză, se întoarse pentru a-l descoperi pe Spiro, care alerga în direcția ei, tamponându-și fruntea cu batista. Ce voia de la ea? Caline se încruntă, imaginându-și că voia să-i transmită vreun mesaj pentru Jack, dar când ajunsese la vreo zece pași de ea, văzu că avea niște scrisori în mâna dreaptă. Vorbind, arătă cu degetul spre larg, unde se vedea feribotul care făcea naveta o dată pe săptămână între Pikos și Ilonika.

– Aceste scrisori au venit cu feribotul? întrebă ea.

Spiro clătină din cap. Caline se îndoia că înțelesese ce-l întrebase, dar se mulțumi cu această explicație. Spiro îi întinse scrisorile și-i spuse din nou ceva în grecește. Fără îndoială, îi cerea să le ducă la vilă, ceea ce îl scutea să mai meargă el însuși până acolo.

– Bine. O să i le dau lui Jack.

Spiro zâmbi – Caline constată cu uimire că chipul lui devenea aproape agreabil când zâmbea – și-i făcu un mic semn cu mâna înainte să coboare din nou spre port.

Mergând, Caline examinează plicurile. Toate erau adresate lui Gerald Havelock, cu excepția uneia, care-i era destinată. Caline recunoscuse imediat scrisul drept și strâns al Antoniei. Fu cât pe ce să rupă plicul ca s-o citească imediat, dar se răzgândi. Scrisoarea putea aștepta. Era grăbită să-l vadă pe Jack. Și dacă nu era acolo? Dacă plecase să se plimbe cu Nikki? Cuprinsă de panică, Caline îndesă scrisorile în buzunar și iuți pasul.

Când ajunse la vilă, era o liniște totală. Cu inima bătându-i mai repede, împinse ușa salonului. Jack și Nikki erau instalați în fotolii și citeau liniștiți. Un fond de muzică plăcută provenea de la un mic magnetofon pus pe masa joasă. Păreau atât de relaxați și în largul lor încât bănuielele Calinei reapărură imediat.

– Calypso! exclamă Jack, ridicându-se din fotoliu.

I se adresase pe un ton vesel, dar când se apropie, chipul i se întunecă și se înăspri.

– Te așteptam, zise pe un ton puțin tăios.

– Am văzut velierele venind, interveni Nikki.

Ea abandonează revista și se ridică din fotoliu, cu regret parcă.

– Plec, Jack. Stefan trebuie să mă aștepte.

Întorcându-se spre Caline, adăugă:

– V-ați distrat bine?

– A fost foarte plăcut, mulțumesc, răspunse Caline, cu un nod în gât.

– Eram sigură că o să-ți placă. Stefan este un minunat șef de grup. Cu el, nu te plictisești niciodată.

– Este adevărat. Cred că tot grupul a apreciat modul în care a organizat această croazieră.

Jack propuse atunci s-o conducă pe Nikki până la capătul drumului. Caline îi strânse mâna, puse scrisorile pe măsută,

lângă magnetofon și-și duse sacul în cameră. Nu voia să știe dacă Jack o va săruta pe Nikki în momentul despărțirii. Privirea lui rece și distantă o demoralizase complet. Voia să-i dea de înțeles că totul se terminase între ei? Caline își puse sacul pe pat și coborî imediat pe terasă. Nu avea dispoziția să facă ordine. În trecere, luă scrisoarea Antoniei, care rămăseseră în salon. În definitiv, va avea tot timpul s-o citească. Despărțirea dintre Jack și Nikki risca să fie lungă...

Caline se instalează într-un fotoliu din grădină și rupse plicul cu degete tremurânde. Ce nervoasă era! Inima îi bătea cu putere în timp ce despăturea scrisoarea.

„Dragă Caline, citi ea.

Îmi pare rău pentru surpriză! Eu care eram atât de mulțumită că-ți găsisem un loc unde să stai gratuit... Dar cum aș fi putut ghici că Gerald își va anula plecarea în ultimul moment?

Derutată, Caline reciti primul paragraf. Ce însemnau toate astea?

Când am vrut s-o întreb pe Stella dacă Gerald era de acord să te găzduiască, ea tocmai plecase într-o călătorie. Am încercat să dau de ea de mai multe ori la hotel, dar fără succes. Era întotdeauna plecată la întâlniri! În cele din urmă m-am saturat și am luat cheia. Oricum, eram sigură că nu va fi nici o problemă, deoarece făcusem rezervarea de avion pentru Gerald. N-am vrut să-ți spun că n-am reușit să vorbesc cu Stella, nici cu Gerald, altfel, cum te cunosc, ai fi anulat totul și te-ai fi întors la Neil...”

Caline simți o transpirație rece curgându-i pe spate. Cu pulsul accelerat, își continuă lectura.

„În orice caz, lucrurile par să se fi aranjat. A fost cât pe ce să fac un atac când Gerald mi-a telefonat de la Ilonika după sosirea ta, dar s-a arătat absolut fermecător și m-a asigurat că era încântat să te aibă ca invitată. Cât despre Stella, era furioasă pe mine, până când a primit o scrisoare de la Gerald. Știi ce-i scria? Am visat întotdeauna să văd o nimfă ieșind din ape și dorința mi s-a împlinit în sfârșit. L-ai impresionat sau ce s-a întâmplat? În fine, presupun că îl cunoști mai bine decât mine, pentru că i-ai citit toate cărțile. Va trebui să-mi împrumuți și mie una la întoarcerea ta“.

Caline se foi în fotoliul ei, consternată. Scrisoarea continua pe partea cealaltă a filei.

„Am râs mult după primirea vederii tale. Îmi imaginez ce nutră ai făcut când ai înțeles că Jack și Gerald erau una și aceeași persoană! Gerald ține mult să-și păstreze liniștea la Pikos, de aceea și-a luat o identitate falsă. De fapt, nici eu nu știam, altfel te-aș fi ținut la curent. Stella a fost foarte mirată că și-a anulat călătoria la Los Angeles. I-a spus numai că o problemă importantă îl reținea pe insulă. Nu-ți spun în ce încurcătură ne-a pus. Am petrecut o zi întreagă pentru a încerca să-i anulez toate rezervările.

Draga mea, trebuie să fii în al nouălea cer că ți-ai întâlnit în sfârșit idolul.

Pariez că nu e deloc așa cum ți-l imaginaseși. Trebuie să mă binecuvântezi că am fost fără să vreau la originea acestei întâlniri. Vacanță plăcută. Te îmbrățișez cu drag,

Antonia“

Scrisoarea căzu din mâinile Calinei în timp ce încerca să-și revină. Cum putuse să fie atât de oarbă? Ar fi trebuit să ghicească de mult!

Cu obrajii în flăcări, Caline își aminti prima lor discuție la vilă. Jack trebuie să fi râs când ea, cu toate ghearele scoase, îi luase apărarea lui Gerald Havelock. Ce spusese atunci? „Este o ființă generoasă, sensibilă, un scriitor ieșit din comun“.

Prăbușită complet după cele aflate, Caline ridică scrisoarea, tremurând. Se simțea trădată, umilită. Jack trebuie s-o fi găsit destul de stupidă că nu ghicise nimic.

Dar cum ar fi putut bănuși? „Pariez că nu e deloc așa cum ți-l imaginaseși!“ Antonia nici nu știa cât de bine spusese! Ea crezuse întotdeauna că Gerald Havelock era un bărbat serios și așezat, care își cântărea fiecare cuvânt înainte de a vorbi. Cât despre Jack, el lua viața pieptiș. Îi plăcea să râdă și să se amuze, să plonjeze în valuri și să exploreze grote misterioase.

În timp ce-și rememora toate momentele petrecute cu el, umilința cedă treptat loc furiei. Jack își bătuse joc de ea, nici mai mult, nici mai puțin. Fără îndoială, fusese încântat să povestească prietenilor lui că o admiratoare puțin naivă îl pusese în gardă împotriva unui individ foarte dubios care stătea la el în absența sa... și care nu era altul decât el însuși!

Brusc, Caline tresări. Pașii lui Jack răsunau pe culoar. Nikki trebuie să fi plecat în sfârșit. Caline puse scrisoarea în plic și o vârî în buzunar. Apoi închise ochii prefăcându-se că se bronzează. Cramponate de brațele fotoliului mâinile îi tremurau.

— Ei bine? făcu vocea gravă a lui Jack.

Fără să se întoarcă, ea înțelese că rămăsese în picioare în cadrul ușii-fereastră. Vocea îi trăda enervarea.

– Ei bine, ce?

– Te-ai distrat bine în compania lui Stefan? Mă așteptam să te întorci ieri.

– Stefan ne-a propus o zi suplimentară pentru a vizita o insulă puțin mai îndepărtată răspunse ea tăios. Oricum, n-am avut impresia că Nikki și cu tine v-ați plictisit în absența mea.

Jack ignoră remarca ei pentru a întreba pe un ton sarcastic:

– Stefan a obținut cel puțin ce voia? Nikki mi-a spus că-și schimbă însoțitoarea la fiecare croazieră. Tabloul lui de vânatoare trebuie să fie impresionant.

– Stefan nu este așa!

– O! nu. Uitasem. E amabil și prevenitor, la fel ca prietenul nostru Neil. Presupun că ești atrasă de genul ăsta de bărbați, insipizi, dar amabili.

– N-a fost nimic între mine și Stefan! protestă Caline. S-a comportat ca un gentleman.

– Nici o singură plimbare romantică mână în mână pe o plajă pustie?

– Nu.

– Minți!

Cu ochii arzând de furie, Jack înaintă până la ea.

– Abia ai plecat și ai mers pe plaja noastră. Nikki a observat velierul și v-am văzut, pe Stefan și pe tine, îndepărtându-vă spre golfuleț în barca pneumatică. Cum l-ai convins să meargă acolo? I-ai spus că știi un loc foarte agreabil pentru a face dragoste? Spune-mi ce s-a întâmplat?

De data asta, Caline se ridică și îi ținu piept, cu ochii strălucind de furie.

– Nu s-a întâmplat nimic. Și nu i-am spus un cuvânt despre grotă. Am făcut chiar tot posibilul să-l conving să nu meargă pe plaja aceea, dar n-a vrut să asculte. Voia s-o exploreze pentru viitorul său grătar.

– Ce-ați făcut pe plajă?

– Nimic.

– Ați rămas totuși un sfert de oră...

„M-am gândit la tine, fu cât pe ce să-i spună. M-am gândit la tine și la clipele minunate pe care le-am petrecut împreună“. În loc de asta, răspunse:

– Am rămas pe plajă în timp ce Stefan făcea turul locurilor. N-a găsit grotă.

– Bun. Și după aceea?

– Stefan a decis că plaja a prea mică pentru a organiza un grătar și am plecat.

Caline se duse și se sprijini cu spatele de peretele vilei.

– De ce toate aceste întrebări? reluă ea. Am impresia că sunt supusă la un adevărat interogatoriu de poliție.

– Cineva a intrat în grotă, declară Jack cu o voce surdă.

Caline păli.

– Cum?

– Au luat o parte din mozaic.

– O! nu. L-au spart?

Jack scutură din cap.

– A fost o treabă de expert. N-a luat decât o bucată. Cel care a dezlipit bucata știa ce făcea. După părerea mea, vrea să-l evalueze pe piața neagră.

- Dar... băigui Caline. Nu-l bănuiești pe Stefan de...
 - Cine altcineva vrei să fie?
 - Nu știu. Ar putea fi oricare. Spiro, de exemplu. L-am considerat întotdeauna cam dubios.
 - Crezi că poți recunoaște un criminal după înfățișare? Îți închipui poate că toți sunt cu o cicatrice pe obraz și prost rași, ca în filme? Ce naivă ești, Calypso. În orice caz, Spiro este scos din cauză. Am o încredere absolută în el.
 - Ai anunțat poliția?
 - Bineînțeles că nu. Ți-am explicat că nu vreau nici un fel de publicitate în jurul acestei grote. Dacă anunțăm poliția, povestea va ajunge în ziarele de a doua zi. Spiro și cu mine ne-am decis să ne ocupăm noi înșine de problemă.
 - Dar acești indivizi sunt poate periculoși, zise Caline cu un aer neliniștit.
- Jack schiță un zâmbet ușor.
- Și eu pot fi periculos.
- Caline își aminti cuvintele lui Stefan: „Îl bănuiesc că este periculos“ și se simți străbătută de un lung fior.
- Cum poți fi sigur că Stefan ar putea fi în spatele întregii povești?
- Jack ridică din umeri.
- Nu sunt sigur. E doar o impresie. Escalele sale la Pikos sunt tot mai frecvente. Și nu ți-am spus că un vas de bronz și o statueta au dispărut acum o lună. Stefan era pe insulă în acel moment, ceea ce mi-a trezit bănuielile. A putut foarte bine să le ascundă pe unul din veliere. După aceea, nimic mai ușor decât să-i ceară unuia din stagiarilor lui să ducă un pachet în bagajele sale pentru un prieten care locuiește în Anglia.
- Caline scutură din cap.

– Nu, nu cred. De altfel, Stefan nu m-a părăsit în aceste trei zile de croazieră. N-a putut să se ducă să dezlipească mozaicul.

– Era cu tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

– Nu, nu tocmai... A plecat cu barca o dată sau de două ori să facă scufundări. Asta când am fost acostati la Ilonika. De fiecare dată a lipsit câteva ore.

– Și n-ai bănuț nimic?

– Nu. Și eu te-am crezut când mi-ai spus că plecai la pescuit! De ce trebuia să n-am încredere în Stefan?

Jack se încruntă.

– N-ar fi trebuit să te las să pleci cu individul ăla. Ți-am spus să n-ai încredere în el.

– Mi-ai spus multe lucruri, Jack. Dar sincer, nu mai știu ce trebuie să cred.

Ochii lui Jack se întunecă.

– Se pare că ai mai multă încredere în Stefan decât în mine. Totuși, suntem legați unul de celălalt, Calypso. Ai uitat deja? Sau asta nu înseamnă nimic pentru tine?

În timp ce se apropia, Caline ridică spre el ochii strălucind de furie.

– Cum ai vrea să am încredere în tine, Jack, când nu mi-ai spus numele tău adevărat?

Brusc, se duse să caute scrisorile adresate lui Gerald Havelock, care rămăseseră pe măsuta din salon și i le aruncă la picioare.

– Ține. Iată corespondența ta.

Jack le ridică și citi numele înscris pe plicuri, clătînând din cap.

– Tu ești Gerald Havelock, nu-i așa?
– Da, răspunse el grav. Cum ai aflat?
– Mi-a scris Antonia. Era convinsă că știam deja. În orice caz, ți-ai bătut joc de mine. Asta mă va învăța să nu mă mai arăt prea încrezătoare.

– Nu este ceea ce crezi. Nu mi-am bătut joc de tine, Calypso. Jack făcu un pas spre ea, dar Caline se refugie de partea cealaltă a mesei.

– A, nu? Atunci, spune-mi un lucru: Jack Kingsley se poartă în același fel când se numește Gerald Havelock? Sau joacă un alt rol? Care dintre ei este cel adevărat?

– Îl știi bine, Calypso, răspunse el calm.

– Nu, nu mai știu!

Brusc, Caline îi întoarse spatele și-și ascunse fața în mâini pentru a da frâu liber durerii. Cu ochii scăldați în lacrimi, bâigui:

– Credeam că știu cine este Jack, dar în realitate mă înșelam. M-ai mințit de la început.

Capitolul 9

– Nu te-am mințit, replică Jack. Numele meu este Jack Kingsley. Gerald Havelock nu este decât un pseudonim.

– Dar mi-ai vorbit despre el ca și cum exista cu adevărat, îl învinovăți Caline. Ți-ai bătut joc de mine. N-am încetat să-ți spun cât de generos și inteligent îl găseam și tu, în tot acest timp, te mulțumeai să rânjești.

Jack făcu înconjurul mesei, forțând-o să se retragă într-un colț al terasei, sub crengile unui lămâi.

– Bun, de acord. Recunosc că asta m-a amuzat un timp, recunosc eu el. Totuși, aveam intenția să-ți spun. Dar împrejurările n-au fost favorabile.

– Trebuia să te gândești înainte! Te-ai întrebat cel puțin ce voi simți aflând cine erai cu adevărat? Cum era de presupus că voi reacționa? Credeai că-ți voi zâmbi larg și-ți voi spune: „Nu te neliniști, Jack. Nu ești cel pe care-l credeam, dar asta nu-i nimic“?

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Caline, zise Jack cu o voce mai blândă. Această poveste cu numele n-are nici o importanță, crede-mă. Nu m-am amuzat jucând un rol. Eram așa cum sunt de obicei.

– Aș fi preferat ca tu să fii acela care să-mi spună adevărul.

– Urma să-ți spun totul în noaptea când Spiro a venit să mă caute cu mari riscuri. Ți amintești de acea noapte, Calypso? Te-ai așezat pe genunchii mei și m-ai sărutat. Apoi mi-ai spus că nu doreai să-l întâlnești pe Gerald Havlock și că preferai să rămâi cu mine. Sentimentele mele față de tine nu s-au schimbat din noaptea aceea. Sunt încă aceleași.

Caline își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Cu ochii strălucind de lacrimi, replică:

– În cazul acesta, de ce ai invitat-o pe Nikki? Te plictiseai deja cu mine, așa-i?

– Aș putea să-ți răspund exact același lucru. Ai sărit să accepți invitația lui Stefan când ai fi putut foarte bine rămâne la vilă.

– Nu, n-am avut de ales. Tu m-ai făcut să înțeleg limpede că voiai să rămâi singur cu Nikki.

– Nu-i adevărat! replică Jack cu vehemență. Voiam să rămâi.

– Nu asta a fost impresia pe care am avut-o.

Jack scoase un oftat adânc.

– Aveam motive întemeiate să doresc s-o găzduiesc.

– Da, bănuiesc!

– Nu este nicidecum ceea ce crezi!

Jack o privi cu un aer grav.

– Din păcate, nu-ți pot spune mai mult. În orice caz, poți să mă crezi pe cuvânt. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Nikki.

– Nu mai spune! exclamă Caline. Am văzut bine cum te privea adineaori. Mă crezi atât de naivă?

– Cu alte cuvinte, nu ai încredere în mine?

– De ce aş avea?

Jack îndepărtă o ramură şi înaintă spre ea. Caline se dădu înapoi până simţi la spate balustrada terasei.

– Din cauza asta! exclamă el.

Brusc, o luă impetuos în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei. Caline simţi că se topeşte cu totul sub focul săruturilor lui. Timp de o clipă, uită cine era ea şi cine era Jack. Nu mai exista decât această forţă irezistibilă care-i arunca unul în braţele celuilalt. Dar când buzele lor se despărţiră, o licărire ironică străluci în ochii lui Jack

– Înţeleg că încă n-ai trăit o mare poveste de dragoste, Calypso. Nu ai încredere în nimeni. Vezi oamenii aşa cum ai vrea să fie şi ai impresia că te trădează când nu acţionează după propria ta dorinţă. Ai fi vrut ca Gerald Havelock să fie un fel de erou romantic. Din nefericire pentru tine, nu sunt decât Jack Kingsley, simplu cetăţean al acestei lumi. Dacă nu-ţi place, poţi încă să fugi şi să-l cauţi pe Neil.

Răsucindu-se pe călcâie, traversă terasa cu paşi mari.

– Unde te duci? exclamă Caline cu o voce tremurătoare.

– La tavernă. Trebuie să-l văd pe Spiro.

În noaptea aceea, Caline rămase lungită pe pat, cu ochii fixaţi pe ornamentele argintii desenate de o rază de lună pe plafonul camerei. După ce Jack părăsise vila, izbucnise în hohote de plâns şi plânsese ore întregi, până când lacrimile i-au secătuit şi durerea i se mai domolise. Acum, se simţea mult mai bine, deşi nu se putea încă împiedica să încerce oarecare ostilitate la adresa

lui Jack. În mod ciudat, faptul că era scriitorul pe care-l adulase atâta timp și căruia îi cunoștea toate cărțile făcuse din el un străin. Un singur lucru era sigur: îl iubea mai mult decât iubise vreodată un bărbat. Ce conta la urma urmei, că se numea Jack Kingsley sau Gerald Havelock? Conta numai ce era realmente, în adâncul ființei lui.

Stricase oare totul făcându-i o scenă? Chiar în acel moment, în timp ce-l copleșea cu reproșuri, Caline nu dorea decât un lucru: s-o ia în brațe și s-o strângă foarte tare lângă el. Dacă cel puțin ar putea să aibă încredere în el... deplină încredere!

Somnul nu veni. După un timp, Caline ieși pe terasă să ia aer. Murmurul slab al mării o va ajuta poate să-și recapete calmul? Dar nu rezolvă nimic. Parfumul lămâilor îi aducea aminte cu durere momentul când se așezase pe genunchii lui Jack și când se sărutaseră. În acel moment, crezuse c-o iubește. Dar nu i-o spusese niciodată! Poate considera legătura lor drept un simplu capriciu, o aventură de vacanță.

Caline contemplă golful cu nostalgie, amintindu-și momentele minunate pe care le petrecuseră împreună, când o lumină stranie îi atrase brusc atenția. Fixă atent un punct pe faleză, unde crezuse că vede strălucind o lumină. Da, acum distingea ceva. S-ar fi spus că era farul unui vas. Cineva acosta pe plajă!

Câteva momente mai târziu, lumina se stinse. Caline simți că i se strânge inima. Vasul ajunsese fără îndoială la plajă. Și dacă hoții care furaseră statueta reveniseră să ia mozaicul? Dumnezeule, trebuia să facă ceva, dar ce?

Trebuia să coboare la tavernă ca să-l prevină pe Jack? Era soluția cea mai rezonabilă, dar risca să piardă un timp prețios. Hoții vor fi dispărut fără îndoială când ei vor ajunge la grotă.

Brusc, o idee îngrozitoare îi trecu prin minte.

Și dacă pe plajă era Jack?

Statueta pe care-o găsisese ascunsă în camera lui, nu era oare dovada evidentă a vinovăției lui? De ce o ascunsese? Nu-i spusese că o statueta fusese furată din grotă?

Într-o fracțiune de secundă, decizia ei fu luată. Avea să coboare pe plajă. În felul acesta, va ști în sfârșit dacă Jack îi spusese adevărul sau nu. Și dacă n-avea nici un amestec, ceea ce dorea din toată inima, va putea cel puțin să dea poliției semnalmente hoțului.

Întoarsă în camera ei, Caline îmbracă un tricou negru, niște blugi și o pereche de bascheți, înainte de a se strecura pe tăcute în noapte.

Era o lună plină, dar din când în când aceasta dispărea în spatele norilor. Caline înaintă la început încet pe cărare, până când ochii i se obișnuiră cu întunericul. Prima parte a drumului i se păru interminabilă. Tufele i se agățau de haine și de păr, ramurile copacilor îi zgâriau obraji, făcându-i înaintarea dificilă. Îndată ce drumul se lărgi și o rază de lună îl lumină, începu să alerge, încercând să nu țină seama că la mai puțin de un metru în dreapta, o pantă abruptă cobora până la mare.

Când străbătuse deja un kilometru, căzu. Piciorul i se agăță de o rădăcină și se întinse cât era de lungă pe potecă. Șocul fu atât de violent, încât rămase cu respirația tăiată câteva secunde. Cu inima bătându-i tare, rămase lungită pe jos, cu genunchii și coatele amorțite. Când, în cele din urmă găsi puterea să se ridice, tremura din toate încheieturile și trebui să aștepte câteva clipe înainte să-și reia drumul.

De ce nu coborâse mai curând la tavernă decât să se aventureze singură pe această potecă? Dacă i se va întâmpla ceva,

cine va veni în ajutorul ei? Dar acum era prea târziu ca să dea înapoi. Făcuse deja jumătate din drum; dacă pleca în port să-l prevină pe Jack, vor ajunge prea târziu la grotă.

Când după vreo zece minute, ajunse la locul unde făcuseră picnicul, se opri să-și tragă respirația. Nu mâncase de dimineață și forțele începeau s-o părăsească. Numai ca hoții să fie încă acolo!

În momentul când Caline se apropie de marginea falezei, o lumină puternică străluci pe plajă. La lumina argintie a unei raze de lună, văzu o barcă de cauciuc trasă pe nisip și doi bărbați discutând. Unul dintre ei avea o lanternă în mână, dar o ținea orientată în jos, astfel că nu le putea distinge fețele. Brusc, porniră la drum și se îndreptară spre grotă. Evident, cunoșteau trecerea, deoarece o găsiră fără să ezite. Lumina se stinse imediat. Intraseră în grotă.

Era momentul să profite! Caline începu să coboare cu toată prudența stâncile. De data asta, Jack nu se afla acolo s-o prindă, dacă aluneca. În cele din urmă, ajunse cu chiu cu vai la plajă și se ascunse după o stâncă. Ce să facă? Nu se punea problema să încerce să-i înfrunte pe cei doi bărbați. Cel mai înțelept era să se mulțumească să-i identifice, pentru a-i putea descrie apoi poliției. Dar de unde se găsea, nu va vedea nimic! Înarmându-se cu tot curajul, Caline alergă din stâncă în stâncă, pentru a fi cât mai aproape de intrarea în grotă. Jack va fi suficient de recunoscător când îi va identifica pe vinovați, ca să uite greșelile pe care le făcuse față de el. Dar Caline nu avu timp să aprofundeze problema. Brusc, trebui să se arunce la pământ deoarece lanterna lumina ieșirea. Se întorceau!

Ținându-și respirația, Caline ridică ușor capul și-l zări pe unul dintre cei doi bărbați care ieșea din grotă. Ținea în mână un

obiect, poate o statueta. În același moment, reapăru luna și avu timp să-i vadă chipul. Nu era Jack. Nici Stefan. Totuși, ceva din acel chip i se păru familiar. Unde putuse oare să-l vadă pe acest bărbat? Brusc, el privi în direcția ei. Caline se ghemui, rugând Cerul să n-o fi văzut. Timp de câteva secunde așteptă fără să se miște, cu inima bătându-i repede, întrebându-se ce soartă o aștepta dacă ar fi descoperit-o. Dar pașii bărbatului făcură nisipul să scârțâie. Se îndepărta. Caline ridică încet capul și-l văzu îndreptându-se spre barca de cauciuc. Puse obiectul la bord, apoi se întoarse în direcția grotei.

Îndată ce dispăru din nou înăuntru, Caline alergă spre barca de cauciuc. Obiectul împachetat în hârtie de ziar, era pus doar într-o cutie de carton. Caline desfăcu rapid ambalajul și văzu statueta pe care o admirase în urmă cu câteva zile în grotă. Așadar, Jack avea dreptate. Erau pe cale să golească grotă de comorile ei. Dumnezeuule, trebuia neapărat să facă ceva! Ar putea să plece cu barca, dar nu știa nici măcar să-i pornească motorul. Cum să-i împiedice să fugă? Caline exploră rapid conținutul ambarcațiunii. În față erau îngrămădite echipamente de scufundare. Brusc, observă un cuțit de scufundare pus cu grijă în teaca lui. Iată soluția. Va perfora barca!

Fără să aștepte, scoase cuțitul și trecu la treabă. Cauciucul era mai gros decât bănuise și greu de străpuns. Caline spera să se dezumfle rapid, dar probabil nu făcuse o gaură destul de mare? Totuși, nu putea să-și permită să rămână descoperită prea mult. Hoții puteau ieși din grotă dintr-un moment în altul. Aruncând cuțitul în apă, luă statueta și alergă să se ascundă după stânci.

— Unde alergi așa?

Caline îngheță, cu statueta în brațe. Bărbatul care i se adresase tocmai ieșea din grotă. Era mai înalt decât cel pe care-l văzuse mai înainte. Brusc, îl recunoscu.

- Tu! exclamă ea.
Stefan înaintă un pas.
- Da, eu. Te miră? Credeam că prietenul tău Jack Kingsley ți-a împărtășit bănuielile lui.
- Este exact. Dar n-am vrut să-l cred.
- Ai greșit, răspunse Stefan pe un ton glacial.
Ceva strălucea în lumina argintie a lunii. Îngrozită, Caline observă că Stefan îndrepta un pistol asupra ei.
- Ce faci aici? reluă el cu o față impasibilă.
- Am văzut lumini de la vilă, răspunse Caline.
Avea impresia că trăiește un coșmar. Stefan îndrepta oare o armă asupra ei.? Amabilul Stefan, cu care petrecuse trei zile în croazieră.
- Jack mi-a spus că grota a fost vizitată. De aceea am venit să văd ce se întâmplă.
- Singură?
- Jack trebuie să vină dintr-un moment în altul.
Buzele lui Stefan schițară un rictus.
- Nu cred nici un cuvânt, Caline. Ai venit singură și începi să regreti.
- Cu o voce tremurătoare, Caline răspunse:
- Da. E adevărat. Am venit singură.
- Dacă ai începe prin a-mi restitui statueta asta? întreabă Stefan întinzând mâna.
- Nu!
- Într-o tresărire de disperare, Caline o strânse la piept.
- Nu-ți aparține. N-ai dreptul s-o iei. Trebuie expusă într-un muzeu.
- Oh, adevărat?
- Stefan începu să rânjească.

– De ce faci asta, Stefan?

– Tu ce crezi? Pentru bani, bineînțeles. Statueta asta valorează o mică avere. Avem speranțe bune s-o vindem unui colecționar bogat.

Caline îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Și când mă gândesc că Jack m-a sfătuit să n-am încredere în tine și n-am vrut să-l ascult!

– Jack se amestecă unde nu-i fierbe oala. I-am trimis-o pe Nikki ca să-l țină ocupat, dar mi-a spus că a tot chestionat-o despre plecările și venirile mele. De aceea, m-am gândit că sosise timpul să schimbăm jocul. Păcat. N-avem timp să demontăm mozaicul. E prea complicat. Acestea fiind spuse, luăm câteva piese din care să trăim în lux câțiva ani.

– Nikki este complicea ta?

– Nu. Nu e la curent cu nimic. Dar ideea de a petrece câtva timp cu Jack Kingsley i-a plăcut imediat.

Stefan avu un mic râs disprețuitor.

– Biata Nikki. Și ea m-a luat drept un instructor de vele. Vezi, toată lumea a crezut asta, Caline.

Caline își înghiți greu nodul din gât. Care erau șansele ei de supraviețuire? Devenise o martoră stânjenitoare. Stefan nu putea profita de banii lui dacă punea Interpolul pe urmele lui. Avea s-o omoare aici cu răceală? La acest gând, o cuprinse panica. Trebuia cu orice preț să câștige timp, să continue să-l facă să vorbească...

– Cine este complicele tău? Întrebă cât putu de calm. Am văzut că sunteți doi.

– Philippe! Un arheolog francez. Nu puteam să am mai mult noroc. Este un expert în materie.

Caline își aminti atunci unde-l văzuse pe francez. În ziua când Jack o dusese pe Ilonika. Stefan venise la ea pe terasa cafenelei și-l salutase pe Philippe în trecere. Și când se gândea că în acel moment, toate bănuielile ei erau îndreptate asupra lui Jack!

Privirea Calinei se îndreptă din nou spre revolver și o străbătu un fior de teamă. Îl va mai revedea oare vreodată pe Jack? Nimeni nu știa că se afla acolo. Nimeni nu putea s-o salveze. Și Stefan nu va avea, fără îndoială, nici o milă. Caline simți că o cuprinde panica. Ce să facă? Să țipe? Să se lupte? Stefan era mult mai puternic decât ea. Și mai avea și un complice ca să-l ajute.

Brusc, o umbră se furișă în spatele lui Stefan și dispăru după o stâncă. Această apariție, pe cât de scurtă și de imprecisă, reînsufleți dintr-o dată toate speranțele ei. Trebuia neapărat să-i distragă atenția lui Stefan. Fortându-se să-și ascundă exaltarea, Caline reluă:

– Cum ai descoperit grotă? Cineva ți-a vorbit despre ea?

– Nu. De fapt, Philippe și cu mine am descoperit-o din întâmplare, într-o zi când făceam scufundări pe aici. Există o intrare subterană care duce la un mic lac. Când am revenit, am descoperit cealaltă intrare.

Umbra nu reapăruse. Caline începea să se întrebe dacă nu visase când o văzu apropiindu-se imperceptibil de Stefan.

– De aceea m-ai adus pe această plajă.

Stefan clătină din cap.

– Bănuiam că Jak cunoaște existența acestei grote. Speram să-mi spui mai multe venind aici, dar n-ai vrut să intri în jos. Totuși, nervozitatea te-a trădat. Am ghicit imediat că nu mă înșelam. Numai Jack putuse să-ți vorbească despre grotă.

– N-o să scapi așa, Stefan. Poliția te va găsi. Jack o va pune pe urmele tale. Renunță la planul tău și-ți promit să nu spun nimănui că ai furat aceste obiecte.

Râsul lui Stefan răsună în noapte.

– Ce nostimă ești, Caline. Din păcate pentru tine, lucrurile nu se vor petrece așa. Știi prea multe despre mine, mult prea multe. Trebuie să te suprim. Dar mai întâi, dă-mi statueta. Nu-ți va servi la nimic pe lumea cealaltă.

– Nu!

Caline strânse statueta la piept și făcu un pas înapoi. Văzu din nou strălucind patul revolverului la raza lunii.

– Haide. Ne pierdem timpul, reluă el pe un ton glacial. Nu spera că poți să scapi. Philippe va fi aici dintr-o clipă în alta. N-am chef să-mi asum riscul să stric statueta, Caline. Dar dacă n-am de ales, nu voi ezita.

Inima Calinei îi izbea cu putere pieptul.

– Nu veți putea părăsi această plajă, Stefan.

– Serios? Cine ne va împiedica? exclamă el pe un ton sarcastic.

– Asta!

Caline arătă cu degetul în direcția bărcii, care se dezumflase în partea dreaptă.

– Nu veți ajunge departe cu o barcă dezumflată, adăugă ea cu o voce tremurătoare.

– Proastă mică! O să mi-o plătești!

Cu ochii injectați de furie, Stefan se repezi spre ea, gata s-o lovească cu patul revolverului. Caline scoase un țipăt, dar în clipa aceea cineva țâșni din spatele stâncii și-l trânti pe Stefan la pământ. Cei doi bărbați o antrenară pe Caline în căderea lor. În timp ce se luptau pe nisip, tânăra femeie se târî mai departe, strângând statueta la piept.

Brusc, simți un obiect rece și metalic sub mâna ei. Revolverul! Îi scăpase lui Stefan în cădere. Îl luă și, cu o mână care-i tremură,

amenință silueta care părea a fi a lui Stefan. Dar în întuneric, distingea cu greu care era Stefan și care era celălalt. Amândoi erau îmbrăcați în negru din cap până în picioare.

– Stai! țipă ea. Nu mai mișcați sau...

Dar înainte să aibă timp să-și termine fraza, cineva îi luă arma din mână.

– Dă-mi mie arma asta!

Jack! Venise în ajutorul ei. Dar Caline, încă sub șocul emoției, nu avu nici cel puțin forța să se ridice. Rămase pe nisip, în timp ce Jack se repezi la cei doi bărbați pentru a-i despărți.

În același moment, plaja fu invadată de vreo zece polițiști în uniformă și niște lanterne se fixară asupra lor. Bărbatul în negru reușise în sfârșit să-l imobilizeze pe Stefan. Întins pe spatele lui, îi răsucise brațele, împiedicându-l să facă cea mai mică mișcare. Doi polițiști profitară pentru a-i pune cătușele lui Stefan și a-l ridica în picioare. Când bărbatul în negru se întoarse, Caline îl recunoscu pe Spiro. Spiro, în care nu avusese încredere la început din cauza figurii sale neliniștitoare. O cuprinse un sentiment de rușine. Acest bărbat, pe care-l bănuise fără rost, tocmai îi salvase viața. Cum se putuse înșela până într-atât în privința lui?

Jack vorbea în grecește cu un bărbat cu mustață, căruia îi încredințase revolverul. Acesta ridică privirea cu un aer atotștiutor, apoi se întoarse pentru a rosti câteva cuvinte într-un aparat de emisie-recepție. După cinci minute, două bărci de cauciuc își făcură apariția pe șenalul îngust care ducea la plajă.

Caline rămăsese așezată pe nisip. Toate aceste emoții îi secătuiseră forțele. De aceea, se mulțumea să-i privească pe polițiști agitându-se în jurul ei, fără să se miște. Îi fusese atât de teamă când Stefan se aruncase asupra ei încât corpul îi era încă

scuturat de un tremurat nervos. Dacă cel puțin Jack ar fi luat-o în brațe s-o liniștească! Dar el îl condusese pe bărbatul cu mustață până la apă. Ștefan și Philippe, în continuare bine păziți, se urcară la bordul uneia dintre bărci.

În sfârșit, Jack își luă rămas-bun de la bărbatul cu mustață și veni spre ea. Se aștepta s-o strângă în brațe, dar el se mulțumi să-i arunce o privire rece și ostilă.

– Hotărât lucru, nu e ziua ta cea bună, Calypso.

Descumpănită, Caline îl întrebă din ochi, dar chipul lui era o mască impenetrabilă.

– Cine este bărbatul cu care vorbeai? Întrebă ea.

– Comisarul Alonikos. Îmi pare rău că ți-am stricat planurile.

– Planurile mele? Ce planuri?

Jack se aplecă să-i ia statueta din mâini. Suflă delicat peste ea pentru a înlătura nisipul care se depusese, înainte de a continua:

– Prada pe care te pregăteai s-o împarți cu prietenul tău Ștefan va fi dată unui muzeu.

– Cum? Dar ești nebun!

– Nu-ți face griji, i-o tăie Jack. Am spus poliției că te-ai lăsat îmbrobodită de Ștefan și că nu știai despre ce era vorba. Au acceptat să te lase în libertate. Sper ca asta să-ți facă plăcere.

Caline se ridică în picioare cu greutate.

– Dar, Jack, nu înțelegi!

– Nu, nu înțeleg, răspunse fără s-o lase să vorbească. Dar nu vreau să ascult nici un cuvânt. Nu știu dacă erai complicea lui Ștefan de la început, sau dacă ai vrut să te răzbuni pe mine, dar acum mi-e indiferent. Plec la Atena cu comisarul. Spiro te va conduce la vilă.

Capitolul 10

Jack se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre barca de cauciuc cu pași fermi.

– Jack! strigă Caline în spatele lui, disperată.

Dar Jack nu se întoarce. Îl opri pe Spiro în trecere și-i vorbi scurt, arătându-i-o pe Caline cu un semn din cap. Spiro luă un aer uimit și începu să răspundă ceva, dar Jack îl întrerupse cu un gest nerăbdător. Unul din oamenii comisarului Alonikos îl chema de pe una din bărci. Se pare că-l așteptau numai pe el pentru a porni la drum. Jack bătut ușor cu palma umărul lui Spiro și alergă spre polițiști fără să acorde atenție la ce-i striga prietenul său.

Îndată ce ajunsese la bord, motorul zbârnâi și barca alunecă pe apă, lăsând în urma ei o dâră sîdefie. Tăcerea se așternu din nou pe mica plajă. Nu mai rămăseseră decât Spiro, Caline și doi polițiști care goleau metodic barca lui Stefan

Caline nu se mișcase după plecarea lui Jack. Nu mai simțea nimic, decât briza ușoară care-i ridica părul și nisipul rece din

pantofi. Corpul îi era amortit și o ceață îi invadase creierul, lăsând-o mută de stupeoare, incapabilă să se miște. În cap îi răsunau cuvintele lui Jack, acuzaatoare. O credea complicele lui Stefan. Cum era posibil? O văzuse ținând revolverul într-o mână, statueta în cealaltă și trăsesese imediat propriile lui concluzii.

Cu inima frântă, Caline se gândea cu tristețe că nici măcar n-o lăsase să-i explice, atât era de sigur de adevăr. Spiro îi vorbea. Părea neliniștit și încerca s-o facă să înțeleagă ceva, dar Caline nu dorea să-l asculte. Era prea obosită pentru a face cel mai mic efort de atenție.

– Efharisto, Spiro, spuse ea în cele din urmă.

„Mulțumesc“. I-ar fi plăcut să-i mulțumească salvatorului ei cu alte cuvinte, dar era tot ce știa să spună grecește. Spiro îi adresă un zâmbet foarte blând și rosti câteva cuvinte la rândul lui. Părea să fi înțeles că era la capătul puterilor. Luând-o de braț, o conduse spre barca de cauciuc care-i aștepta la malul apei.

Polițiștii o conduseră la vila Athena. Caline debarcă singură pe chei și le făcu un mic semn cu mâna.

– Efharisto, zise ea din nou.

Spiro îi făcu cu ochiul, ca pentru a-i ura noroc și dădu semnalul de plecare. Barca spintecă valurile în direcția portului. Cu ochii fixați pe fasciculul alb care lumina marea, Caline rămase un timp imobilă. Când întunericul înghiți ultima rază de lumină, se hotărî să intre.

A doua zi dimineață, se trezi cu o durere de cap. Uitase să tragă perdelele la culcare și soarele scălda camera într-o lumină crudă. Ce oră era oare? Abia când zări blugii și tenișii aruncați neglijent pe covor, Caline își aminti ce se întâmplase în ajun.

Revolverul lui Stefan, privirea acuzatoare a lui Jack, amabilitatea lui Spiro. Totul i se părea atât de ireal încât se întrebă dacă nu visase. Dar nu. Tenișii erau încă plini de nisip și blugii ruți în locul unde căzuse.

Cu inima cuprinsă brusc de o tristețe imensă, Caline se lăsă din nou pe pernă și închise ochii. Totul era liniștit. Ajungeau la ea numai murmurul surd al mării și foșnetul vântului în copaci. Unde era Jack?

Îi spusese că trebuie să meargă la Atena. Va rămâne mult timp acolo? Va accepta oare să-i vorbească la întoarcere?

Fără îndoială, nu. Oricum, chiar dacă își recunoștea greșeala, era prea târziu pentru a reveni la ce-a fost. Jack o crezuse vinovată. O crezuse destul de ipocrită și destul de necinstită ca să se alieze cu Stefan. Caline simți cum lacrimile încep să-i înțepe ochii, dar reuși să nu plângă. Jack n-o iubea. N-o iubise niciodată, altfel n-ar fi crezut așa ceva.

Adunându-și curajul, tânăra femeie se ridică din pat și începu să-și facă toaleta. Se obligă să facă un duș rece, ceea ce-i limpezi ideile. Cel mai bun lucru de făcut era să părăsească insula înainte de întoarcerea lui Jack. Îi va lăsa o scrisoare pentru a-i explica ce se petrecuse în realitate, apoi va dispărea pentru totdeauna din viața lui.

Poate o va citi, poate nu. Ce importanță avea? Totul se sfârșise între ei. Dar cel puțin, va pleca având conștiința împăcată.

Caline se instalează pe terasă pentru a-și usca părul la soare. De când sosise la Pikos, abia se atinsese de economiile ei. După calculele ei, trebuia să-i fi rămas suficienți bani pentru a petrece încă trei săptămâni în Grecia, dacă va găsi un hotel ieftin. Cu puțin noroc, va fi unul la Ilonika.

Bineînțeles, cel mai greu va fi să uite. Să-l uite pe Jack, să uite strălucirea ochilor lui albaștri și blândețea zâmbetului său, să uite momentele de nebunie pe care le cunoscuseră unul în brațele celuilalt.

Dar era imposibil, și Caline o știa. Niciodată nu-l va putea uita pe cel pe care-l iubise mai mult decât orice. Cel pe care-l iubea și acum cu disperare, în ciuda decepției pe care i-o provocase.

Spre prânz, Caline se hotărî să coboare în port. Trebuia să se intereseze despre viitoarea cursă a feribotului. Își puse pălăria de paie pentru a se apăra de soare, apoi luă ghidul de conversație și ieși.

– Când trece următorul feribot? citi ea în grecește, cu o voce ezitantă.

Katerina, patroana tavernei, scutură din cap cu un aer neputincios. Nu înțelesese ce o întrebase Caline. Aceasta repetă întrebarea, făcând eforturi de pronunție. De data aceasta, chipul Katerinei se luminează și-i răspunse ceva de neînțeles. Descurajată, Caline îi întinse ghidul la pagina unde erau traduse diferitele zile ale săptămânii. Fără să ezite, Katerina puse degetul pe joi.

– Joi? exclamă Caline. Dar asta înseamnă peste trei zile!

Jack se va întoarce cu siguranță până atunci. Trebuia să găsească un alt mijloc să părăsească insula.

Caline îi mulțumi Katerinei pentru ajutor și ieși îngândurată din tavernă. Piațeta era la fel de liniștită ca în ziua sosirii ei. Pisica mare neagră cu alb, pe care o remarcase când debarcase de pe feribot era așezată pe același pervaz de fereastră și-și lungea laba

cu sânguință. Caline contemplă cu nostalgie vasele de pescuit bine aliniate de-a lungul cheiului. Deodată, îi veni o idee. De ce să nu roage un pescar s-o ducă la Ilonika?

În timp ce căuta fraza adecvată în ghidul de conversație, Caline îl zări pe Spiro la intrarea unei case. Era într-o discuție însuflețită cu un bărbat de vreo șaizeci de ani, în costum gri și cravată neagră. Ar putea cu siguranță s-o ajute! se gândi ea, cu inima plină de speranță. Alergă imediat spre el, cu ghidul în mână. Spiro păru puțin surprins s-o vadă, dar îi zâmbi prietenos. Înțelegând că voia să discute cu Spiro, bărbatul în costum gri îl salută cu o palmă pe umăr și se duse la un grup de bătrâni așezați pe o bancă, puțin mai departe.

Potcniindu-se la fiecare cuvânt, Caline rosti de bine de rău fraza pe care o alesese din ghidul ei. Spiro îi făcu semn că înțelesese, dar se mulțumi să scuture negativ din cap.

– Te rog! Trebuie să mă ajuti! îl imploră Caline.

Ea citi încă o dată traducerea în greacă, dar Spiro făcu un gest în direcția vilei, care se vedea ascunsă în verdeață și adăugă câteva cuvinte. Voia oare să-i spună că trebuia să se întoarcă la vilă până la întoarcerea lui Jack?

– Imposibil! răspunse Caline.

Se întoarse atunci spre grupul de bărbați care discutau cu fața spre chei. Dacă Spiro refuza s-o ajute, poate că ei vor accepta. Putea să plătească un preț rezonabil.

Caline se apropie de ei și repetă ce-i spusese lui Spiro. Dar, spre marea ei surpriză, toți scutură din cap, unul după altul.

Descumpănită, Caline se duse înapoi la vilă. Spiro le spusese oare că e amestecată în afacerea cu grota? Asta putea explica faptul că refuzau atât de categoric s-o ajute. Totuși, nu păruseră ostili când li se adresase. Atunci, de ce?

Caline se învârti încoace și-ncolo mai multe ore, incapabilă să se gândească la altceva decât la reîntoarcerea lui Jack. La începutul după-amiezii, îi veni brusc chef să meargă să se plimbe. Dacă nu făcea ceva, înnebunea! Cu blocul de schițe în mână, părăsi vila și plecă la întâmplare pe un mic drum de țară. Ajunsă în vârful unei coline, găsi un loc de unde avea o vedere frumoasă asupra mării și începu să deseneze febril peisajul sălbatic care o înconjură. De mult timp nu simțise un asemenea entuziasm pentru desen. Era ca o eliberare! Când se întoarse la vilă, la căderea nopții, Caline se simțea mai calmă. Dar spre marea ei decepție, Jack nu revenise.

În următoarele două zile, el nu dădu nici un semn de viață. Caline își zise că, desigur, nu va reveni înainte ca ea să părăsească insula. Poate că era mai bine astfel? Totuși, avea o nevoie disperată să-l vadă, să-i vorbească. Copleșită de durere, folosi cele două lungi zile acoperind planșe întregi de schițe realmente încântătoare. Durerea o făcea deosebit de sensibilă spre melancolia acestor coline aride, arse de soare, pe care se distingeau siluetele albe ale caselor de pescari și desenele ei exprimau o forță și o maturitate de curând dobândite.

Când sosi ziua de joi, Caline se simți tristă și totodată ușurată. Trebuia să se resemneze să nu-l mai vadă niciodată pe Jack. Asta voia el și era fără îndoială cel mai rezonabil. Rezonabil? Nu voia deloc să fie! Dar ce altă alegere avea? Cu moartea în suflet, își adună lucrurile și părăsi vila.

Ajungând în port, Caline își dădu seama că avea o jumătate de oră de așteptat feribotul. Pe chei domnea o căldură sufocantă și se hotărî să meargă să bea o limonadă la tavernă. Sub imboldul unui impuls, se așeză la masa la care Jack și cu ea vorbiseră

pentru prima oară. Amintirea acelei întâlniri îi strânse inima. Chipul frumos al lui Jack îi reveni în memorie, intens și luminos. În ochii lui de un albastru indigo se aprindea o mică flacără ironică și gura lui schița unul din acele zâmbete al cărui secret îl deținea. Cât de mult îi lipsea!

Când ridică privirea, Caline o văzu în prag pe Katerina, cu tava în mână. Fără îndoială, nu îndrăznise să-i întrerupă reveria. Aceasta îi zâmbi cu căldură și-i așeză limonada pe masă. Apoi îi puse o mână pe umăr, și vorbindu-i cu o voce foarte blândă, îi arătă ceva în depărtare. Caline își întoarse capul și zări feribotul care apărea la intrarea portului.

„Crede fără îndoială că mi-e dor de țară“, se gândi ea cu inima strânsă. Iminența plecării nu făcu decât să-i sporească frământarea. În câteva minute, feribotul va fi acolo. Urma să părăsească insula. Jack va dispărea din viața ei pentru totdeauna. Resemnată, Caline își bău limonada dintr-o înghițitură și lăsă câteva monede pe masă.

Apoi își luă bagajele și se îndreptă cu pași înceți spre chei. Doi dintre bărbații cărora le ceruse ajutorul în urmă cu două zile stăteau în picioare lângă coloana de lemn unde erau instalate ghișeele companiei de navigație. Îndată ce o văzură venind, o salutară cu un aer vesel. Fortându-se să-și ascundă suferința, Caline schiță și ea o aparență de zâmbet. Dar inima îi era plină de amarăciune. De ce refuzaseră toți s-o ducă la Ilonika? Dacă ar fi plecat mai devreme, poate ar fi suferit mai puțin...

După câteva clipe, feribotul acostă. Cei doi bărbați instalară pasarela și ajutară pasagerii să coboare. Caline așteptă deoparte, în compania a două femei care aveau coșuri enorme pline de legume și fructe.

– Pleci undeva, Calypso?

Caline tresări recunoscând vocea lui Jack. Acesta cobora pasarela, cu chipul zâmbitor. Purta un costum gri elegant, o cămașă albă și cravată. Dar era același Jack, cu părul negru ciufulit de vânt și cu acel surâs strălucitor care-i făcea gropițe de fiecare parte a obrazului.

Apoi își aminti toată suferința pe care i-o provocase și ochii i se întunecară.

– Plec, spuse ea simplu când ajunse în dreptul lui.

– Asta văd. Sper că nu alergi să-l regăsești pe Neil?

– Nu. Nu mă voi întoarce niciodată la el.

– Atunci, unde te duci?

– Nu știu cu adevărat. Încerc să găsesc un hotel la Ilonika. Am vrut să plec mai devreme, dar n-am găsit pe nimeni să mă ducă.

– Știu. I-am cerut lui Spiro să se asigure că nu vei părăsi insula înainte de întoarcerea mea.

– Dar credeam că nu mai voiai să mă vezi, se miră Caline.

Jack îi aruncă o privire plină de tandrețe.

– Ideea mi-a trecut prin minte în seara aceea. Dar am înțeles repede că era imposibil. Ai prânzit?

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Caline.

– Nu, dar...

– Atunci, să mergem să prânzim la tavernă. Mor de foame.

– Dar pierd feribotul, protestă Caline.

– Și ce-i cu asta?

– Oh, Jack! exclamă ea cu o voce tremurând de emoție. E mai bine să plec. Am făcut atâtea încurcături!

Mâna lui Jack se strânse pe brațul ei.

– Nu vreau să te las să pleci, Calypso. Și știi foarte bine de ce.

Brusc, unul dintre bărbații de la feribot le strigă ceva. Dar Caline nu-i aruncă nici o privire. Ochii lui Jack o fixau cu o asemenea intensitate încât se simțea ca hipnotizată. Marinarul ridică din umeri și retrase pasarela. Incapabil să mai reziste, Jack o luă în brațe și o sărută cu pasiune. Caline fu copleșită de o senzație delicioasă de fericire în timp ce o strângea la piept. Ea îi răspunse cu impetuozitate, fericită să-i simtă corpul muscular și puternic lângă al ei. Când, mult timp după aceea, buzele lor se despărțiră, feribotul le aruncă un semnal vesel de sireună din depărtare, ca pentru a saluta regăsirea lor.

– Încă o săptămână până la viitorul feribot, zise Caline cu un aer poznaș.

– Nu vei mai prinde nici un feribot; îți interzic, răspunse Jack cu un aer fals amenințător. Te păstrez lângă mine.

Cu vârful degetului, îi mângâie cu tandrețe obrazul.

– Dar mai întâi îți datorez explicații. Să ne așezăm pe terasa tavernei.

Îndată ce sosită, Katerina apără cu un zâmbet radios pe buze. Veni să-l salute pe Jack și începu să discute cu el, aruncând priviri încântate Calinei.

– Ce spune? întrebă aceasta din urmă.

– Spune că a încercat să te facă să înțelegi că soseam cu următorul feribot. Când te-a văzut așezată la această masă, aerul tău nefericit i-a frânt inima, dar știa că lucrurile se vor aranja îndată ce mă vei revedea.

Un surâs lumina fața Calinei.

– Spune-i că avea dreptate.

Comandară două souvlaki însoțite de o salată grecească și Katerina insistă să ofere o sticlă de retsina, vinul local. În timp ce

savura vinul la umbra boltei de verdeață, Caline simți un nod în gât de fericire. Numai cu un sfert de oră mai devreme, era așezată la aceeași masă, sufocată de durerea ei! Viața e atât de imprevizibilă!

– Erai așadar atât de nefericită? o întrebă Jack cu o voce foarte blândă.

– Da, răspunse Caline. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

– Îmi reproșez enorm că nu m-am întors mai devreme. De fapt, am fost să-l văd pe ministrul culturii la Atena pentru a-i explica toată problema. Este un prieten... și unul dintre cititorii mei cei mai pătimiși.

Jack scoase un oftat.

– Și apoi, eram supărat pe tine. Eram convins că ai lucrat mână în mână cu Stefan. Până când Spiro mi-a telefonat la Atena și mi-a povestit totul.

– Cum ai știut că Stefan va merge la plajă în seara aceea?

– L-am urmărit cu ajutorul comisarului Alonikos. Dar trebuia să-l prindem asupra faptului pentru a putea proceda la arestarea lui. De aceea l-am lăsat pe Spiro să debarce singur pe plajă, în timp ce noi așteptam în bărci. După toate aparențele, te-a văzut coborând de-a lungul falezei și a crezut la început că erai complicea lui Stefan. Apoi te-ai ascuns după stânci. Atunci a fost evident că nu erai cu ei, dar Spiro s-a întrebat dacă nu vrei să recuperezi statueta pentru tine. De aceea, când l-ai văzut strecurându-se în spatele lui Stefan, i-a fost foarte teamă să nu dai alarma! Dar se pare că ai fost minunată. Ai știut să-ți păstrezi calmul și ai abătut atenția lui Stefan pentru a ușura sarcina lui Spiro.

Jack îi apăsă mâna cu a lui și-i zâmbi.

– Ai fost foarte curajoasă.
– Eram moartă de teamă, recunosc Caline. În orice caz, îl iert pe Spiro că m-a bănuț că sunt complicea lui Stefan. Și eu l-am considerat mult timp vinovat.

– Pe Spiro? Dar de ce?

– Găseam că are o figură suspectă, explică ea. Mi-era teamă să nu te antreneze în afaceri necurate. În noaptea aceea, eram pe terasă când am văzut lumini pe plajă. Am știut că era foarte imprudent să merg singură. Dar trebuia să merg acolo. Înțelegi, Jack, nu mai știam la ce să mă aștept în privința ta.

– Cum asta? întrebă Jack încruntându-se.

Caline se simți copleșită de rușine.

– Era înainte să știu că erai Gerald Havelock. Începusem să mă întreb ce făceai în realitate pe insulă. Erai întotdeauna atât de confuz referitor la activitățile tale. Într-o zi, te-am zărit pe chei în compania lui Spiro. Ți-a încredințat un pachet pe care l-ai dus imediat în vilă. Mă întrebam de ce l-ai transportat cu atâtea precauții... Mai târziu, după expediția noastră în grotă, am făcut legătura cu statuetele pe care mi le arătaseși. Și am urcat în camera ta pentru a căuta acel pachet. Îmi pare rău, Jack. N-ar fi trebuit niciodată să scotocesc printre lucrurile tale.

Jack îi ridică bărbia și o obligă să-l privească în ochi.

– Așadar, asta era? Și de ce nu mi-ai vorbit despre asta mai devreme?

– Am vrut să-ți vorbesc, dar în aceeași seară am plecat în croazieră. O invitaseși pe Nikki la vilă. Eram atât de geloasă încât am acceptat imediat propunerea lui Stefan. Am petrecut cele mai rele momente din viața mea, pe vasul acela.

– Biată Calypso! exclamă Jack. Știu că asta nu va compensa momentele rele ale acelei croaziere, dar să știi că și eu m-am

plictisit în absența ta. Mă săturasem până peste cap de Nikki și de flecăreala ei inutilă. De fapt, o invitasem cu speranța să aflu câte ceva despre Stefan, dar nu era evident la curent cu nimic. Cum bănuiam, i-a spus lui Stefan că mă interesau mult venirile și plecările lui, astfel încât el a grăbit lucrurile, temându-se să nu-l demasc înainte de a avea timp să fure statuetele.

– Dar ce căuta acea statueta în camera ta, Jack?

– Lasă-mă să-ți explic totul de la început, răspunse Jack umplând din nou paharele. Cum îți spusese Antonia, ar fi trebuit să merg în California. Dar cu puțin timp înainte de plecare, Spiro a venit să mă prevină că una din statuete dispăruse. Cineva intrase așadar în grotă. Am întreprins imediat totul s-o regăsim. În cele din urmă, Spiro a descoperit-o la Atena, la un tănuitor de lucruri furate.

În fața expresiei mirate a Calinei, Jack crezu necesar să precizeze:

– Spiro cunoaște foarte mulți oameni. A fost odinioară amestecat în treburile nu tocmai curate, dar, după aceea, s-a reabilitat. Am încredere deplină în el. Pentru a reveni la povestea noastră, a cumpărat statueta și mi-a adus-o în ziua când ne-ai surprins pe chei. Am fi putut bineînțeles anunța poliția, dar cum ți-am explicat, nu doream ca această grotă să fie cunoscută publicului. De aceea, ne-am decis să rezolvăm problema noi înșine. M-am gândit că e periculos să pun statueta la locul ei. Risca să dispară din nou și mai cu seamă că apariția ei le-ar fi indicat imediat hoților că și altcineva cunoștea existența grotelor...

În acel moment, Katerina își făcu apariția cu brațele încărcate cu două farfurii de frigărui. Dar Caline era prea nerăbdătoare să cunoască urmarea pentru a le gusta.

- Ai crezut într-adevăr că eram complicea lui Stefan?
- Nu, nu tocmai, răspunse Jack întinzându-și șervetul. Eram mai curând gelos. Nu încetai să-mi spui că Stefan e un om de bine și începusem să mă tem să nu se folosească de tine pentru planurile lui. Când te-am văzut pe plajă, cu revolverul într-o mână și cu statueta în cealaltă, am crezut că presimțirea mea se realizase. Dar n-am avut inima să te dau pe mâna poliției.
- Și grota?
- Ministrul culturii a acceptat să nu dezvăluie existența ei echipelor de arheologi care merg să facă săpături acolo. Cât despre mozaic și diversele obiecte pe care le-am găsit acolo, vor fi restaurate și expuse la muzeul regional din Ilonika.
- Și grota va fi invadată de turiști, preciză Caline.
- Exact. Cel puțin pentru un timp. În orice caz, am decis să repunem cele două statuete la locul lor. Cea pe care ai găsit-o în camera mea și cealaltă, pe care Stefan era pe punctul s-o fure când l-au arestat. Vrei să mă însoțești la grota în după-amiaza asta? Va fi fără îndoială ultima oară când o vom putea vedea așa cum am descoperit-o.
- Da. Mi-ar plăcea mult să mă întorc acolo, răspunse Caline cu un aer radios.

După un prânz copios, se întoarseră la vilă mână în mână, fără să se grăbească. În timp ce Caline își despacheta lucrurile, în camera lui Jack de data asta, acesta din urmă își schimba hainele. Apoi plecară pe poteca ce ducea la plajă. Pinii înmiresmau aerul și golful, de un albastru de peruzea, strălucea în soare, liniștit și neted ca o oglindă.

Caline fu aproape surprinsă să constate că domnea același calm și în grotă. Numai urmele de pași pe nisip trădau forfota hoților. Jack depuse cu solemnitate cele două statuete de o parte și de alta a mozaicului și se dădu înapoi pentru a le admira o ultimă dată frumusețea.

– Sunt făcute pentru a fi împreună, murmură Caline.

– Da. Ca și noi, răspunse Jack zâmbind.

Când ajunseră din nou pe plajă, se așezară pe locul unde făcuseră dragoste și rămaseră câteva clipe contemplând marea.

– M-ai iertat că sunt Gerald Havelock? întrebă Jack.

– Da. Dar nu mi-o iert că nu te-am recunoscut, mărturisi Caline zâmbind.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. De fapt, tot ce ți-am povestit despre Gerald este adevărat. La început, eram foarte impresionat de succesul cărților mele, dar am înțeles repede că devenind celebru, riscam să-mi pierd identitatea. Nu voiam ca reușita să mă amețească. Am hotărât, prin urmare, să păstrez personajul scriitorului cât se poate de secret și să rămân eu însumi, Jack Kingsley, în viața curentă.

Jack o atrase pe Caline spre el și-i mângâie părul negru.

– O să ți se pară stupid, dar când mi-ai vorbit despre Gerald Havelock ca despre un erou al timpurilor moderne, am simțit o oarecare gelozie față de el. Nu vorbeai despre mine, ci despre reprezentarea pe care ți-o făceai despre acest scriitor misterios. Și am crezut că nu vei putea niciodată să mă iubești așa cum eram cu adevărat.

– Te iubesc, Jack.

– Și eu te iubesc, dragostea mea. Te-am iubit din momentul când te-am văzut coborând din feribot. În privirea ta puțin timidă ardea o mică flacără de pasiune care nu cerea decât să crească.

Foarte încet, depuse un sărut pe buzele ei.

– Într-o zi, te-am întrebat dacă ți-ar plăcea să devii doamna Havelock. Mi-ai răspuns că nu, îți amintești? Dacă ți-aș pune aceeași întrebare astăzi, ce mi-ai răspunde?

– Nu.

– Nu?

– Nu! repetă Caline izbucnind în râs. Aveai dreptate în privința lui Gerald. Nu era decât un personaj mitic pe care-l imaginasem în întregime. Nu vreau să mă căsătoresc cu o fantomă, vreau să mă căsătoresc cu Jack Kingsley, adevăratul Jack Kingsley.

– Îți promit că nu se va schimba niciodată, Calypso. Și te va iubi în toate zilele vieții lui.

Sfârșit